

FILMEDITIE
SPIJT!

**CARRY
SLEE**

'Spijt! lijkt actueler dan ooit.'
de Volkskrant

Carry Slee
SPIJT!

Jochem voelt zich niet erg gelukkig in de tweede klas. Hij is het mikpunt van getreiter. David doet er niet aan mee, maar hij durft er niks van te zeggen. Jochem lijkt zich niets aan te trekken van de pesterijen, die elke dag erger worden. Maar op een ochtend krijgen ze van de rector te horen dat Jochem na de klassenavond niet is thuisgekomen. David voelt zich schuldig. Waarom heeft hij zijn mond nooit opengedaan? Samen met een vriendin gaat hij Jochem zoeken om te zeggen dat het hem spijt. Dan vinden ze Jochems tas in het meer.

Misschien is het al te laat...

Deze uitgave is speciaal gemaakt om het twintigjarig schrijversjubileum van Carry Slee te vieren. Carry is uitgegroeid tot een van de succesvolste schrijvers van kinder- en jeugdboeken in Nederland. Haar boeken, waarvan er meer dan 4 miljoen exemplaren over de toonbank gingen, werden vele malen door de Nederlandse Kinderjury en Jonge Jury bekroond.

CARRY SLEE CLASSIC

SPIJT!

Spijt! werd bekroond door de Nederlandse Kinderjury en de Jonge Jury

www.carryslee.nl

Eerste druk 1996 Eenendertigste druk 2010

Tekst © 1996 Carry Slee © 2010 Carry Slee en FMB uitgevers,
Amsterdam Omslagbeeld Imagebank Omslagontwerp twelph.com
Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2405 8 NUR 284

Carry Slee is een imprint van FMB uitgevers, onderdeel van Foreign Media Group

'Spijt! is het eerste boek dat ik voor twaalfplussers schreef. En met veel succes. Het won de Nederlandse Kinderjury en de Jonge Jury, zelfs zonder dat het op de longlist stond. Het probleem pesten is mede naar aanleiding van dit boek op veel scholen verminderd. Ik kreeg heel veel reacties van leraren en kinderen die pestten en gepest werden. Wat wil een schrijver nog meer?'

Met zijn jack nog halfopen en een snee brood in zijn hand racet David de straat uit. Bij de kruising springt het stoplicht op rood. Helaas, voor wachten is geen tijd. Vlak voor een taxi scheurt hij de weg over. Een paar minuten later komt hij buiten adem bij de brug aan, maar Niels is al weg.

Shit, nou is hij toch nog te laat, terwijl hij vroeg genoeg uit zijn bed was. Alleen maar door die stomme klassenfoto. Hij heeft zijn hele klerenkast overhoop moeten halen op zoek naar iets behoorlijks. Niks dus, de kleren waar hij er een beetje redelijk in uitziet, liggen allemaal in de was.

Als Vera niet bij hem in de klas zat, kon het hem niet zoveel schelen hoe hij eruitzag.

Vera niet bij hem in de klas? Bij die gedachte vergeet hij bijna rechts af te slaan. Hij kan zich het leven zonder Vera niet meer voorstellen. De laatste weken is ze geen minuut uit zijn hoofd geweest. Zonder Vera zouden zijn cijfers wel omhooggaan, want tijdens de meeste lessen droomt hij weg. Dat komt doordat ze schuin voor hem zit. Als ze zich omdraait en hij haar ogen ziet, hoort hij de rest van het uur niet meer wat er wordt gezegd. En 's avonds kan hij zich ook niet echt goed op zijn huiswerk concentreren.

In de brugklas stond hij er veel beter voor. Toen was

hij nog niet verliefd. Ja, op Maaïke. Niels had het voortdurend over zoenen en hij wilde niet achterblijven. Maar wat hij voor Vera voelt is wel iets anders dan toen bij Maaïke.

Onvoorstelbaar dat hij niet meteen de eerste schooldag plat ging voor Vera. Erger nog, hij zag haar niet eens. Maar in die tijd zag hij niets. Hij hield zich alleen bezig met Greenpeace. Het is eigenlijk maar goed ook dat hij toen niet verliefd op Vera was, want hij had echt geen schijn van kans bij haar gemaakt, dat weet hij zeker.

Dit jaar is hij veranderd. Hij durft veel meer, dat merkt hij zelf ook wel. Maar nog niet genoeg om tegen Sanne, Justin en Remco in te gaan. Maar wie wel?

Gisteren hoorde hij die drie smoezen dat Jochem niet op de klassenfoto mocht. Alsof zij dat beslissen! En niemand zei er iets van. Wat zullen ze nu weer voor misselijke grap hebben bedacht? Misschien pikken ze zijn fiets mee. Dat hebben ze al een keer eerder gedaan, toen moest Jochem het hele eind van de gymzaal naar school lopen. Toen hij op school kwam, stond zijn fiets gewoon in de stalling. Er zijn natuurlijk altijd een paar meelopers die gaan lachen, maar het grootste gedeelte van de klas bemoeit zich er niet mee.

Het zou kunnen dat Jochem iets heeft opgevangen,

dan blijft hij misschien wel thuis, net als vorig jaar toen ze naar Texel gingen. Sanne had Jochem toen al weken opgefokt. Ze zouden hem 's nachts ontvoeren en hem ergens in de duinen achterlaten. Ze zouden hem met dekens en al onder de douche zetten. Wat was het een tegenvaller voor hen toen de moeder van Jochem opbelde dat Jochem ziek was.

David hoopt dat Jochem er vandaag ook niet is. In de brugklas ging het getreiter een beetje langs hem heen, maar dit jaar heeft hij steeds vaker het gevoel dat hij er iets van moet zeggen. En dat gaat binnenkort ook gebeuren. Let op, als hij verkering met Vera heeft durft hij alles!

David schrikt op. Krijg nou wat! Wie is die asociaal? Die schoft snijdt hem. David geeft een flinke trap naar links. Jammer, gemist. De auto giert de hoek om. Van hem had er een flinke kras op mogen zitten.

David kijkt op zijn horloge. Zou hij nog op tijd bij gym zijn? Niet dat Tino van Dijk er een punt van maakt als je een paar minuten te laat komt, maar hij wil bij Vera in het volleybalteam. Hij wil elke bal die te moeilijk voor haar is opvangen. Ze moet trots op hem zijn. Ze moet denken...

Help, hij rijdt bijna een voetganger omver. Het gaat net goed. Een paar dagen geleden croste hij tegen een

dubbel geparkeerde Citroën op. Hij mag zich wel extra verzekeren sinds hij verliefd is.

'Er is er een uit zijn bed gevallen, jongens!' roept Niels als David de kleedkamer in komt.

'Sorry.' David smijt zijn rugtas op de grond. 'Het is weer niet gelukt.'

Zijn vrienden lachen. Het is elke dag hetzelfde liedje. Zo langzamerhand weet iedereen dat David 's morgens zijn bed niet uit kan komen.

'Morgen sta ik er echt om kwart over acht.' David steekt twee vingers omhoog.

'Je laatste kans.' Niels staat in zijn gymkleren bij de deur.

David smijt zijn broek over de haak. 'Gaan we dreigen?'

'Niks dreigen,' zegt Niels. 'Je wordt alleen een week lang om halfzes uit je nest gebeld.'

David trekt zijn T-shirt over zijn hoofd. 'Zolang je niet om halfzes op je gitaar gaat jengelen, vind ik alles best.'

'Pas op, David,' waarschuwt Youssef. 'Ik geloof dat je iets verkeerd gezegd hebt.'

'Wacht maar tot we ons eerste concert geven,' zegt Niels. 'Dan kom jij er niet in, Smit.'

David begint te lachen. 'Tegen die tijd zitten we

allang in het bejaardenhuis.' Hij knoopt de veters van zijn Nikes vast en rent de gymzaal in.

David kijkt naar het groepje meisjes dat dweperig om de gymleraar heen hangt. Het valt hem mee dat ze niet bij Tino van Dijk op schoot gaan zitten. Tino is het wel gewend, hij is echt zo'n leraar die er alles aan doet om leuk gevonden te worden.

David zoekt Vera, maar ze staat niet bij het groepje. Ineens ontdekt hij haar in een hoek van de gymzaal. Ze gooit de bal naar Youssef, maar die is niet zo fanatiek. Youssef hangt gapend tegen de muur. Hij zal wel weer tot midden in de nacht achter zijn computer hebben gezeten, de freak. Youssef vindt twee uur gym meer dan genoeg. Ja, als hij achter zijn computer kon volleyballen, dan zou hij zelfs aan de wereldkampioenschappen willen meedoen. Dat geldt niet voor Niels, die wil de hele dag wel sporten.

'Gaan we beginnen?' vraagt Niels aan Tino. 'We moeten toch al eerder stoppen voor die slappe foto. Zo blijft er niks van de les over.'

'Je hebt gelijk, Niels.' Tino hangt het volleybalnet op. Op het moment dat hij in zijn handen klapt, gaat de deur van de gymzaal open. Een dikke jongen sjokt naar binnen.

David ziet dat Sanne, Justin en Remco gniffelen. Niet

slim van je Jochem, denkt hij, zo te zien had je vandaag beter thuis kunnen blijven.

David ziet de irritatie in Tino's ogen en, ja hoor, hun gymleraar kan het niet laten. 'Zo aan je buik te zien ben je al een aardig poosje zwanger, Jochem.'

De halve klas begint te lachen. David kijkt naar Jochem, maar die gaat rustig op de bank zitten alsof het hem niks kan schelen.

David heeft pech; ze vormen hetzelfde volleybalteam als vorige week. Hij heeft dus voor niets zo hard gereden. Nu zit hij nog niet bij Vera in de groep. En Niels is natuurlijk weer scheidsrechter.

Niels gooit de bal naar Tino. De tegenpartij gaat klaarstaan.

David verdenkt Tino ervan dat hij het expres doet. De bal suist als een kogel over het net in de richting van Jochem. Hij heeft zo'n vaart, dat Jochem van schrik wegduikt.

'Wat een held!' juicht Sanne. 'Dat is dus een-nul voor ons.'

'Nee,' zegt Tino, 'van een zwangere huismus mag je niet verwachten dat hij de bal vangt. Het blijft nul-nul.' En hij slaat opnieuw de bal op.

'We moeten stoppen, jongens.' Tino wijst naar de klok. 'Ik heb beloofd dat we om tien uur op het

schoolplein zijn, anders moet de fotograaf op ons wachten.'

David ziet dat Remco, Justin en Sanne de gymzaal uit rennen. Tino let er niet op, die pakt het kistje met sieraden en deelt ze uit.

Als ze de kleedkamer in komen, zijn Remco en Justin al bijna klaar. Dat belooft wat. David vraagt zich af wat ze van plan zijn, maar als Jochem onder de douche staat, wordt het duidelijk.

Grinnikend halen de twee Jochems kleren van de haak en lopen ermee naar buiten.

'Moet je nou zien.' Niels wijst naar het raam. Jochems kleren worden zorgvuldig in een boom gehangen. Een paar jongens moeten lachen, maar de meeste kleden zich snel aan, alsof ze er niks mee te maken willen hebben. Als Jochem onder de douche vandaan komt en de lege haak ziet, krijgt hij iets door. Met een rood hoofd kijkt hij onder de bank en in de kast. Paniekerig loopt hij door de kleedkamer heen en weer, maar hij vraagt niks. Waarom zou hij ook? Hij weet inmiddels ook wel dat iedereen hem negeert.

'Zoek je iets?' Remco wijst naar de boom. 'Na de klassenfoto krijg je ze terug.'

'Ja,' zegt Justin. 'Je denkt toch zeker niet dat we met zo'n vetkwab op de foto willen, hè?'

David kijkt naar Niels, maar die is ook niet van plan er iets tegen te doen. Hij weet hoe Niels erover denkt. Niels vindt dat het Jochems eigen schuld is dat hij wordt gepest. David begrijpt Jochem ook niet. Waarom doet hij zijn mond niet open? Vanaf de eerste dag was het raak.

'Wie is die vetzak?' vroeg Sanne. Zoiets pik je toch niet? Maar Jochem Steenman wel. Nou, dat heeft hij geweten. Toen Jochem zijn naam moest opnoemen, begon Sanne als een varken te knorren en sindsdien heet hij zeug.

Nu staat hij ook weer zo stom te grinniken. Het lijkt wel of hij het leuk vindt. David zou tegen hem willen schreeuwen: Geef hen eens een grote bek, man! En Justin en Remco zou hij een dreun willen verkopen. Alsof het nog niet genoeg is, maken ze de deur van de meisjeskleedkamer open. 'Wie wil er een bloot varkentje zien?' roepen ze.

Sanne en haar fans komen meteen aangerend. Sanne kriebelt met een potlood in Jochems buik. 'Hé, ik zie niks. Zou zeug wel een piemel hebben? Die zit zeker verstopt onder je vetlaagjes, hè? Duw je vetlaagjes eens opzij zodat wij je piemeltje kunnen zien. Nou?'

Als Jochem niet reageert, grijpen Remco en Justin hem vast. 'Zijn we ongehoorzaam? Varkentjes moeten

wel luisteren, hoor, anders krijgen ze straf.' En ze dragen Jochem de meisjeskleedkamer in.

Dat heeft succes. Een paar tellen later klinkt het gegil van de meisjes door de muur heen. Als Niels waarschuwt dat Tino eraan komt, laten Justin en Remco Jochem snel los, rennen als een speer de kleedkamer in, schieten in hun jas en glippen langs Tino naar buiten. David ziet hoe Jochem met een behuild gezicht de wc invlucht. Van angst draait hij de deur op slot.

Een paar tellen later bonst Tino op de deur van de meisjeskleedkamer. 'Schieten jullie op, ik ga afsluiten.'

Daarna stapt hij de jongenskleedkamer in. Nu zijn die pestkoppen erbij! David hoopt het voor Jochem, dan is het gepest eindelijk eens afgelopen. Hij ziet hoe Tino naar het raam loopt en voelt of het dicht is. David weet niet wat hij ervan moet denken. Is Tino nou blind, of wil hij de versierde boom niet zien?

'Komen jullie mee, mannen?' vraagt hij. Zonder de wc 's te controleren, rijdt Tino zijn racefiets naar buiten en sluit de gymzaal af.

'Zo jongens, we gaan een flitsende foto van onszelf laten maken.' En hij springt op zijn fiets.

Onderweg naar school wordt Jochems naam angstvallig vermeden. Af en toe knort Sanne en dat is voor sommigen al genoeg om de slappe lach te krijgen.

David heeft een rotgevoel, hij denkt aan Jochem die in zijn nakie in de kleedkamer zit opgesloten. Maar zodra ze op het schoolplein aan komen, is hij hem vergeten. Dan heeft hij alleen nog oog voor Vera. Ze zit op de voorste rij, naast Manon. Rechts van haar is nog een plaats vrij. Het liefst zou hij naast haar gaan zitten, maar hij is bang dat het te veel opvalt. Of zal hij het gewoon doen? David aarzelt, te lang, Niels is hem voor. Hij klimt over de bank en schuift Vera's kant op. Nou nou, denkt David, je gaat wel erg dicht tegen haar aan zitten. Is dat niet een beetje overdreven? Alsof er niet genoeg ruimte is. Het valt hem mee dat hij geen arm om haar heen slaat.

Niet kinderachtig doen, Smit, zegt hij bij zichzelf, je bent gewoon jaloers. Dan had je daar zelf moeten gaan zitten, maar daar was je natuurlijk weer te verlegen voor.

'David!' Youssef wenkt hem.

Waarom ook niet, denkt David, en hij gaat achteraan naast Youssef staan.

'Heb ik iets gemist?' vraagt David als iedereen begint te joelen.

'Tino gaat met zijn racefiets op de foto,' zegt Youssef. 'Weer zo'n superidee van Manon.'

'Weten jullie zeker dat jullie dit willen?' Tino zet zijn

fiets midden in de groep.

'Gaaf!' Ze maken allemaal plaats voor hun klassenleraar. Van de racefiets is amper iets te zien. De meiden hangen er aan alle kanten overheen.

David ergert zich. Wat een gedoe is dit, zeg. De fotograaf wil per se dat ze lachen en lanceert de ene slappe grap na de andere. Daar word je pas echt chagrijnig van. Maar ja, nu krijgt hij eindelijk een foto van Vera en dat maakt alles goed. Hij weet nu al dat hij haar gezicht eruit zal knippen en boven zijn bed hangen. Bij de gedachte alleen al krijgt hij een kleur.

Jochem moet in zijn blootje uit het kleedkamerraam zijn geklommen. Vlak voor de geschiedenisles begint, stapt hij de klas in en loopt naar zijn plaats alsof er niks is gebeurd. David hoopt dat ze niet weer beginnen, maar niemand interesseert zich voor Jochem. Ze zijn veel te verontwaardigd over de proefwerkblaadjes die op de tafels liggen.

'We hoefden helemaal niks te leren,' zegt Manon.

'Geen paniek, ik wil alleen even weten of jullie de vorige les hebben opgelet.' En meneer Blok dicteert de eerste vraag.

Ze hadden het kunnen weten; de meesten hadden tijdens de vorige geschiedenisles hun biologie zitten leren. Ze dachten dat Blok niks in de gaten had gehad.

Wel dus.

'David, ben je nou nog niet wakker?' Mevrouw Smit trekt het dekbed weg.

Slaperig draait David zich om. 'Ik kom zo.'

'Nee, nu. Ik heb je een kwartier geleden al geroepen. Straks mopper je weer dat je alleen naar school moet fietsen. Niels heeft echt geen zin om elke ochtend door jou te laat te komen.'

'Jaaa... ik kom toch.' Je kunt wel merken dat zijn moeder een vrije ochtend heeft, zeg. Wat een gezeur! David wrijft gapend in zijn ogen als beneden de telefoon rinkelt.

'Neem jij hem maar op,' zegt zijn moeder, 'dan ben je meteen wakker.'

'Wat nou? Ik ben toch wakker?' Mopperend loopt David de trap af. Het zal zijn oma wel weer zijn. Die belt de laatste tijd bijna elke ochtend. En maar zaniken: of het goed op school gaat en of hij al een meisje heeft. En denk maar niet dat ze op antwoord wacht. Welnee, als ze twee vragen heeft gesteld begint ze over zichzelf: over de pianostemmer die steeds duurder wordt en haar leerlingen die de kantjes ervan aflopen. Dat de jeugd van tegenwoordig niet meer weet wat discipline is. Het maakt haar niet eens uit wie ze aan de lijn heeft, ze

ratelt maar door.

'Met David Smit,' zegt hij geïrriteerd. Maar als hij de stem van Niels hoort, is zijn ochtendhumeur op slag verdwenen. 'Hebben we het eerste uur vrij?'

'Ja,' antwoordt Niels. 'Worteltaartje is ziek. Dat komt goed uit, mijn kop staat niet naar Frans. Problemen met de band. Rianne kapt ermee.'

David doet moeite om niet te lachen. Dat noemen ze een band. Punt uit heten ze. Nou, ze doen hun naam wel eer aan. Ze bestaan zes weken, maar elke dinsdagavond stapt er iemand op. Ze ruziën meer dan dat ze muziek maken. En Niels weet het telkens weer superdramatisch te brengen. Alsof zijn hele wereld is ingestort. Vorige week ook, toen zei hij de hele weg geen woord. Roel, hun saxofonist, was opgestapt. Toen David er de volgende dag naar vroeg, keek Niels hem aan of hij gek was. 'Je bedoelt dat ruzietje? O, dat is allang opgelost.'

Nu weer heibel met Rianne. Ze kunnen beter in relatietherapie gaan.

'Ik heb een verrassing voor je,' zegt Niels. 'Jij mag zo meteen je prinses bellen dat ze het eerste uur vrij heeft.'

'Vera?' vraagt David verbaasd. 'Hoe kan dat nou?'

Na mij komt Jochem toch?'

'Die bellen we niet,' lacht Niels. 'Ideetje van Sanne. En ik vind het eigenlijk ook wel een goeie.'

'Dan komt hij dus voor niks,' zegt David.

'Nou en? Geintje, daar wordt hij groot van.'

Als David niet reageert, zegt Niels: 'O, ik snap het al. Je durft je boterbloempje niet te bellen. Geen probleem, dat doe ik wel voor je. Dan geef ik haar wel de hartelijke groeten van je door.'

'Je waagt het niet!' roept David door de hoorn. 'Ik vermoord je. Bemoei jij je nou maar met je band. Ik bel zelf wel, mister.'

'Blijf je niet te lang met je liefje aan de telefoon hangen?' lacht Niels. 'Om tien over negen rij ik weg.'

'Pestkop!' David verbreekt de verbinding.

Boven hoort hij de stofzuiger razen. Hij zal zelf wel voor een ontbijtje zorgen. Zo te horen heeft zijn moeder echt een nuttige vrije ochtend. Ze zal wel moeten, want morgen komt zijn vader thuis. Gisteravond heeft hij haar nog zitten jennen dat ze maar bofte met die vrije ochtend, omdat ze dan lekker haar paleisje kon opruimen. Hij heeft geen medelijden met haar. Een halfjaar geleden, toen zijn moeder die nieuwe baan kreeg, zouden ze al een hulp in de huishouding krijgen, maar ze heeft nog steeds geen advertentie geplaatst. Dat is de schuld van zijn oma; die vindt het geldverspilling. Alsof zij het moet betalen. En het ergste van alles is dat zijn moeder nog naar haar luistert ook.

David kijkt om zich heen. Dat redt zijn moeder nooit in die paar uur. De kamer ligt vol troep. Als je niet uitkijkt waar je loopt, struikel je. Je kunt wel zien dat zijn vader op zakenreis is, anders zou het er nooit zo uitzien. Zijn vader kan niet tegen rommel en had de kamer allang zelf opgeruimd.

David gaat de keuken in en overziet de puinhoop daar. Er is geen kopje schoon. Hij zet koffie, wast twee kopjes af en brengt ze naar de kamer. Zijn moeder zal ook wel koffie lusten. De tafel hoeft hij niet te dekken, het bord van zijn moeder staat er nog.

'Koffie!' roept hij naar boven. Hij pakt de telefoon. Even aarzelt hij. Het is dus zijn schuld als Jochem straks in zijn eentje in de aula zit. Als hij hem nou eens gewoon opbelt, net als anders. Het zou wel flink van hem zijn. Maar dan mag hij wel zorgen dat hij sterk in zijn schoenen staat, want reken maar dat die drie hem te grazen zullen nemen. Ze zullen de hele klas tegen hem opzetten. Heeft hij dat echt voor Jochem over? Vera kan hij dan ook wel vergeten.

Die gedachte geeft de doorslag. Hij toetst Vera's nummer. Gelukkig krijgt hij haar zelf aan de lijn, maar haar stem klinkt nogal gestrest.

'Met David,' zegt hij zo gewoon mogelijk. 'We hebben het eerste uur vrij.'

'Gelukkig,' zucht Vera. 'Ik laat net mijn flesje nagellak over de tafel vallen. Nou kan ik de puinhoop tenminste opruimen voordat mijn moeder op tilt slaat.'

'Nou, ruim jij je nagellak maar op,' lacht David. 'Ik ga lekker ontbijten.'

'Gebruikt Jochem nagellak?' vraagt Davids moeder verbaasd.

David schiet in de lach. 'Nee, Vera.'

'O, ik dacht dat je Jochem altijd belde als er een uur uitviel?'

'Eh...' David weet niet zo gauw wat hij moet zeggen. 'De telefooncirkel is veranderd, geloof ik.' Zijn stem klinkt niet erg overtuigend.

'Jullie laten dat arme joch toch niet voor niks komen, hè? Dat gepest vind ik zo misselijk.'

'Ik heb Jochem nog nooit gepest,' zegt David.

'Maar je komt ook niet voor hem op.'

David strooit hagelslag op zijn brood. 'Waarom moet ik dat doen? Laat hij voor zichzelf opkomen. Hij moet hun eens een grote bek geven, dan is het zo afgelopen.'

'Dat durft hij dus niet, dat weet je best. Hij heeft gewoon een beetje steun nodig.'

David wordt chagrijnig. Nou begint zijn moeder ook al.

'Als je alleen maar dit soort vervelende vragen weet te

stellen, ontbijt ik liever alleen.'

Zijn moeder lacht. 'Ik weet nog wel een vraag om de dag vrolijk te beginnen. Hoe is het eigenlijk met Vera?'

Nee, hè... David voelt dat hij rood wordt. Hoe weet ze nou dat hij verliefd is? Hij heeft haar niks verteld.

'Dacht je soms dat je zoiets voor mij verborgen kon houden?' lacht zijn moeder. 'Je hoort of ziet niks en je praat al in geen tijden over Greenpeace. Nou, dat wil wat zeggen.'

David snapt er nog steeds niets van. 'Ik heb het nooit over Vera.'

Zijn moeder neemt een slok van haar koffie. 'Toen jullie hier redactievergadering hadden, zag ik genoeg.'

'Wat nou,' zegt David. 'Ik deed expres heel onverschillig.'

'Daarom juist,' lacht zijn moeder. 'Maar je hebt smaak, het is een leuke meid. En als ik het goed heb gezien, vindt ze jou ook meer dan alleen maar aardig.'

'Echt?' Ineens is David een en al oor. 'Waar zag je dat dan aan?'

'Tja, waar merk je zoiets aan...' Zijn moeder draait krulletjes in haar haar. 'Gewoon aan hoe ze naar je kijkt.' 'Dan heb je zeker nooit gezien hoe ze naar Niels kijkt.'

Moeder zucht. 'Jij denkt maar dat alle meisjes op Niels verliefd zijn.'

'Dat is toch ook zo, elke keer als ik verliefd ben, vallen ze op Niels. Daar baal ik af en toe behoorlijk van. Maar ik snap het wel. Hij ziet er nou eenmaal onwijs gaaf uit. En dan die band... Hij heeft het gewoon.'

'Jij bent toch ook een knappe jongen.'

'Lekker naïef, hè?' David doet alsof hij zijn moeder een tik op haar hoofd geeft. 'Alleen moeders zeggen dat soort dingen. Ik ben helemaal niet knap, dat weet ik allang.'

'Nou ja, ik zal er wel geen verstand van hebben.'

'Jij hebt weer verstand van andere dingen,' zegt David. 'Bijvoorbeeld hoe je met oma moet omgaan.'

Moeder tikt David met haar lepeltje op zijn vingers. 'Wacht maar, tot ik later zo oud ben.'

'Het is goed met je. Als ik een drukke baan heb en ik wil een hulp in de huishouding, dan neem ik die echt wel, al ga jij op je kop staan. Maar eh...' David kijkt zijn moeder brutaal aan. 'Ik heb geen hulp in de huishouding nodig.'

'O, jij laat je vrouw de rotzooi opruimen.'

David schudt zijn hoofd. 'Mijn moeder heeft tegen die tijd zo'n schuldgevoel dat ze nooit tijd voor me had en altijd aan haar carrière dacht, dat ze blij is als ze iets voor me mag doen.' Hij steekt zijn tong uit en gaat naar boven.

'Hèhè, ben je daar eindelijk,' zucht David als Niels aan komt rijden.

'Die durft! Hij is een keer op tijd, zeg. En dan nog alleen omdat ik hem zelf uit zijn nest heb gebeld.'

'We gaan over de Koninginneweg, hè?' David slaat al rechts af. Hij weet dat Vera die weg fietst. Hij heeft haar een keer opgewacht en toen zag hij precies hoe ze ging. Hij weet eigenlijk alles van Vera. Op welke dagen en hoe laat ze naar streetdance gaat, en hoe ze rijdt. Hij heeft haar bij de dansstudio weieens bespied. Toen ze naar buiten kwam, deed hij net of hij toevallig langskwam. Ze hebben het hele eind samen naar huis gereden. Het zweet stond in zijn handen. Hij had van tevoren bedacht wat hij allemaal zou zeggen, maar toen hij naast haar reed kon hij natuurlijk weer niks bedenken. Gelukkig viel het niet op, Vera kletste aan één stuk door. En hij hoopte vurig dat ze een leuke band zou krijgen. Dan konden ze samen gaan lopen of, als ze wilde, mocht ze voor op zijn fiets. Het idee: Vera voor op het rek van zijn bestelfiets. Hij zou de hele wereld met haar rond willen karren en dan nog was hij niet moe.

'Heb je gehoord dat Vera van school gaat?' vraagt Niels.

David botst van schrik tegen de stoeprand. 'Gaat ze van school?'

Niels begint te lachen. 'Geintje. Wat ben jij verliefd, zeg! Ik snap niet dat je geen verkering aan haar vraagt.'

David wrijft over zijn bel. 'Als ze nee zegt, sta ik voor paal.'

'Ze zegt geen nee,' verzekert Niels. 'Ze is smoor op je, dat weet iedereen.'

'Je hebt het toch niet verteld?'

'Dat hoef ik niet te vertellen, wat denk jij nou. Je kop staat zowat in de fik als je haar ziet. Als jullie naast elkaar zitten, kunnen ze de verwarming wel afzetten.'

'Wat zijn we weer leuk,' zegt David. Hij fietst een tijdje zwijgend door en draait zich dan naar Niels. Hè, waar is Niels nou weer? David kijkt achterom. Wat is het toch een uitslover. Niels staat voor een zebrapad en maakt een hoffelijk gebaar tegen een meisje met rood haar. Van Niels kun je alles verwachten, vooral als een meisje rood haar heeft.

Niels geeft David een klap op zijn schouder. 'Sorry, maar voor rood moet je stoppen.'

'Gelukkig heeft Vera geen rood haar,' zegt David.

Niels lacht. 'Je bent toch niet bang dat ik haar inpik?'

'Zo gek is dat niet,' zegt David.

Niels legt zijn hand op Davids stuur. 'Het is wel gek. Ik ben helemaal niet op Vera.'

'Echt niet?'

Pas als zijn vriend twee vingers opsteekt, is David tevreden.

Hun fiets staat nog niet in het rek, of Sanne komt hen tegemoet.

'Even controleren of vetzak in de aula zit, jongens.'

'Die heeft natuurlijk de hele snoepautomaat al leeggevreten,' lacht Justin.

David baalt. Nou mag hij nog gaan kijken wat voor rotstreek hij uitgehaald heeft. Hij ziet dat meer klasgenoten er moeite mee hebben. Toch klimt hij braaf de trap op. Achter in de aula, helemaal alleen aan een grote tafel, zit Jochem. Luid knorrend duwt Sanne de deur open- Zodra Jochem omkijkt, begint ze te lachen. 'Lief van ons dat we je niet hebben gebeld, hè? Anders had je mammi je nog vijf borden pap gevoerd.'

'En dan zak je door je fiets,' schatert Remco en natuurlijk lachen er een paar mee.

'Je hebt het aan David te danken,' zegt Sanne.

Fijn dat je dat nog even zegt, denkt David. Hij slaat zijn ogen neer. Hij is echt niet trots op zichzelf. Zijn moeder heeft gelijk, hij had Jochem deze vernedering moeten besparen. En als iemand er iets over te zeggen had, had hij zijn bek moeten opendoen. Maar dat durfde hij dus niet.

David kijkt op zijn horloge. Nog vijf minuten, dan zijn ze ervan af. Hij voelt zich altijd gevangen bij Engels. Meneer Ruiter kijkt streng de klas door. Hopelijk krijgt hij geen beurt meer. David haat hardop lezen. Hij is bang dat hij over de woorden struikelt. Van meneer Ruiter ga je ook stotteren. Niemand voelt zich echt bij hem op zijn gemak.

Vorige week werd David overhoord. Hij had het echt goed geleerd, maar toen hij voor de klas stond, wist hij niks meer. Hij kreeg niet alleen een vette onvoldoende, maar hij moest de bladzijde ook nog eens vier keer overschrijven.

David zucht. Het gevaar is geweken. Meneer Ruiter wijst Youssef aan. Hij heeft medelijden met zijn vriend. Youssef vindt Engels moeilijk. En dat is te merken, want Ruiter moet elk woord verbeteren.

Gelukkig hebben ze hierna redactievergadering, dat maakt alles goed. David verheugt zich erop. Het is nog leuker dan vorig jaar. Dat komt doordat Vera nu in de redactie zit. Eerst waren ze met zijn vijven: Niels, Youssef, Manon, David en Paul Nobbe, de leraar Nederlands. Na de zomervakantie heeft Manon Vera overgehaald.

De schoolkrant is dikker geworden. Dit jaar moeten ze drie pagina's vullen in plaats van twee, de rest verzorgt de vijfde klas. Het is elke keer nog een hele klus om de bladzijden vol te krijgen, want er komt nooit veel kopij binnen. Het meeste moeten ze zelf verzinnen.

Eindelijk gaat de bel. David is niet de enige die erop heeft gewacht. Opgelucht worden de boeken dichtgeslagen. Sommigen staan al naast hun stoel.

Meneer Ruiter tikt met zijn pen op tafel. 'Voordat iedereen wegholt, wil ik nog een proefwerk opgeven voor aanstaande vrijdag.'

'Vrijdag kan niet,' protesteert Manon. 'Donderdag komt er een onwijs gave film op tv.'

'Ja meneer, het is een Engelse film,' vallen de anderen haar bij. 'Daar leer je hartstikke veel van. Maar als u een proefwerk opgeeft, kunnen we niet kijken.'

'Dat is ook goed voor onze uitspraak,' zegt Youssef die net te horen kreeg dat hij steenkool-Engels spreekt.

'Vooral van de ondertiteling zullen jullie veel leren,' zegt meneer Ruiter cynisch.

'Ondertiteling?' roepen ze schijnheilig. 'Wie let er nou op de ondertiteling? We kunnen die kleine lettertjes niet eens lezen.'

'Denk erom,' waarschuwt meneer Ruiter, 'film of geen film, dit proefwerk telt dubbel.'

'Thank you very much.' Niels slaat zijn agenda dicht en stopt hem in zijn tas. 'Wie heeft er nog een stukje geschreven voor de schoolkrant?' vraagt hij optimistisch.

'Het is toch geen verplichting,' klinkt het verontwaardigd. 'Dat het nou jullie hobby is...'

'Take it easy,' zegt Niels. 'Het was maar een vraag. Morgen is het namelijk te laat. Vanmiddag gaan we drukken.'

'Jammer,' zegt Emiel die nog geen zin op papier kan krijgen. 'Ik voel dat ik vannacht inspiratie krijg, helaas.'

'Voor zo'n talent moeten we wel een uitzondering maken,' lacht Niels.

De redactie van de schoolkrant zit rond de vergadertafel. Ze wachten op Paul Nobbe, die meestal wat later komt. Paul is heel actief. Hij is ook lid van de filmclub en van Vis, de commissie die de schoolfeesten organiseert.

Terwijl Youssef achter de computer duikt, kijkt David naar de vingers van Vera. Die zwarte nagellak staat haar prachtig. Vanochtend wilde hij haar een complimentje maken, maar hij wachtte natuurlijk weer te lang en toen was Niels hem voor.

'Gaaf hoor, je nagels,' hoorde David hem zeggen. Hij kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Vooral toen Vera

naar Niels lachte.

David bekijkt de strip die Manon voor de schoolkrant heeft gemaakt. Het gaat over Katy, een meid die alles durft. Het is echt een strip voor Manon, ze is het helemaal. David mag haar graag, maar hij zou nooit verliefd op haar kunnen worden. Ze is hem veel te ruig met haar piercing. Ze heeft een ringetje door haar neus en een door haar navel. Die heeft ze er zelf doorheen geprikt. Nu wil ze er ook nog een door haar tong, maar dat ziet hij nog niet zo snel gebeuren. Dat krijgt ze er nooit door bij haar ouders. Ze mocht wel een tatoeage voor haar verjaardag. Ze zijn alle vier mee geweest. David durfde amper te kijken. Volgens Manon viel het erg mee. Ze gaf geen kik, hoewel de tranen haar over de wangen liepen. Niels wilde ook steeds een tatoeage op zijn arm, maar sinds hij met Manon mee is geweest, heeft hij het er niet meer over.

Een tijdje geleden kwam David Manon tegen op de scooter van haar broer. Ze ging Vera ophalen, maar die durfde niet mee. Manon is nog niet eens zestien en ze scheurt superhard op dat ding.

'We gaan beginnen.' Niels tikt met de hamer op tafel. 'Hoe vinden jullie deze?'

'Wacht even.' onderbreekt David hem. 'Voor welke rubriek?'

'Gesignaleerd,' antwoordt Niels. 'Daar komt hij. Gesignaleerd: Meneer Braai heeft eindelijk een nieuwe stropdas. Jammer, we waren net zo aan dat versleten lorretje gehecht.'

'Gaaf,' lachen ze.

'En deze: Ook deze maand hebben we het weer zorgvuldig bijgehouden en meneer Hoek is de winnaar van de week met honderd vijftig keer "eh" in één lesuur. Wij feliciteren hem met het behaalde succes, oftewel "eh... record."

'Volgende,' lacht Manon.

'Opgepast: Meneer Ruiter zit achter tralies. Hij is eindelijk door zijn vijftwintig jaar geleden gekochte pak heen en draagt een gestreept jasje.'

'En deze,' zegt David. 'Neem een paraplu mee naar de les van mevrouw Bouwma als je binnen de kwatzone van drie meter zit.'

'En nou de horoscopen,' zegt Niels als ze uitgelachen zijn. Hij ordent wat blaadjes. 'Vera, jij zou de Steenbok schrijven.'

'Dit wordt een romantisch weekje, Steenbok,' leest Vera met zwoele stem voor. 'Pas vooral op voor een jongen met blond haar en een gouden ringetje in zijn linkeroor uit 2B.'

'Dat noem ik brutaal.' Niels trekt aan Vera's haar. 'Mij

een beetje voor gek zetten.'

Vera probeert in Niels' arm te bijten zodat hij wel los moet laten. De anderen moeten lachen, maar David wordt een beetje jaloers.

'Nou even serieus. In het echt gaat hij zo: Financieel sta je er slecht voor, Steenbok. Je wietplantjes worden deze maand door een konijn opgegeten. Tip van de maand: Besteed niet te veel tijd aan je huiswerk. Je gelukscijfer is een één.'

Na de horoscopen komt Paul Nobbe binnen. Als ze zien dat hij zijn bruine leren jack aan heeft, weten ze het al: hij kan niet bij de vergadering blijven. Gelukkig is hij tof genoeg om het niet te verzetten. Dat was bij mevrouw Klaver wel anders. Toen Paul een tijdje ziek was, viel mevrouw Klaver voor hem in. Ze zijn blij dat ze geen les van die tut hebben. Ze mochten nooit alleen in school blijven. Paul vertrouwt hen tenminste. Ze hebben zelfs een keer de sleutel gekregen.

David vindt het jammer dat Paul weg moet. Hij heeft altijd van die maffe verhalen over de leraren. Het team schijnt heel vaak ruzie met meneer Blok te hebben omdat die vaak hun eten uit de koelkast pikt, de vreetzak. Nu hebben ze een briefje op de koelkast gehangen, AFBLIJVEN, BLOK.

Voordat Paul weggaat, legt hij drie euro neer voor

een pakje stroopwafels. Hij trakteert wel vaker tijdens de vergadering.

'Lekker, wie loopt er even snel naar het bakkertje?' vraagt Niels.

'Ik ga wel.' Youssef pakt het geld en loopt het kamertje uit.

Paul Nobbe geeft hun nog een paar aanwijzingen en vertrekt.

'De rubriek Oproep, jongens, wat is daar voor binnengekomen?' wil Niels weten.

'Een hele maffe.' Manon begint te lezen. 'Drie aantrekkelijke meisjes uit klas 3C, lang haar en de perfecte afmetingen - met als hobby zoenen - zoeken drie kanjers. Brieven met foto.'

'Ik weet wie dat zijn,' zegt David. 'Dat stelletje meelbieten zit altijd in de aula, vlak voor de snoepautomaat. Nou, die mogen wel een beloning uitloven. Wie wil daar nou mee?'

Ze nemen de kopij door. Er is nog een verslag van een voedingsproject van 2A, een kruiswoordpuzzel en een gedicht van iemand uit de brugklas. En Vera heeft nog een paar mededelingen van meneer Zwart, de conrector.

David kijkt naar Youssef die een pak stroopwafels op tafel legt. Hij trekt een gezicht alsof hij verwacht had dat

de thee klaar zou staan. Die denkt zeker dat ze nu thee gaan leuten, terwijl ze nog maar net begonnen zijn.

Youssef is niet echt in de schoolkrant geïnteresseerd. David verdenkt hem ervan dat hij alleen lid van de redactie is geworden omdat ze daarna altijd naar de Spijker gaan. Dat is hun stamcafé vlak bij school. Nu duikt Youssef ook weer meteen achter de computer. Het kan David niks schelen, maar Niels ergert zich.

'Youssef, blijf jij vanmiddag freaken, of help je mee?'

'Moet je zien hoeveel punten ik al heb,' zegt Youssef.

Vera en Manon rennen naar het scherm.

'Waarom vraag je nou geen verkering?' fluistert Niels.

'Zeker waar iedereen bij is,' zegt David. 'Ik kijk wel uit.'

David zet water op voor thee. 'Is hier soms ergens suiker?' vraagt hij.

'Ik haal wel wat bij de conciërge,' zegt Youssef.

Nou nou, David vindt het maar verdacht. Youssef is anders nooit zo actief, hij gaat zeker een sigaretje paffen.

Als Youssef terugkomt, legt hij een vel papier op tafel.

'Hoe kom je daaraan?' vraagt Niels.

'Van Johan uit de parallelklas. Dat is net zo'n computerfreak als ik. We wisselen altijd gegevens uit en nou heeft hij het Engelse proefwerk bij Ruiter

achterover gedrukt.'

'Laat zien!' Vera leest de eerste vraag voor. 'Hé, deze woordjes hebben wij net geleerd.'

'Jongens, dit is het proefwerk dat we vrijdag krijgen,' roept Manon.

Ze kijken elkaar aan. Wat ze allemaal denken, spreekt Niels uit. 'Kopiëren dus.' Hij legt het origineel op het kopieerapparaat en drukt de knop in.

Ze zijn nog bezig als de deur van het kamertje opengaat. Niels zet het kopieerapparaat onmiddellijk stil en grist de kopieën weg. De anderen vliegen naar de tafel en doen net of ze druk aan het vergaderen zijn.

'Zijn we hier bij de redactie van de schoolkrant?'

Sanne, Justin en Remco steken hun hoofd om de deur. Niels zucht opgelucht. 'We schrikken ons dood, doe die deur dicht. We dachten dat het Ruiter was.'

David vraagt zich af wat ze komen doen. Ze interesseren zich helemaal niet voor de schoolkrant. Meestal smijten ze hem meteen weg, ongelezen, en ze hebben nog nooit één regel kopij ingeleverd. Niels laat hun het Engelse proefwerk zien. David ergert zich; dat zou hij dus nooit hebben gedaan. Zie je wel, ze gaan zich er meteen mee bemoeien. Ze vinden het fantastisch dat iedereen een goed cijfer kan halen, maar zeggen er meteen achteraan dat Jochem geen kopie krijgt.

Die vetzak gunnen ze een dikke onvoldoende. Alsof zij dat met zijn drieën uitmaken. Moet je zien met wat voor gezicht ze het stripje van Manon bekijken. David heeft zin om het uit hun handen te rukken. Ze nemen niet eens de moeite het uit te lezen en leggen het, zonder iets te zeggen, op tafel.

David vertrouwt hun bezoekje niet. Ze zijn hier vast niet zomaar, ze zullen wel iets van hen nodig hebben. Om hen te pesten vraagt hij of ze soms komen helpen. Nu moeten ze wel zeggen wat ze komen doen. Sanne kondigt aan dat ze een briljant idee voor de schoolkrant hebben. Ze willen een anti-vetzak-fanclub oprichten. Reuze briljant, denkt David, je moet toch wel behoorlijk gestoord zijn om zoiets te verzinnen. Dachten ze nou echt dat ze hun schoolkrant zouden laten besmeuren? Dat gaat dus mooi niet door. Hij voelt dat hij kwaad wordt. In een flits ziet hij zichzelf knetterende ruzie maken, maar gelukkig lost Niels het al op.

'Dat krijgen jullie er nooit door. Dacht je dat Nobbe dat goedkeurt?'

'Nobbe?' vraagt Sanne verontwaardigd. 'Het is toch onze krant.'

'Ja,' zegt Justin. 'Ik dacht dat het een leerlingenkrant was.'

David haalt zijn schouders op. 'Nobbe heeft de

eindverantwoording.' 'Waardeloos,' zegt Justin. 'Hebben we een keer een leuk idee, en dan mag het weer niet.'

'Er mogen alleen maar van die brave verhaaltjes in,' zegt Remco. 'Of een gedicht van Shakespeare.'

'In welk elftal speelt die nou weer?' vraagt Sanne. 'Kom op, jongens, we gaan. We bedenken wel een andere verrassing voor ons zeugje.'

'Hoeveel moeten we er nog?' vraagt Niels als de deur met een klap achter het drietal dichtvalt.

'Nog dertien,' zegt David.

'Nee, twaalf,' herinnert Niels hem. 'Jochem hoeft er geeneen.'

'Dat beslissen wij toch,' zegt David .

'Ik heb geen zin om ruzie met die drie te krijgen,' zegt Youssef.

En daar moet David ook niet aan denken. Sanne maakte in de brugklas een keer een flauwe grap. David zei er niet eens iets van, hij lachte alleen niet. En dat heeft hij toen geweten. Hij werd meteen tot droogkloot gebombardeerd en kreeg Justin en Remco ook nog op zijn dak.

'Het is Jochems eigen schuld dat hij gepest wordt,' vindt Manon. 'Moet hij maar afvallen.'

'Soms vind ik het wel zielig,' zegt David voorzichtig- Maar Manon is het niet met hem eens. 'Wat nou

zielig? Heb je zijn broodtrommeltje weieens gezien? Dat zit vol repen en Marsen en pinda's.'

Ja, denkt David, ik vind het zielig als je een moeder hebt die zo stom is om je vet te mesten. Maar hij zegt niks meer.

Op weg naar huis kabbelen ze over het Engelse proefwerk. Volgens Manon moet iedereen verplicht een paar fouten maken, omdat het anders te veel opvalt. Maar dat vindt Youssef zonde. Hij wil een tien halen, want die kan hij goed gebruiken met de twee en de drie die hij nu voor Engels heeft staan. Als hij een acht haalt, komt hij nog niet boven een vier uit en dan schiet hij er dus niks mee op.

Niels vindt dat Manon gelijk heeft. Hij denkt dat meneer Ruiters het volgende proefwerk extra moeilijk zal maken als iedereen een hoog cijfer heeft. Niels wil weten wat David ervan vindt, maar die is er met zijn gedachten niet bij. Hij ziet angstvallig dat ze de Oranjelaan naderen. Daar moet Vera linksaf en hij heeft nog steeds geen verkering aan haar gevraagd.

'Nou en?' zegt Vera. 'Dan maakt hij het maar extra moeilijk. We weten nu hoe we aan zijn proefwerken kunnen komen, hè Youssef? Hebben we ook nog een beetje plezier van jouw computerverslaving. Tot morgen.' En Vera slaat links af.

'Hé, die kant moet jij toch ook op?' Niels geeft David ongemerkt een schop. 'Je eet toch bij je tante?'

David kan zijn lachen bijna niet houden. 'O ja, dat is ook zo.' En hij fietst met Vera mee.

Als hij verkering aan Vera wil vragen, moet hij het nu doen. David telt tot drie. Een, twee...

Op dat moment begint Vera over streetdance en vertelt dat ze nu ook op zaterdagochtend oefenen omdat ze in de lente een uitvoering hebben. 'Als je het wilt zien... kaarten genoeg,' zegt ze.

Wat gaaf dat ze hem uitnodigt. David droomt weg. Hij ziet zich al op de voorste rij zitten. Dan mag hij eindelijk de hele middag naar Vera kijken, zonder dat hij moet oppassen dat iemand het merkt. Hij neemt natuurlijk bloemen voor haar mee. En als ze het leuk vindt, kunnen ze na afloop een strandwandeling maken...

'Je hoort nog wel wanneer het precies is,' hoort hij Vera dan zeggen. 'Ik vraag toch de hele klas. Tot morgen.' En ze slaat rechts af.

Dat wordt echt een romantisch uitstapje met de hele klas, denkt David nijdig. Deze fietstocht was trouwens ook superromantisch... Bedankt, Niels, nu kan ik dat hele eind terugfietsen.

Als hij zeker weet dat Vera hem niet kan zien, steekt

hij de straat over en keert om.

4

David kon vanochtend zijn bed weer eens niet uitkomen. Om de tijd in te halen, heeft hij zijn record verbeterd: in zeven minuten douchen, tandenpoetsen, aankleden en een boterham smeren.

Zijn rugtas had hij gisteravond al ingepakt. Dat is ook het enige nuttige geweest van de hele avond.

Hij had zich nog zo voorgenomen zijn biologie goed te leren, omdat hij voor het laatste proefwerk een onvoldoende had. Direct na het eten was hij aan zijn bureau gaan zitten. Hij heeft het hoofdstuk wel tien keer doorgelezen, maar er bleef niets hangen, het lukte gewoon niet. Telkens dwaalden zijn gedachten af naar Vera.

Hij kan natuurlijk een huiswerkbriefje bij de administratie halen, maar dan zal zijn moeder wel een reden moeten opgeven waarom hij het niet heeft geleerd. David ziet het chagrijnige gezicht van mevrouw Groen al voor zich als hij het briefje geeft. Nee, dan kan hij het beter zelf voorlezen. 'Geachte administratie, aangezien mijn zoon smoorverliefd is op Vera Teunisse

kon hij zijn huiswerk niet leren.'

Lachend loopt hij de trap af. 'Mam, wil jij even een briefje schrijven dat ik me gisteravond niet lekker voelde? Ik ontdek net dat ik vergeten ben mijn biologie te leren.'

Davids moeder rent met een halfopen tas en een pak papieren onder haar arm de kamer uit. 'David, ik ben al laat.'

'Ik schrijf het zelf wel,' zegt David. 'Je hoeft alleen maar even een handtekening te zetten.'

'David, alsjeblieft!' Zijn moeder kijkt alsof ze een crisis nabij is. Maar dat maakt geen indruk op David, de laatste tijd kijkt ze wel vaker zo.

Net als David haar de handtekening wil ontfutselen, gaat de telefoon.

David rent er naartoe. Misschien heeft hij geluk en valt er een lesuur uit. Dan heeft hij helemaal geen huiswerkbriefje van zijn moeder nodig.

'Goeiemorgen,' klinkt de irritant opgewekte stem van zijn oma in zijn oor.

Nee hè? David houdt zijn hand op de hoorn. 'Koninklijke hoogheid aan de lijn.'

Maar zijn moeder heeft het duidelijk niet gehoord. 'David, ik ga, hoor!' roept ze keihard.

'Ik hoor dat mijn dochter nog thuis is,' zegt oma.

'Geef haar maar even.'

'Nee oma, mama heeft geen tijd om met je te praten, ze is al laat.' David gebaart dat zijn moeder weg kan gaan, maar ze rent naar hem toe en pakt de telefoon.

'Wat is er, mam?'

David ergert zich. Ze doet precies wat haar moeder zegt. Zelfs als ze er te laat door op haar werk komt. Om haar te pesten houdt hij de pen en het papier omhoog. 'Voor je zoon had je geen tijd, hè?'

Dan ziet hij op zijn moeders horloge dat het kwart over acht is. Hij laat het briefje maar zitten. Nog geen minuut later zit hij op zijn fiets en racet de straat uit, maar als hij bij de brug komt, is Niels al weg.

Bij de kapstok treft David zijn klasgenoten aan.

Niels en Manon informeren iedereen over het Engelse proefwerk en vertellen dat ze bij Youssef en Vera een kopie kunnen halen.

'Maar zorg ervoor dat het niet uit je rugtas valt,' waarschuwt Niels. 'Ook niet per ongeluk.'

De redactie had geen grotere verrassing voor haar klasgenoten kunnen hebben.

'Nou jongens, dat wordt donderdagavond lekker relaxed voor de buis hangen.' De blaadjes worden zorgvuldig tussen de agenda's gestoken.

Ze giechelen en maken grapjes over negens en

tiennen, maar als Jochem eraan komt, valt het stil.

Als Jochem ziet dat er blaadjes worden uitgedeeld, houdt hij automatisch zijn hand op. David overweegt hem er een te geven, maar als Youssef in Jochems hand blaast, loopt hij weg.

De tweede bel gaat. Overal in de gangen zie je leerlingen haastig een lokaal in schieten. Alleen klas 2B slentert superlangzaam naar de tweede verdieping, alsof de leerlingen expres te laat willen komen.

Ze weten toch dat meneer Hoek er niets van durft te zeggen. David heeft altijd het gevoel dat hij bang voor zijn leerlingen is. In de brugklas hadden ze mevrouw Schuit voor biologie. Jammer genoeg ging die weg en kwam meneer Hoek voor haar in de plaats. Wat een aanwinst! Hij is pas een halfjaar op hun school, maar David denkt dat hij niet lang zal blijven. Of hij wordt ontslagen, of hij zit binnenkort in een inrichting. David snapt niet waarom zo'n man voor de klas staat. Dat moet toch een hel voor hem zijn; hij kan totaal geen orde houden. Hij wordt door iedereen gepest, zelfs door 2A, de modelklas van meneer Ruiter. David heeft geen medelijden met Hoek. Die vent doet er ook niks aan om hun respect te winnen. Als je alleen al zijn kleding bekijkt! Zijn broek hangt als een zak om zijn kont en die truien kan hij zo naar het historisch museum brengen.

Zijn lokaal is al net zo saai als hijzelf; de muren zijn helemaal kaal. Als je dat vergelijkt met het lokaal van Dick Braai, dat hangt propvol filmposters. Het is net of je in de bioscoop zit.

Een tijdje geleden hebben ze in de pauze het lokaal van meneer Hoek met foto's uit de *Playboy* behangen. Het gezicht van Hoek toen hij binnenkwam... Alles aan hem begon te trillen, maar hij zei niks. De hele les zat hij met een kop als vuur achter zijn tafel en als hij opkeek, begon hij van de zenuwen te stotteren. Jammer genoeg hadden ze een tussenuur, waardoor meneer Zwart binnenkwam. Ze moesten voor straf een middag terugkomen. Dat was balen, maar gelachen hadden ze wel.

Hoek kan niet alleen geen orde houden, hij kan ook niet lesgeven. Als je ziek bent, mis je niks. Hij vertelt precies wat er in het boek staat. En op wat voor manier! Hij heeft zo'n monotone stem, dat je wel lol móét trappen om niet in slaap te vallen. En dan stinkt hij ook nog uit zijn mond. Ze hebben een keer spuitbussen meegenomen. Telkens als hij langs iemands tafel liep, werd er gespoten. Maar wat David echt stumperig vindt, is dat Hoek hun namen niet kent. Als hij iemand iets wil verbieden of een beurt wil geven, moet hij eerst op zijn plattegrond kijken.

Als ze de klas binnenkomen, zit meneer Hoek al achter zijn tafel.

'O, wat hebt u een beeldige trui aan,' zegt Maaïke pesterig. 'Heeft uw moeder die gebreid?'

Meneer Hoek gebaart dat ze maar beter kan gaan zitten.

'U moet wel uw brood opeten, hoor,' zegt Sjoerd als hij het bekende broodtrommeltje op tafel ziet staan. 'Anders wordt u nooit een grote jongen.'

De hele klas ligt dubbel.

'Zo is het wel genoeg.' Met een rood hoofd bladert meneer Hoek het klassenboek door. Als hij het huiswerk heeft bestudeerd, glijden zijn ogen over de plattegrond.

'David,' zegt meneer Hoek.

David schrikt. Had hij nou maar wel een huiswerkbriefje meegebracht. Op het moment dat hij wil zeggen dat hij het niet heeft geleerd, ziet hij dat meneer Hoek Niels aankijkt.

Dat komt natuurlijk omdat ze van plaats hebben gewisseld.

'David,' vraagt meneer Hoek zoetjes, 'heb je het geleerd?'

'Ja meneer,' antwoordt Niels.

Meneer Hoek stelt vier vragen en op elke vraag weet Niels het antwoord.

In de klas hoor je onderdrukt gelach.

'In orde, David.' Meneer Hoek maakt een aantekening in zijn boekje.

'Bedankt,' fluistert David.

'Die mafkees haalt ons wel vaker door elkaar,' grinnikt Niels.

'Zolang Vera dat niet doet, vind ik het best.' Van de zenuwen begint David te lachen.

'Niels,' zegt meneer Hoek, 'als je het allemaal zo grappig vindt wat hier gebeurt, mag jij ook eens laten horen wat je weet.'

David krijgt een knalrood hoofd. 'Ik eh... Ik heb het niet geleerd, meneer. Ik had geen tijd.'

Als je bij meneer Ruiter zoiets zegt, krijg je een preek: dat je je werk in orde moet hebben en anders beter vakkenvuller in een supermarkt kan worden.

Maar meneer Hoek schuifelt onrustig met zijn voeten onder tafel. 'Ja eh...' stamelt hij. 'Dan spijt het me zeer, Niels. In dat geval zal ik je toch echt een onvoldoende moeten geven.' Met een dramatisch gezicht zet hij een nul achter Niels naam.

'Sorry,' fluistert David. 'Maar je had een negen voor je proefwerk, dat was een beetje overdreven, laten we eerlijk zijn.'

'Dit is ook een beetje overdreven.' En Niels geeft

David met het boek een klap op zijn hoofd.

'Niets laten merken, jongens,' waarschuwt Remco voordat ze het Engelse lokaal in gaan.

Meneer Ruiter noteert de absenten. Daarna kijkt hij de klas rond. 'Zijn er nog vragen over het proefwerk van aanstaande vrijdag?'

Sommige leerlingen schuiven op hun stoel heen en weer, andere beginnen van de zenuwen te hoesten.

'Dus jullie begrijpen alles,' zegt meneer Ruiter. 'Dat zullen dan wel hoge cijfers worden.'

Jochem steekt zijn vinger op. 'Meneer, er werd vanochtend iets uitgedeeld, maar dat heb ik niet gekregen.'

'Wat bedoel je, Jochem?' Meneer Ruiter trekt zijn rechterwenkbrauw op. 'Zo ver ik weet, heb ik niets laten uitdelen.'

David verbijt zich. Wat is Jochem toch een sukkel. Hij snapt toch wel wat zo'n vraag teweegbrengt. Hij had zijn mond moeten houden. Het is voor Jochem niet te hopen dat Ruiter achterdochtig wordt, want dat zullen zijn klasgenoten hem niet in dank afnemen.

Sanne redt gelukkig de situatie. Zij heeft als altijd meteen een waterdichte smoes paraat.

'Ik weet al wat hij bedoelt. Ik heb vanochtend een papier uitgedeeld over ballet. Ik had niet meteen aan

Jochem gedacht, maar als die zich ook wil opgeven?

'Het dansende vetkwabje,' doet Justin er nog een schepje bovenop.

Wat zijn we weer leuk, denkt David. Hij kijkt naar meneer Ruiter. Het zal hem verbazen als die er iets van zegt. Zoiets zou Paul Nobbe nooit pikken. Daarom wordt Jochem onder Nederlands nooit gepest, dat durven ze niet. Bij meneer Ruiter kun je zoiets wel zeggen, die gaat gewoon door met zijn les. Hij gaat nooit ergens op in, ook niet toen Maaïke een keer zat te huilen omdat haar moeder heel erg ziek was. Daar wordt hij niet voor betaald, zegt hij altijd. Alsof je alleen maar moet doen waarvoor je betaald wordt. Als Paul Nobbe dat deed, zou er geen schoolkrant zijn en ook geen feestcommissie.

David is blij dat meneer Ruiter hun klassenleraar niet meer is. In de brugklas was hij dat wel en dat was goed waardeloos. Ze hebben het hele jaar niks leuks gedaan. Toen Sjoerd in het voorjaar de ziekte van Pfeiffer kreeg, was hij zes weken thuis, maar van Ruiter hoorde hij niets, niet eens een kaartje. Dan hebben ze nu heel wat meer geluk met Tino, want die verzint van alles. Ze hebben al een keer bij hem thuis gebarbecued en met Sinterklaas hebben ze bij de Italiaan gegeten.

'Nou Jochem,' zegt meneer Ruiter doodleuk, 'het

misverstand is alweer opgelost. Je kunt je met een gerust hart op je proefwerk storten.'

Ja, en jij op je heilige lesje, zak! denkt David.

De klas haalt opgelucht adem, maar Sanne laat het er niet bij zitten. En ook de anderen zijn woedend omdat Jochem hen bijna had verraden.

'We laten zijn banden leeglopen,' zegt Sjoerd als de bel voor de pauze gaat.

'Ja, dan kan hij naar huis lopen. Goed voor de lijn,' vallen de anderen hem bij.

In optocht stappen ze de fietsenstalling binnen.

'Deze blauwe is van Jochem.' Emiel bukt zich om het ventiel los te draaien, maar Justin duwt hem weg.

'En dan zeker bij de conciërge een pomp halen. Nee, zo gemakkelijk komt ons zeugje er niet vanaf.' Justin haalt zijn zakmes tevoorschijn en steekt beide banden lek.

Als ze allemaal in de pauze hun Franse woordjes doorkijken, merkt David dat hij zijn boek is vergeten.

'Nou en?' zegt Niels. 'We houden Worteltaartje gewoon aan de praat. Is er nergens een milieurampje gebeurd?'

'Je moet zeggen dat je die worteltaart hebt gemaakt die ze vorig jaar trakteerde, dan vergeeft ze je alles,' zegt Youssef.

'Gadver.' Ze trekken allemaal een vies gezicht.

'Het komt door mijn oma,' zegt David. 'Die moest vanmorgen weer zo nodig bellen, anders had ik mijn boek misschien nog zien liggen.' 'Je moet aan Worteltaartje vragen of je oma biologisch afbreekbaar is,' zegt Niels. 'Dan kun je haar eindelijk eens dumpen.'

'Daar gaat Worteltaartje.' Vera wijst naar de gang. Mevrouw Bouwma komt fluitend langs.

'Ze heeft nu haar sandalen alweer aan,' zegt Youssef. 'Het is drie graden boven nul, jongens.'

David doorzoekt nog een keer zijn tas. 'Lekker stom.'

Sanne wijst naar Jochem die bij de snoepautomaat staat. 'Ik heb wel een boek voor je.' En ze pakt Jochems rugtas die vlak naast haar ligt, maakt hem open en haalt het Franse boek eruit. 'Alsjebliest.'

'Nee,' zegt David. 'Dat wil ik niet.'

'Die is gek!' De halve klas tikt op zijn voorhoofd. 'Wil je soms om acht uur komen?'

'Het is het enige waar Worteltaartje niet tegen kan,' zegt Vera. 'Als je je boek niet bij je hebt.'

'Open die tas!' Justin maakt Davids tas open en stopt het boek erin.

Jochem heeft niets gemerkt. Aan het begin van de Franse les wil hij zijn boek pakken. Als hij het niet kan vinden, keert hij paniekerig zijn tas om.

'Boek vergeten, Jochem?' Mevrouw Bouwma heeft haar pen al in haar hand.

Met een rood hoofd komt Jochem omhoog. 'Ik snap het niet, ik weet zeker dat ik het in mijn tas heb gestopt.'

'Je weet wat dat betekent. Zijn er nog meer die hun boek hebben vergeten?' Mevrouw Bouwma kijkt de klas rond. David kleurt. Het liefst zou hij het boek aan Jochem teruggeven en zijn vinger opsteken, maar dan vinden ze hem een eitje, dat weet hij zeker.

'Nou Jochem, dan ben jij de enige die mij morgenochtend om acht uur gezelschap komt houden.' En mevrouw Bouwma schrijft zijn naam op. 'Je weet, ik kan een heleboel hebben, maar als je geen boek bij je hebt...'

'En als we chips eten,' zegt Niels.

'Chips...' roept mevrouw Bouwma. Ze kijkt erbij alsof het over arsenicum gaat. 'Weten jullie wel wat daar allemaal in zit?'

Mooi zo, denkt David. Die is voorlopig nog niet uitgepraat. Overhoren is er vandaag niet bij.

kan best begrijpen dat je Engels moet leren, tenslotte spreken ze dat bijna overal. Maar Frans...

'Hoe wil je je anders in Frankrijk verstaanbaar maken?' David hoort het zijn vader nog zeggen. 'Op de middelbare school was het mijn lievelingstaal.'

Nou, dat heeft David gemerkt. Toen ze de weg naar de camping vroegen, verstond niemand wat zijn vader zei. Hij had bijna heel Frankrijk gezien voordat ze op de camping waren. En dat ze er kwamen, kwam nog omdat zijn moeder zich ermee ging bemoeien. En toen zijn vader zich bij de receptie ging melden, keken ze hem aan alsof hij Japans sprak. David zei maar niks, want zijn vader kan niet zo goed tegen kritiek.

Het was sowieso al zo'n saaie vakantie. Het was het eerste jaar dat zijn broer niet meeging. Het mag een wonder heten dat hij het overleefd heeft. Drie volle weken alleen met zijn ouders die maar voor de caravan zaten te lezen. Als hij vroeg of ze iets leuks gingen doen, werden ze nog kwaad ook en kreeg hij meteen weer een preek.

'We hebben deze camping speciaal voor jou uitgezocht. Er is hier van alles te doen.'

Ja, alsof dat zo leuk is in je eentje. Af en toe kwam hij wel een paar leuke jongens en meiden tegen, maar meestal braken zijn ouders dan net weer op en moest hij

weer een paar dagen achter in die hete auto hobbelen. Het was maar goed dat hij zijn iPod bij zich had, anders had hij ook nog voortdurend naar het gezeur van zijn vader moeten luisteren. 'Wat is Frankrijk toch mooi! Kijk nou toch eens!'

Ja pa, het was prachtig, vooral die wrakken langs de weg. David kan de uitlaatgassen van de files nog ruiken. Eén keer hebben ze vijf uur in de bloedhitte stilgestaan.

David houdt niet van die warme landen. Je wordt er zo sloom van. Het lijkt hem te gek om naar Noorwegen te gaan, of naar Finland. Maar daar hoeft hij niet over te beginnen. Elk voorjaar zegt zijn vader 'Vive la France', en dan weten ze het wel weer.

David legt zijn hand op de linkerrij woordjes. Nog één test en dan houdt hij ermee op. Het lijkt erop dat hij ze kent. Met een zes is hij al dik tevreden. En mevrouw Bouwma ook. Ze weet dat David Frans moeilijk vindt. Toen hij voor zijn laatste proefwerk een zeven had, ging ze voor hem zingen. Echt iets voor Worteltaartje; ze zong een Franse chanson. Zoals ze daar stond, voor zijn tafel... De hele klas lag slap van het lachen en ze zong onverstoorbaar door, het gekke mens. David mag haar wel.

David pakt zijn boek en gaat de kamer in. 'Mam, wil je mijn Frans even overhoren?'

Zijn moeder kijkt op van haar werk. 'Is het veel?'

'Deze twee bladzijden,' zegt David. 'Ik denk dat we een so krijgen. Bouwma zei dat we het extra goed moesten leren, en dan weet je het wel.'

'Eigenlijk moet ik dit artikel schrijven,' zegt zijn moeder. 'En daarna heb ik een afspraak met een klant. Zullen we het vanavond doen? O nee, dan moet ik naar een vergadering.'

'Wat dacht je van vannacht?' zegt David. 'Lijkt me een leuk stukje voor in de schoolkrant: Zoon van carrièreouders wordt 's nachts overhoord.'

'Je hebt gelijk, het is ook te gek. Kom maar hier.' Moeder pakt het boek. 'L'église,' begint ze.

'Dat hoeft niet,' zegt David. 'We moeten het andersom weten.'

'Goed dan. De kerk.'

Ze schieten allebei in de lach.

'L'église,' zegt David. 'Knap van mij, hè?'

'Nu de rest nog.' Moeder overhoort de woorden door elkaar. David mist er maar twee.

'Als je het morgen zo doet, krijg je vast weer een serenade.' 'O, dat heb je nog onthouden,' zegt David. 'Dat valt me mee.'

Moeder gaat er niet op in. 'Ik vind trouwens dat je een goeie uitspraak hebt,' zegt ze .

'Heb ik van papa,' lacht David.

Zijn moeder slaat het boek dicht. 'Heb je nog meer huiswerk?' Voordat David antwoord kan geven, wijst ze naar het etiket op het boek. 'Weet je dat je Jochems boek hebt?'

David voelt dat hij rood wordt. Hoe moet hij zich hier nou weer uit redden? 'Ik heb het vanochtend geleend.'

'Dan zul je het wel terug moeten geven,' zegt zijn moeder.

'Ja, dat doe ik morgen.' David wil de kamer uitlopen, maar zo gemakkelijk komt hij er niet vanaf.

'Morgen? Hoe moet die jongen zijn Frans dan leren?'

'Ik ga echt niet helemaal naar zijn huis voor dat stomme Frans,' zegt David. 'Ik weet trouwens niet eens waar Jochem woont.'

Moeder schudt beslist haar hoofd. 'Sorry, David, dat vind ik niet correct. Je vertelt zelf dat je het geleend hebt, dan moet je het ook op tijd teruggeven. Of moet hij het soms komen halen?' Moeder haalt de leerlingenlijst uit de la. Haar ogen glijden langs de namen. 'Aha, hier heb ik het al. Jochem heet toch Steenman?'

'Dat zal wel,' zegt David.

'Dan woont hij dus in de Emmalaan op nummer

zeventien. Je hebt geluk, ik moet nog even langs de bibliotheek en die zit daar op de hoek.'

David laat van schrik bijna zijn boek vallen. Hij ziet het al voor zich: 'O, dus uw zoon heeft het boek uit Jochems tas gehaald. Jochem wist zeker dat hij het bij zich had. Weet u wel dat Jochem door zijn schuld morgen om acht uur op school moet komen?' En als zijn moeder dan ook nog de lek gestoken fietsbanden te zien krijgt, ontploft ze, dat weet David zeker. Ze is in staat om Pruiksma, de directeur van de school, op te bellen, al heeft ze het nog zo druk. Ze zal hem vertellen dat Jochem wordt gepest en dat hij daar nu echt eens iets aan moet doen. Zo is zijn moeder. Daarom is het juist zo gek dat ze tegen haar eigen moeder niet durft in te gaan.

David moet dus voorkomen dat zijn moeder gaat bellen. Sanne, Justin en Remco zullen absoluut op het matje worden geroepen en misschien zelfs worden geschorst. Nou, dan kan hijzelf maar beter meteen van school gaan.

'Ik breng het zelf wel,' zegt David. 'Dan kan ik Jochem nog iets over wiskunde vragen. Ik snap een paar sommen niet. En daarna ga ik nog even langs Niels.'

'Mij best, als die jongen zijn boek maar krijgt.' En zijn moeder is alweer verdiept in haar artikel.

David rijdt de straat uit. Ik mag mijn fiets weieens

oliën, denkt hij, wat een gepiep. Iedereen kijkt me na. Wat zal Niels lachen als ik vertel dat ik van mijn moeder het boek naar Jochem moest terugbrengen.

Maar Niels zal hem er niet mee pesten. Hij weet ook wel dat David heus niet alles doet wat zijn moeder zegt. Als dat wel zo was had hij allang op een zangkoor gezeten. Daar zeurt ze al maanden over: 'Je hebt zo'n prachtige stem, het is zonde als je daar niets mee doet.' Jammer van zijn prachtige stem, maar daar heeft hij toch echt geen zin in. Hij brengt het boek niet terug omdat zijn moeder dat zegt, maar omdat hij vindt dat ze gelijk heeft. Jochem moet door zijn schuld morgen al om acht uur op school zijn en dan zou hij ook nog eens een onvoldoende voor Frans halen.

David steekt de straat over. Wat moet hij nou zeggen? Hij kan Jochem toch niet vertellen dat Sanne het boek voor hem uit zijn tas heeft gepikt. Stel je voor dat Jochem gaat klagen bij Bouwma.

Als hij voor het stoplicht staat te wachten, krijgt hij ineens een idee. Hij gooit het boek gewoon bij Jochem door de brievenbus. Dan weet Jochem niet wie het heeft gedaan. Waarschijnlijk kan het hem ook niks schelen en is hij allang blij dat hij zijn Frans kan leren.

David kijkt naar de huisnummers. Emmalaan twee, dan is zeventien dus aan de overkant. Hij besluit zijn

fiets maar bij de bibliotheek neer te zetten. Als hij hem bij Jochem voor de deur zet en Jochem kijkt naar buiten, dan herkent hij zijn fiets meteen. Die oude rammelkast kent iedereen.

David had een tijdje geleden een andere fiets nodig en van zijn ouders geld gekregen om er een te kopen. Toen hij bij de supermarkt een advertentie zag voor een bestelfiets, had hij hem direct gekocht. Zijn ouders begrepen er natuurlijk weer niks van en zeurden dat er zulke leuke fietsen te koop zijn en waarom hij nou zijn goeie geld uitgaf aan zo'n ouderwets ding.

Ouderwets ding! Op school vond iedereen hem super. Manon wilde hem natuurlijk meteen proberen. En toen Vera hem zag, zei ze dat ze hem supergaaf vond.

David zet zijn fiets tegen een boom en steekt de straat over. Verscholen achter de geparkeerde auto's sluipt hij naar nummer zeventien. Hij loert door het groene hek. Er staat in elk geval niemand in de tuin. Met het boek in zijn hand loopt hij het tuinpad op. Op het moment dat hij de klep van de brievenbus omhoog wil doen gaat de deur open.

Help, denkt David. Maar hij kan het boek toch moeilijk neergooien en wegreppen.

'Jij komt zeker voor Jochem.' Een dikke vrouw steekt haar hand naar hem uit. 'Ik ben de moeder van Jochem.'

'Ik ben David,' zegt hij zachtjes. Hij durft zijn naam amper uit te spreken. In zijn gedachten hoort hij mevrouw Steenman al mopperen. 'O David, daar heb ik weleens van gehoord. Jij bent toch die treiterkop die Jochem laatst voor niks op school heeft laten komen?'

Maar de moeder van Jochem vraagt helemaal niets.

'Kom erin, jongen.' Ze zwaait de deur uitnodigend open. David komt er niet onderuit en moet binnenkomen.

'Jochem!' roept mevrouw Steenman onder aan de trap. 'Er is bezoek voor je.' En tegen David zegt ze: 'Ga maar lekker zitten, jongen. Wat wil je drinken?'

Als David niet onmiddellijk antwoordt, zegt ze: 'Geneer je niet, ik heb van alles in huis.'

'Cola, alstublieft,' zegt David.

Op dat moment komt Jochem de kamer in. Vlak achter hem loopt een hond. David is Doerak van zijn oma gewend. Als daar een vreemde binnenkomt, begint het beest vreselijk te blaffen. Maar deze hond drukt zich dicht tegen Jochem aan, alsof hij bang is.

'Hij is een beetje schuw,' zegt Jochem. Hij aait de hond over zijn kop. 'Ruik maar even, Simbad, David doet je niks.'

'Ik eh... Ik vond ineens jouw Franse boek in mijn tas,' zegt David. 'Ik moest toch naar Niels, dus ik dacht: ik

breng het wel even langs.'

Voordat Jochem iets kan vragen zet zijn moeder twee glazen cola en een bak chips voor hen neer.

'Bevalt het jou ook zo goed in de tweede klas, David?' vraagt ze.

'Ja mevrouw,' zegt David.

'Nou, met Jochem gaat het gelukkig ook goed. Ik ben er zo blij om. Op de basisschool werd hij heel erg gepest, hè Jochem? Hij is wel drie keer van school gewisseld. En vorig jaar in de brugklas was het ook een ramp. Maar dat is gelukkig voorbij. Ik hoor Jochem nooit meer klagen. En zo te zien heeft hij al een vriend.' Met een stralend gezicht verdwijnt ze de keuken in.

David weet niet zo goed wat hij moet zeggen. Aan de ene kant lucht het hem op dat Jochems moeder niks van het gepest af weet, maar aan de andere kant vindt hij het vreemd. Waarom zou Jochem dat voor zijn ouders verborgen houden? Hij vraagt er maar niet naar.

'Is dat jouw hond?' vraagt hij, om maar wat te zeggen.

'Half,' zegt Jochem. 'Hij is ook van Nienke.'

'Nienke?' vraagt David. 'Nienke de Leeuw uit 2C?'

'Nee, Nienke de Graaf,' zegt Jochem. 'Die ken je niet. Ze woont in Zandvoort.'

Grappig, denkt David. Een collega van zijn vader heet ook De Graaf, maar die woont niet in Zandvoort.

'Ze is mijn vroegere buurmeisje,' zegt Jochem. 'We gaan altijd met twee families op vakantie. Drie jaar geleden waren we in Italië en toen hebben Nienke en ik Simbad gered. Hij lag ergens op een binnenplaats aan een ketting. Hij was broodmager en er stond niet eens een drinkbak bij hem. Het was zo'n zielig gezicht. Toen hebben we besloten hem te bevrijden. Dat was nog best moeilijk, hoor. Simbad was duidelijk niet aan mensen gewend. Maar we zijn elke dag naar hem toe gegaan. De ene keer hadden we worst bij ons, dan weer een stuk kaas en dat gooiden we dan naar hem toe. Elke dag ging het een stukje beter. We mochten steeds dichterbij komen en na acht dagen hebben we de ketting losgemaakt en Simbad meegenomen.' Jochem aait Simbad over zijn rug. 'We hebben je verstoppt, hè, in een soort bunker buiten het dorp. Het zag er niet naar uit dat daar ooit iemand kwam. Alleen moesten we hem wel voor onze ouders verborgen houden, anders hadden ze hem teruggebracht. Op de laatste dag, vlak voor we vertrokken, hebben we hem in een slaapzak gewikkeld en achter in de kofferbak gelegd.'

'Begon hij niet te blaffen?'

'Nee,' lacht Jochem, 'we hadden hem een slaappil van mijn moeder gegeven. Nou, dat werkte wel, hij was helemaal onder zeil. Pas toen we al een heel eind

onderweg waren, hebben we het verteld.'

'En je ouders?'

'Mijn vader was woedend,' zegt Jochem. 'Maar hij wou ook niet het hele stuk terugrijden. En de ouders van Nienke hadden daar ook geen zin in. Toen mochten we hem meenemen. Simbad woonde zo'n beetje bij ons alle twee, totdat ik ging verhuizen. Toen mocht hij bij Nienke blijven, want ze heeft een groot erf om het huis, zodat Simbad daar altijd naar buiten kan. En nou ben je weer bij mij, hè?' Jochem geeft de hond een klopje op zijn rug.

'Ja,' zegt de moeder van Jochem die net met haar jas aan de kamer in komt. 'Toen Jochem vorig jaar zo verdrietig was omdat hij werd gepest, heeft Nienke als troost Simbad bij hem achtergelaten. Lief hè? Nou, ik ga even een boodschap doen. Dag David, we zien elkaar vast nog weieens.'

David voelt zich ongemakkelijk met Jochem alleen.

Hij drinkt vlug zijn cola op zodat hij kan vertrekken.

'Sorry van dat Franse boek,' zegt hij als hij opstaat.

Jochem haalt zijn schouders op. 'Ik weet wel hoe ze zijn. Maar mijn moeder mag het niet weten. Ik wil haar geen verdriet doen. Vorig jaar heeft ze een licht hartinfarct gehad. Ze trok het zich veel te erg aan dat ik werd gepest. Daarom vertel ik het niet meer.'

Ze weet ook niet dat ze mijn banden lek hebben gestoken. Ik heb gezegd dat ik door een spijker ben gereden. Het geld voor nieuwe banden haal ik wel van de bank, daar merkt ze niks van.'

'Dus je kunt er met niemand over praten,' zegt David.

'Ik heb een dagboek,' zegt Jochem. 'Daar schrijf ik alles in op, dat helpt ook. En af en toe laat ik het Nienke lezen.'

'Rot voor je,' zegt David. 'Ik bedoel, dat ze je pesten...'

Even blijft het stil. Maar dan schrikt hij van Jochems ogen die plotseling iets onverschilligs uitstralen en van zijn stem die heel afstandelijk klinkt, alsof hij het over iemand anders heeft.

'Ik geef ze groot gelijk dat ze me pesten, ik durf zelf niet eens meer in de spiegel te kijken. Wat ben ik nou? Een klomp vlees, een stomme klomp vlees die niks kan.'

Misschien vindt David dat nog wel het ergst. Op zijn fiets moet hij steeds aan de woorden van Jochem denken. Hoe kan iemand dat over zichzelf zeggen? Hij slaat links af en rijdt onder het viaduct door. Hij heeft geen zin meer om naar Niels te gaan.

Het is zaterdagmorgen; geen wekker, geen moeder die je wakker maakt. David heeft tot elf uur uitgeslapen. Hij heeft een heel weekend voor zich, zonder vervelende vakken en saaie leraren. Dat alles moet toch genoeg zijn voor een swingend humeur.

Maar David zit op zijn bed en staart met een somber gezicht voor zich uit. Hij heeft een raar gevoel in zijn buik en verlangt stiekem naar maandag. Hij baalt er zelf van, maar hij kan er niks aan doen. Twee dagen zonder Vera is moordend. Hij werd er zich opeens van bewust dat hij elk weekend een smoes had verzonnen om haar te zien. De ene keer stelde hij voor advertenties te werven voor de schoolkrant, een andere keer sprak hij af om met Niels en Manon te gaan hardlopen en dan wist hij dat Vera ook mee zou gaan. En drie weken geleden vierde Manon haar verjaardag. Maar deze keer ziet het er slecht voor hem uit. Hoe hij ook zijn best doet, hij kan niks bedenken. Even overweegt hij Vera te bellen dat hij zijn wiskundeboek op school heeft laten liggen en dat hij de sommen bij haar wil overschrijven, maar dat valt veel te veel op. Niels en Youssef wonen dichterbij dan Vera. Hij zou natuurlijk kunnen zeggen dat die alle twee niet thuis waren. Hij weet het niet. Zo'n smoes komt altijd uit en dan sta je pas echt voor paal.

David zucht. Het wordt tijd dat hij verkering aan

Vera vraagt, zodat hij tenminste weer van zijn weekenden kan genieten. Misschien kan hij dan een zaterdag mee naar haar dansstudio. En voor de zondag heeft hij genoeg leuke plannen. Hij had haar allang moet vertellen dat hij verliefd is. Het was ook zijn bedoeling, maar telkens kwam er iets tussen.

David plukt aan zijn trui. Zal hij vanmiddag weer eens langs haar huis fietsen? Hij verwerpt het idee meteen. De vorige keer stond er een jongensfiets in de tuin. Zijn hele weekend was verknaald omdat hij dacht dat Vera een vriendje had. En toen hij 's maandag bij Manon ging vissen hoorde hij dat Vera's neef bij haar had gelogeed.

Nee, dan kan hij beter aanbellen en het haar vertellen.

Opeens springt David op. Hij weet al hoe hij het moet aanpakken. Hij schrijft haar een brief en gooit die bij haar door de brievenbus, dan heeft ze hem vandaag nog.

Hij pakt pen en papier en gaat aan zijn bureau zitten.

Lieve Vera, schrijft hij op, maar een tel later krast hij het weer door. Wat is dat nou: lieve... Dat schrijf je op een kaart aan je ouders.

BABE, I LOVE YOU schrijft hij in koeienletters. En daarna:
I AM DYING WITHOUT YOU.

Je zult toch zo'n brief krijgen, denkt David. *Babe, I love you. I am dying without you. David.* Wedden dat ze hem een psychiater op het dak stuurt. Nee, dat is ook niks.

David zuigt op zijn pen. Het is toch al te gek! Nu zit hij al zo lang op school, maar hoe hij een meisje moet zeggen dat hij helemaal gek van haar is, weet hij niet. Waarom leren ze je dat niet, in plaats van al die onzin? Daar zit hij nu met zijn zeven voor zijn Franse proefwerk, maar als hij examen zou moeten doen in de liefde, zakte hij als een baksteen. En aan zijn vader hoeft hij het ook niet te vragen. 'Pap, hoe deed jij dat nou vroeger als je verliefd was?'

'O jongen, daar hoefde ik niks voor te doen, dat ging gewoon vanzelf.' Bij zijn vader gaat altijd alles vanzelf. Zijn vader is meestal ook vanzelf superchagrijnig. Als zijn pa zo chagrijnig blijft, is hij over een poosje zelfs vanzelf gescheiden, daar durft David wat onder te verwedden.

Opnieuw probeert David zijn gevoelens voor Vera op te schrijven, maar het lukt niet. Dramatisch smijt hij de proppen papier op de grond. Hij is gehandicapt. Hij weet niet hoe hij het Vera moet vertellen. Misschien moet hij onder haar raam gaan staan zingen. Dat zou wel een goeie zijn; dan krijgt zijn moeder toch nog haar

zin. Ze wil toch dat hij iets met zijn prachtige stem doet? Nou, dat doet hij dan.

'David, Niels aan de telefoon!' klinkt de stem van zijn vader onder aan de trap.

'Ik kom al!' David rent naar beneden.

Wat zou die gek nou weer moeten? Als hij maar niet over huiswerk gaat zeuren! Zoiets doe je toevallig niet op zaterdag.

'Hoi ouwe rover,' brult Niels in zijn oor. 'Heb je al plannen voor vanavond?'

'Ik had nog geen plannen, maar ik denk dat ik nu naar de eerstehulp moet. Je schreeuwt mijn trommelvlies aan flarden, man.'

'Sorry,' lacht Niels. 'Ik heb net de Cinema gebeld. Ze hebben nog kaartjes voor vanavond. Heb je zin om mee te gaan?'

Heb je hem weer met zijn griezelfilm, denkt David. Niels praat al de hele week over niets anders en heeft de film inmiddels drie keer gezien. Maar David houdt niet van griezelfilms, dat moet Niels nou toch onderhand weten.

'Eerst zou ik alleen met Youssef gaan,' gaat Niels verder, 'maar die heeft Vera en Manon ook gevraagd. We gaan van tevoren nog iets drinken. Ik dacht dat je dan misschien wel mee wilt.'

Met Vera naar de bioscoop? David springt zowat door de telefoon. Het maakt hem niks uit wat voor film er draait. Alsof hij zijn aandacht ook maar één seconde bij het verhaal zou kunnen houden als hij naast Vera zit. En daar moet hij natuurlijk voor zorgen.

'Lijkt me gaaf, waar heb je afgesproken?'

'Wij zijn om acht uur in de Spijker,' zegt Niels. 'Dat is drie minuten lopen van de Cinema. Maar Manon moet eerst ergens anders heen, die zien we pas in de hal van de bioscoop. Zij koopt ook de kaartjes alvast. Mij lijkt het wel gezellig, dan kunnen we nog een biljartje maken.'

'Dacht ik het niet,' lacht David. 'Je kunt toch niet van me winnen. Of heb je soms stiekem geoefend?'

'Wacht maar af,' zegt Niels. 'Neem in elk geval genoeg geld mee.'

'Later.' David legt de hoorn neer.

Fluitend rent hij de trap op. Dus toch geen weekend zonder Vera. Hij ziet zichzelf al in het donker naast haar zitten. Misschien hoeft hij helemaal geen verkering meer te vragen en gaat het gewoon vanzelf. Hij mag blij zijn dat er een griezelfilm draait, want Vera is niet zo'n held. Als ze bang wordt, slaat hij gewoon een arm om haar heen en dan merkt hij vanzelf wel of ze dat prettig vindt. Vreemd, denkt David, ik had nooit verwacht dat

Vera maar die film zou durven. Hij moet heel eng zijn. Er zijn bossen mensen die eruit lopen. Manon heeft haar vast overgehaald. Of ze gaat voor de gezelligheid mee, of om een heel andere reden, net als ik. Als dat zo is...

David zet zijn cd-speler aan en galmt met zijn lievelingsnummer mee.

Zijn huiswerk kan wel wachten tot morgen. Dan is zijn oma er en heeft hij gelijk een goeie reden om op zijn kamer te blijven. Dat gezeur over klassieke muziek en concerten hoeft hij dan ook niet te aanhoren. Vorige week was ze er ook al en die week daarvoor. Ze nodigt zichzelf bijna elk weekend uit en zijn moeder zegt er niks van. Die vindt dat ze verplicht is haar te ontvangen, omdat zijn oma alleen is. Alsof het anders was toen zijn opa nog leefde. Bijna elke zondagmiddag stonden ze op de stoep, mét een pannetje eten. Dat was handig bekeken van zijn oma, daardoor kon zijn moeder niet zeggen dat ze er niet op had gerekend. En als ze nou alleen op zondag kwam en hen verder met rust liet...

David bladert in zijn agenda om te kijken of ze veel huiswerk voor maandag hebben. Voor Engels staat er niks in, of zou hij vergeten zijn het op te schrijven?

Ineens weet hij het weer. Ze hadden vrijdag dat proefwerk. Hij kan wel vast een tien in zijn agenda zetten. Misschien zit Ruiter het op dit moment na te

kijken. David zou Ruiters gezicht weieens willen zien als de een na de ander nul fouten heeft. De leraar Engels vond het al zo vreemd dat ze allemaal zo snel klaar waren.

Vooraf bij Youssef viel het op. Die slak heeft zijn Engels nooit op tijd af en nu legde hij na twintig minuten zijn pen neer. Dat was niet erg handig van Youssef. Logisch dat Ruiter het niet vertrouwde. Maar wat Justin zei is waar: Als Ruiter vermoedt dat ze fraude hebben gepleegd, moet hij het eerst nog maar eens zien te bewijzen.

'David?' Zijn moeder komt zijn kamer binnen en gaat op bed zitten.

'Ik zie het al aan je gezicht, ik moet zeker een boodschap doen.'

'Zoiets,' zegt moeder. 'Oma belde net. Of je even een plant voor haar weg wil brengen.'

'Kan ze dat niet zelf?'

'Hij is schijnbaar te zwaar,' zegt moeder.

David zucht. 'En ze is natuurlijk weer te gierig om hem te laten bezorgen.'

'Dat kost vier vijftig.'

'Nou en?' zegt David. 'Alsof ze zo arm is. Voor die stomme vier vijftig mag ik mijn vrije middag opofferen.'

'Overdrijf je niet een beetje? Je bent in een uurtje

heen en terug.'

'Dat dacht je maar. Zodra je één stap bij oma over de drempel zet, kom je niet meer weg. Ik hoor haar alweer zeuren. "David, ik heb deze week zo'n mooie sonate ingestudeerd, die moet ik je even laten horen. David, jij hebt verstand van muziek. Ja, ontken het maar niet, je kunt prachtig zingen. Welk stuk vind jij nou geschikt voor een crematie? Ik zal ze alle drie voor je spelen. David..."

'Hou maar op,' lacht zijn moeder. 'Ik weet ook wel hoe ze is. Je kunt het beste zeggen dat je met Niels hebt afgesproken. Je weet het: afspraken zijn heilig voor oma.'

David knikt.

'Maar dan moet je nu gaan. Oma zit op je te wachten.'

'Ach, dat arme moedertje van je,' zucht David. 'Ze is zo alleen, waarom ga je niet bij haar wonen? Ik vind jou wel hard, hoor.' Mopperend trekt hij zijn jas aan.

Zodra Davids oma de deur opendoet, springt Doerak tegen David op. David knuffelt de hond. Doerak is eigenlijk het enige leuke van een bezoek aan zijn oma. De hond rent naar zijn mand en haalt zijn bot eruit. Hij weet dat David altijd met hem speelt. Terwijl Doerak gromt, sleurt David hem aan zijn bot heen en weer. Pas als Doerak moe is, laat hij los.

'Kijk eens.' Oma laat David de plant zien. 'Vind je

hem niet prachtig? Mijn vriendin is vandaag jarig. Vanavond ga ik naar haar toe, maar ik kan dat zware ding onmogelijk meenemen in de bus. Ik dacht: David heeft zo'n handige fiets, die wil de plant vast wel even naar Els brengen. Ze woont op het Cremerplein.'

David zucht. 'Moet dat gevaarte voorop? Dan kan ik toch niet fietsen.'

'Dan loop je toch even, je hebt jonge benen. O ja, David, nu je hier toch bent...'

'Sorry oma,' zegt David. 'Ik heb geen tijd om naar je pianospel te luisteren. Ik moet om twee uur bij Niels zijn. We gaan samen huiswerk maken.'

Oma kijkt op haar horloge. 'Dat red je nooit met die plant, jongen. Tot hoe laat ben je daar?'

'Tot vier uur,' verzint David.

'Dan is het beter dat je de plant na vieren wegbrengt.'

Nee hè? David probeert er nog onderuit te komen. 'Ik breng hem eerst wel even weg.'

Maar dat vindt zijn oma geen goed idee. 'Afspraak is afspraak. Je opa was ook altijd stipt op tijd. Vier uur is vroeg genoeg en dan heb ik een lekker kopje thee klaar, met een muzikje. Ga maar gauw, anders kom je toch nog te laat.'

David loopt naar buiten en pakt zijn fiets. Zijn moeder wordt bedankt. Nou kan hij er om vier uur nog

een keer heen. Maar daar piekert hij niet over. Hij stuurt zijn vader er wel op af. Dan kan die naar dat prachtige spel luisteren. David krijgt al pijn in zijn oren als hij eraan denkt. Hij haat dat gepingel. Als hij een vriendin krijgt die pianospeelt, rent hij hard weg. Nou ja, Vera zou het misschien wel mogen.

'Mam!' roept David naar beneden. 'Heb je mijn witte T-shirt gewassen?'

'Je gaat toch niet in een T-shirt uit?' zegt zijn moeder. 'Je doet net of het hoogzomer is.'

'Jij altijd met je kou,' zegt David.

'Laat die jongen toch,' hoort hij zijn vader zeggen. 'Hij moet het toch zelf weten als hij wil bevriezen. Voor mijn part gaat hij in zijn blote kont.'

'Je T-shirt zit nog in de droger,' zegt zijn moeder. 'Ik heb het nog niet gestreken. En ik kom er nu ook niet meer aan toe.'

David vist zijn T-shirt uit de trommel. De kreukels vallen best mee en hij trekt het aan. Maar als hij in de spiegel kijkt, begint hij toch te twifelen. Misschien staat zijn blauwe hemd leuker. Of toch maar zijn zwarte trui... Hij besluit er niet zo'n punt van te maken en kiest voor zijn witte T-shirt. Als Vera verliefd op hem is, vindt ze hem toch wel leuk.

David heeft er nog nooit zo lang over gedaan om zich

aan te kleden. Zijn zwarte spijkerbroek vond hij ineens te breed en zijn haar wil ook maar niet vallen. Hij heeft er zowat een halve pot wax in gesmeerd, maar nog blijft het niet zitten.

'Je hebt er wel werk van gemaakt,' zegt zijn vader als hij eindelijk beneden komt. 'Hoe laat dacht je thuis te komen? Zullen we zeggen halfelf?'

'Halfelf?' roept David verontwaardigd. 'Wat is dat voor babytijd. Dan is de film nog niet eens afgelopen. Ik zal in de pauze weggaan, nou goed.'

'Nee pa,' helpt Rolf hem. 'Dat kun je niet maken. Toen ik zo oud was als David zag je me nooit voor twaalfen.'

'Jij deed altijd precies waar je zin in had,' zegt vader.

'En ben ik al met al niet goed terechtgekomen? Deze week ben ik weer eens grandioos voor een tentamen gezakt.'

'Halftwaalf dan,' beslist vader.

David steekt zijn duim naar Rolf omhoog. 'Bedankt, broertje.' En hij gaat weg.

Door al dat gezeur is het toch een beetje laat geworden. Op zijn horloge is het acht uur, maar dat heeft hij expres tien minuten voor gezet om 's morgens op tijd te komen. Alleen heeft het tot nu toe nog niet echt geholpen.

David crost de weg over. Het nadeel van zo'n oud brik is dat je nooit eens even lekker kunt sprinten. Vijf over acht staat hij voor de Spijker. Tot zijn verbazing ziet hij alleen de fiets van Vera staan. Zouden de anderen lopend zijn? Hij stapt het café in, maar Vera is de enige die op hun plekje zit.

'Hoi.' David voelt dat hij een kleur krijgt. Dat begint meteen goed.

'Ik ben blij dat je er bent,' zegt Vera. 'Ik zit hier al minstens een kwartier.'

'Ik snap niet waarom ze er nog niet zijn,' zegt David. 'Niels is altijd op tijd.'

'Misschien pech met zijn fiets,' zegt Vera.

'Alle twee?' David schraapt zijn keel. Hij weet zo gauw niks leuks te zeggen. En Vera is ook niet bepaald spraakzaam.

'Zullen we vast iets te drinken bestellen?' vraagt hij.

'Geef mij maar een cola.' Vera pakt haar portemonnee.

'Nee, ik trakteer.'

'Aardig.' Vera kleurt een beetje.

Een paar minuten later zet David twee glazen cola op tafel. 'Nou eh... proost.'

'Proost.' Vera heft haar glas op.

'Raar dat ze zo laat zijn.'

Vera haalt haar schouders op. 'Ik vind het met jou ook wel gezellig.'

'Gelukkig.' David kan zijn tong wel afbijten. Wat is dat nou voor stomme opmerking. Echt iets voor hem om nu 'gelukkig' te zeggen. 'Kun je biljarten?'

'Nee,' zegt Vera, 'maar het lijkt me wel gaaf.'

'Ik wil het je wel leren.'

Ze hebben geluk. De biljarters gaan net pauzeren. Vera pakt de keu en wil de rode bal wegstoten.

'Pas op, zo maak je een gat in het laken,' zegt David. Hij doet Vera voor hoe ze de keu moet vasthouden, maar ze krijgt het niet voor elkaar.

'Het is geen sigaret,' lacht David. Met zijn ene hand legt hij de voorkant tussen Vera's vingers en met zijn andere houdt hij de keu van achteren vast. Het is de eerste keer dat hij zo dicht bij haar staat. Hij raakt er een beetje van in de war. Ze ruikt zo lekker en als hij haar vingers aanraakt, gaat er een rilling door hem heen.

Vera probeert de bal te stoten, maar als ze er telkens langsschiet, legt ze de keu neer. 'Dit leer ik dus nooit,' zucht ze en ze gaat terug naar haar plaats.

'Je bent wel een echte doorzetter.' David neemt een slok van zijn cola.

'Wil je een sigaret?' Vera houdt hem het pakje voor.

David rookt nooit, maar van de zenuwen steekt hij er een op. Nou moet ik het zeggen, denkt hij. Hij neemt een trekje en begint prompt te hoesten. Hij neemt vlug een slokje cola, maar dat helpt niet. Het is geen vertoning. David schaamt zich dood, vooral als Vera hem lachend op zijn rug slaat. Dit is niet wat hij zich had voorgesteld bij een romantisch avondje met Vera. Gelukkig houdt het hoesten op.

'Weet je,' begint hij aarzelend. Maar op dat moment wordt de deur van het café opengegooid en komen Youssef en Niels met veel lawaai binnen. 'We hadden een leuke band.'

'Echt weer iets voor hem.' Youssef wijst naar Niels. 'Ik wou met de bus gaan, omdat mijn achterlicht het niet doet. Nee hoor, dat was nergens voor nodig; ik kon bij hem achterop. "Je bent wel zwaar," zegt hij halverwege. Alsof ik zo'n vetzak ben. Wat denk je? Zijn hele band stond plat, er zat geen spatje lucht meer in. Wij hebben staan pompen, maar het hielp niks. Hij was door een spijker gereden.'

Niels wil nog vlug een colaatje bestellen, maar dat vindt David niks. 'We moeten opschieten, anders staat Manon maar te wachten.' 'En dan missen we de film,' zegt Youssef.

Vera trekt aan Youssefs haar. 'Als jij maar naar een

bewegend beeld kunt kijken, hè? Achter de computer of in de bioscoop.'

'Hij is verslaafd,' lacht Niels. 'Als zijn computer en televisie kapot zijn, gaat hij voor de wasmachine zitten.'

'Kom op.' David loopt naar de deur.

Het is maar goed dat ze niets meer hebben besteld, want Manon staat er al.

Niels weet precies in welke zaal de film gedraaid wordt. Hij heeft de film al drie keer gezien. Achter hem aan lopen ze de zaal in. David zorgt ervoor dat hij pal achter Vera blijft, dan weet hij tenminste zeker dat ze naast elkaar komen te zitten.

Bij de deur staat een vrouw met een zaklantaarn. Ze scheurt de kaartjes af en gaat hen voor.

'Hè,' zegt Vera. 'Ik ben mijn sjaal verloren.'

'Daar ligt hij.' David draait zich om en loopt naar de deur. Hij houdt de sjaal even stiekem onder zijn neus. Mmm, hij ruikt naar Vera. David straalt. Dit weekend kan niet meer stuk. Met de sjaal in zijn hand loopt hij het gangpad op en kijkt dan zoekend rond. Waar zijn ze gebleven?

'Hier!' hoort hij Vera roepen. Op het moment dat hij haar ziet, gaat er een schok door hem heen. Youssef heeft zijn plaats ingepikt, maar David durft er niks van te zeggen.

'Hier is je sjaal,' zegt hij.

Youssef en Vera staan op. 'Ga er maar gauw langs, hij gaat zo beginnen.'

'Ik hoop niet dat hij erg eng is,' zegt Vera.

David ziet dat Youssef een arm om haar heen slaat.

'Er zit een sterke beer naast je,' hoort hij hem zeggen.

David baalt als hij naar Youssef kijkt. Als het Niels was geweest, had hij die arm weggeslagen, maar voor Youssef hoeft hij niet bang te zijn. Die ziet niets in meisjes, alleen in computers.

'Gaaf plekje, hè?' zegt Niels als David naast hem ploft.

'Als je bang bent, Smitje, kruip je maar lekker tegen je stoere vriend aan.'

David moet lachen, maar wel als een boer met kiespijn.

7

'Gaaf! De klassenfoto!' roepen de leerlingen van klas 2B als ze het lokaal voor studiebegeleiding binnenkomen.

Ze verdringen zich om Tino heen.

'Eigenlijk wilde ik de foto's na afloop van deze les uitdelen,' zegt Tino.

'Wat ben jij opeens streng?' Verbaasd kijken ze hun klassenleraar aan.

'Als jullie je swingende leraar op de foto hebben gezien, kan niemand zich meer concentreren.'

'Zulke studiebollen als wij hebben helemaal geen studiebegeleiding nodig,' zegt Niels die net een vier voor zijn so aardrijkskunde had.

'Dat is waar ook,' zegt Tino. 'Ik was even vergeten dat ik klas 2B voor me heb.'

'Precies,' zegt Niels. 'De B staat voor buitengewoon begaafd.'

'In dat geval deel ik de foto's wel uit,' lacht Tino. 'En je weet het: wie de foto mooi vindt, kan hem nabestellen. Dat geldt ook voor de pasfoto's.'

Zodra de foto's uit de enveloppen worden gehaald, barst het commentaar los.

'Moet je mij zien!'

'Nee, ik dan!'

'Nou, dat bestelformulier kunnen ze wel houden.'

David bekijkt de klassenfoto. Zijn ogen gaan meteen naar de voorste rij. Hij weet nog precies waar Vera zat, tussen Niels en Manon in. Wat staat ze er goed op! Hij krijgt er een kleur van. Hij ergert zich alleen aan Niels. Moet je zien: die macho kijkt naar haar alsof ze zijn meisje is. Nou ja, hij knipt Vera toch uit, dan heeft hij

daar geen last meer van. Hij ziet dat hij er zelf wel aardig op staat, beter tenminste dan vorig jaar. Toen moest hij net niezen op het moment dat de fotograaf de foto maakte. Hij zag er niet uit.

'Hé, Maaïke staat er niet op,' zegt Vera.

'Ik was ziek,' zegt Maaïke.

'Zonde,' zegt Niels. 'Dan had ik later kunnen zeggen dat die beroemde zwemster bij mij in de klas zat.'

David bekijkt nogmaals de foto. Jochem staat er ook niet op, maar daar zegt niemand iets over. Ze kijken wel uit. Zou Tino het trouwens tegen Zwart gezegd hebben als hij geweten had dat ze Jochems kleren in de boom hadden gehangen? David weet het niet. Hij vraagt zich af wat Jochem thuis vertelt. Waarschijnlijk laat hij de foto niet eens zien, hoewel hij wel pasfoto's heeft laten maken. Wat doet hij daar dan mee? David kijkt naar Jochem. Die zit gewoon zijn Duitse woordjes te leren, je merkt niks aan hem.

'Hé, mijn grote vriend staat niet op de foto.' Tino kijkt Jochems kant op. 'Ach, hoe kan ik dat nou ook zijn vergeten. Jij was natuurlijk naar zwangerschaps-gymnastiek.'

Iedereen schiet in de lach, behalve David. Hij vindt het geen leuke grap. Sinds hij bij Jochem thuis is geweest, wordt het steeds moeilijker het gepest aan te

zien. Hij snapt trouwens niet waarom Tino zulke grappen maakt. Tino heeft duidelijk een hekel aan Jochem, zeker omdat hij zich niet inzet bij gymnastiek. Maar daarom hoeft hij hem toch niet telkens voor gek te zetten? Paul Nobbe zou zulke dingen nooit zeggen. Die maakt ook grapjes, maar niet ten koste van een ander. Jochem heeft behoorlijk pech dat Tino hun klassenleraar is.

'Krijg nou wat,' zegt Niels. 'Ik heb helemaal geen bestelformulier.'

'Dat kan niet,' zegt Tino. 'Kijk maar eens goed in je envelop.'

'Ik heb ook geen bestelformulier.'

'Ik ook niet...'

'Hé jongens, dan is er iets misgegaan. Ik loop even voor jullie naar de administratie.'

'Achteraf baal ik er wel van dat zeugje niet op de foto staat,' zegt Sanne zodra Tino de klas uit is. 'Nou kan ik hem niet laten zien.'

'Ik vind het ook zonde,' zegt Remco, 'want mijn zusje spaart foto's van varkens.'

Ja hoor, we zijn er weer, denkt David. Hij kijkt naar Justin die Jochems pasfoto's van tafel grist. Sanne haalt een schaar uit haar etui en knipt er een af. De meeste leerlingen gaat dit te ver, maar niemand zegt wat. Ze

slaan hun geschiedenisboek open en beginnen te leren. David probeert zich ook op zijn geschiedenis te concentreren, maar zijn blik wordt Sannes kant op getrokken. Ze pakt een tube lijm en plakt de foto van Jochem in haar agenda, naast een nijlpaard. HIER RUST JOCHEM , schrijft ze eronder en ze trekt er een zwarte rouwrand omheen. Remco en Justin gaan er natuurlijk op door en vragen gierend van het lachen waaraan Jochem is overleden.

'Aan vetzucht.' Sanne zegt het zo hard dat iedereen het wel moet horen.

Heel origineel, denkt David. Ze zullen eens iets anders verzinnen. Zelf schijnen ze het een supergrap te vinden. Iedereen moet zien hoe leuk ze zijn. Sanne houdt trots de agenda omhoog. David kijkt naar Tino die net binnenkomt. Dit moet hij toch zien. Of mag dit gewoon? Mag je Jochems foto zomaar in je agenda plakken?

Blijkbaar wel. Tino zegt er niks van. 'Kijk eens, jongens, een hele stapel. De bestelformulieren lagen nog bij de administratie. Heeft iemand nog iets wat in de studieles thuishoort?' vraagt hij als hij de formulieren heeft uitgedeeld. Hij kijkt de klas rond. Als niemand reageert, pakt hij een krijtje.

Vera steekt haar vinger op. 'Mogen we onze

geschiedenis leren? We hebben een proefwerk.'

'Moet dat onder mijn studieles?' Tino probeert streng te kijken.

'Ah, voor een keer,' bedelt Vera.

'Nou, vooruit dan maar,' zegt Tino.

Zie je wel dat ik niet de enige ben, denkt David.

Niemand kan Vera iets weigeren.

'Hartelijk dank, ook namens onze ouders,' zegt Niels.

'Zittenblijven is duur.'

Lachend legt iedereen zijn geschiedenisboek op tafel.

Ruim een kwartier voor tijd slaat David zijn boek dicht. Hij heeft lang genoeg aan zijn geschiedenis gezeten. Hij begint nu alles door elkaar te halen en dat is het teken dat hij moet stoppen. Ze hebben trouwens eerst nog biologie. Dat is in elk geval goed voor de broodnodige ontspanning. De vorige les hadden ze het over seksuele voorlichting; nou, daar hebben ze echt iets aan gehad. Door die droge uiteenzetting van Hoek zou je er nooit aan beginnen. Op het laatst werden ze wel erg melig en maakten de ene slappe grap na de andere.

Ineens vroeg Manon of Hoek het weieens had gedaan. Ze kwamen niet meer bij. Maar dat ging Hoek toch echt te ver en hij stuurde Manon de klas uit. David vond al dat Hoek opeens wel erg veel lef vertoonde, maar het was blijkbaar een vergissing van Hoek, want toen Manon

bleef zitten, zei hij er niets van.

Deze les gaan ze het over veilig vrijen hebben, dus dat zal pas echt feest worden. Er werden al grappen gemaakt dat Hoek vast een condoom laat zien dat zijn moeder voor hem heeft gebreid.

'Lieve leerlingen en Niels.' Tino vouwt zijn krant op. 'Ik wil eigenlijk heel graag naar de gymzaal om het een en ander klaar te zetten. Hebben jullie er bezwaar tegen de laatste tien minuten zonder mij door te brengen?'

'Ga maar gauw,' zegt Niels zogenaamd beledigd.

'Eigenlijk kunnen we je niet missen,' zegt Manon.

'Maar als het per se moet...'

Zodra Tino weg is, staat Justin op. 'Sanne heeft een gaaf idee. We gaan het skelet bij Hoek sexy aankleden.'

'Jaaa...' Lachend pakken ze hun spullen in en sluipen de gang door naar het kamertje met de gevonden voorwerpen. Ze vinden van alles: een lange broek, een muts, een heel sexy blouse en een tasje. Vlak voor ze weg willen gaan, vist Niels nog een bh tussen de kleren uit. Manon is zo handig om sokken mee te nemen om de bh op te vullen.

Intussen bestudeert David het lerarenrooster. Ze hebben geluk: Hoek begint pas het derde uur en is nog niet op school.

'Hij moet eerst met mammie koffie leuten,' zegt

Justin.

'Geen koffie,' zegt Sanne. 'Dat is niet goed voor zijn maagje. Mama maakt warme chocolademelk voor haar jochie.'

Terwijl Emiel de wacht houdt, kleden ze het skelet aan. De tranen stromen over hun wangen, vooral als Niels de plastic piemel uit de kast haalt en hem door de gulp van de broek naar buiten steekt. Maar ze zijn nog niet tevreden. Het thema vandaag is veilig vrijen, dus eigenlijk hebben ze een condoom nodig. Er ligt wel een pakje condooms in de kast, maar dat durven ze niet te gebruiken.

Niels heeft een goed alternatief: een broodzakje. Hij haalt zijn brood eruit en gooit het in de prullenbak. David snapt dat hij daar geen trek in heeft. Het lijkt wel of er een steen in de prullenbak valt, dat brood is half bevroren. Logisch dat Niels liever naar het bakkertje gaat.

David krijgt het lege zakje in zijn handen gedrukt. Echt weer iets voor Niels om dat hem te laten doen; alsof hij zoveel ervaring heeft. Maar David laat zich niet kennen en doet het plastic zakje om de piemel. Even is hij bang dat zijn kop knalrood zal worden, maar het valt gelukkig mee.

'Zitten, jongens!' Ze doen de deur van de klas dicht

en wachten vol spanning op hun leraar.

'Daar komt hij!' Emiel wijst naar de deur die langzaam opengaat. Grinnikend verbergen ze hun gezicht achter hun hand. Maar dan schrikken ze. Niet meneer Hoek, maar de conrector stapt de klas in. Beschaamd slaan ze hun ogen neer. Dit zou hen weieens een vrije middag kunnen kosten.

'Zo.' Meneer Zwart zet zijn bril recht. 'Meneer Hoek is ziek. Hij gaf mij door dat jullie vandaag het hoofdstuk veilig vrijen zouden behandelen.' Hij maakt een rondje om het skelet. 'Zo te zien weten jullie al wat dat betekent. Mag ik misschien weten wie deze grap heeft uitgehaald?'

Een tijdje blijft het stil. Maar dan steekt Niels zijn vinger op. 'Dat hebben we met zijn allen gedaan, meneer.'

Meneer Zwart knikt. 'Dan zorgen jullie er ook met zijn allen voor dat de spullen weer op hun plaats komen. Ik moet nog een paar dringende zaken regelen. Intussen bestuderen jullie hoofdstuk zeven. Over een minuut of twintig ben ik klaar en dan nemen we de vragen door. Nog iemand die iets niet duidelijk is?'

'Nee, meneer,' klinkt het braaf. Maar meneer Zwart is nog niet verdwenen of ze barsten in lachen uit.

'Gave bh, hè?' Sanne loopt naar het skelet, pakt de bh

en houdt hem voor.

'Maat bloemkool,' zegt Manon.

'Ik weet al van wie die is,' zegt Sanne. 'Van Jochem. Kijk eens, Jochem, wat we gevonden hebben? Je hebt hem zeker wel gemist.'

'Doe hem maar gauw aan,' zegt Justin, 'anders krijg je hangtieten.'

Dan gebeurt waar David al bang voor was. Sanne doet de bh bij Jochem om. Jochem laat het gewoon toe, hij verzet zich niet eens. Ook niet als Justin de muts op zijn hoofd drukt en het tasje om zijn nek hangt. Dan zegt Remco dat Jochem voor de klas moet gaan staan. Iedereen moet kunnen zien hoe sexy hun zeugje er uitziet. Als Jochem blijft zitten, sleuren ze hem van zijn stoel.

'Daar heb je Zwart!' waarschuwt Emiel. Het drietal laat Jochem los en vliegt naar hun plaats.

'Aha,' zegt meneer Zwart als hij Jochem ziet. 'Jochem Steenman is zeker de leukste thuis. Als je nou nog even zo leuk wilt zijn om alles op te ruimen, dan wordt ons tenminste nog meer lolligs bespaard.' Meneer Zwart gaat op de plaats van Hoek zitten. 'Wel kinderachtig, een tweede klas die niet eens voor zichzelf kan werken.'

Zonder een woord te zeggen, gaat iedereen aan het werk. Alleen Jochem hoor je heen en weer lopen, voor de

rest is het stil.

'Mag ik de redactie van de schoolkrant even van u lenen, meneer Zwart?' vraagt Paul Nobbe.

'Natuurlijk,' zegt meneer Zwart.

Achter hun leraar Nederlands aan gaan ze het redactiekamertje in. Paul kijkt niet bepaald vrolijk. Zou er iets mis zijn met de schoolkrant?

'Zo jongens,' zegt hij ernstig. 'Ik moet jullie even spreken. Vorige week tijdens de vergadering moest ik weg. Jullie zeiden dat jullie het makkelijk alleen konden, weten jullie nog?'

'Dat is ook zo,' zegt Manon. 'We hebben hartstikke hard gewerkt. We moeten alleen nog kopiëren.'

Paul Nobbe kijkt hen aan. 'Ik dacht dat jullie al gekopieerd hadden.' Hij legt het Engelse proefwerk op tafel.

Geschrokken kijken ze elkaar aan. Hoe komt Paul daaraan?

'Nee,' zegt Niels met een knalrood hoofd. 'Dat proefwerk hebben wij niet gekopieerd. Hoezo?'

'Laat maar,' zegt Paul. 'Het was maar een vraag. Ik weet dat ik jullie kan vertrouwen. Als jullie beweren dat je er niets van af weet, dan geloof ik dat. Gaan jullie maar weer terug naar meneer Zwart.'

David schuift zijn stoel naar achteren. Met tegenzin

staat hij op. De andere vier voelen zich ook schuldig. Elke maand hebben ze vergadering met Paul, ze kennen hem heel goed en hij is eigenlijk een beetje hun vriend geworden.

Als ze bij de deur staan, draaien ze zich om.

'Is er nog iets, jongens?' vraagt Paul.

'We eh... we weten misschien wel iets van dat proefwerk af,' zegt Niels.

De anderen knikken.

'Daar ben ik blij om.' Paul Nobbe wacht tot ze alle vijf binnen zijn, dan sluit hij de deur.

8

'Nou jongens, dus jullie weten het.' Paul Nobbe houdt de deur voor hen open. 'Laten we er maar het beste van hopen.'

'Wat hebben we zo meteen?' vraagt David.

'Pauze,' zucht Vera. 'Alsof ik nog een hap door mijn keel kan krijgen.'

Als ze de aula binnenkomen, begint de rest van de klas te joelen. 'Daar heb je onze vips, jongens. Die worden even bij Zwart uit de klas gehaald. Dat schoolkrantje is toch wel belangrijk...'

'Dat hadden jullie gedacht.' Niels wenkt hen naar de grote tafel die in een hoek van de aula staat. Als iedereen zit, vertelt hij dat meneer Ruiter ontdekt heeft dat ze het proefwerk hebben gekopieerd. Hij geeft ook toe dat het zijn schuld is, omdat hij het origineel op het kopieerapparaat heeft laten liggen. Dat was natuurlijk een superstomme zet. Hij had de volgende ochtend nog een extra kopie willen maken. Als hij dat nou maar gedaan had, dan had hij het origineel zelf gevonden. Maar nu vond mevrouw Bouwma het en die heeft het natuurlijk meteen aan Ruiter gegeven.

De rest begrijpt de klas zelf wel. Meneer Ruiter heeft het tot de bodem uitgezocht en dat was niet zo moeilijk. Vooral niet toen hij hoorde dat Paul Nobbe niet bij de vergadering was.

Sanne wil steeds weten of meneer Ruiter het ook kan bewijzen.

'Wat nou bewijzen?' valt David uit. 'Dat blaadje lag daar toch. Wie heeft het dan neergelegd, denk je? De kabouters soms?'

'En nou?' Youssef doet zijn rugtas open en gooit zijn zakje brood op tafel. Hij zit nog het meest in over Johan, die het proefwerk heeft achtergehouden. Daar zal meneer Ruiter niet blij mee zijn. Youssef vindt dat het hun schuld is als Johan problemen krijgt. Maar daar is

Niels het niet mee eens. Ze hebben Johan toch niks gevraagd, hij vindt dat het Johans eigen verantwoordelijkheid is. Manon gaat zelfs nog een stapje verder. Ze zegt dat als Johan het proefwerk niet had achtergehouden zij nu niet in de problemen zaten.

'Wel ja!' schreeuwt Youssef kwaad. 'Geef Johan de schuld, nou goed.'

Ze krijgen er bijna ruzie over. Het ziet er ook niet best voor hen uit. Volgens Paul Nobbe lopen ze grote kans dat de rector hen schorst. Dat is geen prettig vooruitzicht en ze mogen nog een week in de zenuwen zitten omdat meneer Pruiksmas op studiereis is.

'Wanneer hebben we Ruiter?' vraagt Manon.

'Morgen.'

'Kunnen we hem niet lijmen of zo? Zodat hij niet naar Pruiksmas gaat?' stelt Justin voor.

'Ik kan hem natuurlijk een ritje achter op de scooter aanbieden,' zegt Manon. Maar niemand is in de stemming voor grapjes.

'Laat hij ons maar strafwerk geven. We willen ook wel een paar middagen terugkomen, maar schorsen...'

'Van mijn part geeft hij ons allemaal een één,' zegt Sjoerd.

'Die krijgen we toch wel,' zegt Niels. 'Alleen Jochem houdt natuurlijk zijn zes en zal ook wel geen straf

krijgen.'

Dat had hij beter niet kunnen zeggen. Sanne verdenkt Jochem er onmiddellijk van dat hij hen heeft verraden. Ze vraagt zich af hoe meneer Ruiter anders kan weten dat Jochem geen kopie had.

David probeert de verdenking weg te nemen. Hij legt uit dat Jochem de enige is die een paar fouten heeft gemaakt. Maar het heeft geen zin. Volgens Sanne stond Jochem een paar dagen geleden met meneer Ruiter te smoezen. Toen vertrouwde ze het al niet, maar nu weet ze zeker dat die vetzak hen verlinkt heeft.

'Als dat zo is kan die vuile big beter van school gaan,' zegt Justin.

'We brengen hem naar het slachthuis,' zegt Remco. 'Wie wil er nou zo'n zwijn in zijn klas.'

David kijkt naar Jochem die rustig dooreet. Hoe kan hij!

'Hé, etterende zweer, smaakt het een beetje?' Remco stopt zijn mandarijnenschillen in Jochems beker. De chocola plenst er aan alle kanten overheen.

'Je morst, varken, drink op.'

Remco en Sanne grijpen Jochems hoofd vast en duwen zijn gezicht omlaag. 'Oplikken!' Ze duwen net zo lang tot Jochems tong de tafel schoonlikt.

David wendt zijn gezicht af. Hij kijkt naar Vera, die

stilletjes voor zich uit staart. Hij snapt het wel. Zijn ouders zullen niet bepaald staan juichen als hij wordt geschorst, maar Vera's moeder maakt er vast een drama van. Dat was vorig jaar al zo toen ze alleen maar een middag moesten terugkomen omdat ze hadden gespijbeld. Vera mocht twee weken niet naar streetdance. En een schorsing is heel wat ernstiger dan een middagje moeten terugkomen. Misschien mag ze zelfs niet naar de uitvoering. Dat zou een ramp zijn!

Wat zou hij dit graag voor haar oplossen. Stel je voor dat meneer Ruiter het laat zitten, door zijn toedoen.

Hij hoort het zichzelf al zeggen: 'Vera, je hoeft je geen zorgen te maken. Ik heb meneer Ruiter helemaal onder controle.'

'Jij?' zou Vera vragen. 'En toen Niels met hem wou praten lachte hij hem uit.'

'Ja, Niels,' zou hij zeggen. 'Die weet toch niet hoe je zoiets moet aanpakken. Naar mij luisterde hij wel. Er wordt niemand geschorst.'

Wat zou ze trots op hem zijn. Hij weet zeker dat ze meteen verkering aan hem zou vragen.

David zucht. Kon hij Ruiter maar ergens mee chanteren. Hij wilde dat hij hem betrapte met een andere vrouw. Hij zou meteen het Engelse lokaal instappen.

'Zo David,' zou meneer Ruiter zeggen, 'dat ziet er niet zo mooi uit, hè?'

Hij zou zijn wenkbrauw optrekken. 'Ik vond anders dat ze er heel mooi uitzag.'

'Wie bedoel je, David?'

'Uw minnares, meneer Ruiter. Ze heeft een dure ring uitgezocht. Ik moet zeggen dat ze smaak heeft. Ik stond toevallig in die juwelierszaak, ziet u.'

Meneer Ruiter zou zo wit worden als zijn proefwerkblaadjes en zijn portefeuille tevoorschijn halen. 'Je vertelt het toch alsjeblieft tegen niemand, David.'

Maar dan zou David hem uitlachen. 'Hou uw geld maar. Twee vrouwen lijkt me duur genoeg, Ruitertje.'

Het gaat om dat Engelse proefwerk. Daar hebben we het niet meer over, hè?'

'Nee, natuurlijk niet, David. Ik beloof je dat meneer Pruiksma het niet te horen krijgt.'

'En eh... Ruiter, nu ik hier toch ben: Vera Teunisse staat maar een vijfje voor Engels. Zullen we daar dan maar meteen een acht van maken?'

'Geen enkel probleem, David. Verder nog iets?'

'Nee, zo is het wel goed.' Hij zou weglopen en het meteen aan Vera vertellen.

David denkt aan meneer Ruiter. Het strenge gezicht,

de ijzeren discipline en zijn grootste hobby: kruiswoordpuzzels. Nee, Ruiter heeft waarschijnlijk helemaal geen minnares. Achter zich hoort hij gelach. Als hij zich omdraait, ziet hij Jochem wegrennen, zijn haren en zijn gezicht onder de chocola.

Alleen tijdens het geschiedenisproefwerk was het even uit hun hoofd, de rest van de dag moesten ze steeds aan de woorden van Paul Nobbe denken. Het kan ook zijn dat ze niet worden geschorst, maar dat meneer Pruiksma hen uit de redactie zet. David denkt dat hij dat nog erger vindt.

'Volgens mij moeten we er iets op verzinnen,' zegt Niels als ze naar de fietsenstalling lopen.

'Wat valt er nou te verzinnen?' Youssef haalt zijn fiets van het slot. 'Ruiter heeft ons gesnapt. Nee jongens, dat wordt schorsen.'

Vera zucht. 'Daar gaat mijn uitvoering. En naar mijn zakgeld kan ik voorlopig ook wel fluiten.'

'Dan krijg je wel een paar euro van mij,' zegt Niels.

'Lief.' Vera streelt zijn wang.

David verbijt zich. Waarom bedenkt hij zoiets niet? Vera kan al zijn zakgeld krijgen als ze wil, desnoods een heel jaar lang. Maar daar hoeft hij nu niet meer mee aan te komen. Mister Niels moest weer zo nodig de gulle gever uithangen, de macho. Zijn humeur is meteen

gedaald tot onder nul. 'Ik ga naar huis,' zegt hij.

'Ga je niet mee die cd kopen?' vraagt Niels verontwaardigd.

'Ik moet aan mijn huiswerk,' verzint David.
'Vanavond ga ik hardlopen met mijn vader.'

'En mijn cd zeker wel gratis kopiëren? Je gaat maar mooi mee. In een halfuur zijn we klaar. Ik weet waar ze hem hebben. In de muziekwinkel, vlak bij het centrum.'

'Daar helemaal,' zucht David.

'Schiet nou maar op. Als je niet zo zeurde waren we allang terug geweest.' Niels springt op zijn fiets.

'Tot morgen!' David rijdt achter zijn vriend aan.

Gelukkig is zijn bui snel over. Het is ook flauw om kwaad op Niels te zijn. Hij bedoelt er niks mee.

'Zullen we binnendoor gaan?' vraagt Niels. 'Dat is sneller.'

'Door die kakbuurt?' vraagt David. 'Maar je hebt gelijk, dan vermijden we al die stoplichten.'

David kan niet zo hard op zijn oude bestelfiets. Niels racet voor hem uit en de afstand tussen hen wordt steeds groter.

'Gezellig dat ik mee ben, hè?' roept David.

Niels stapt af en gaat demonstratief aan de kant staan. Ineens schrikken ze op van een auto die in volle vaart de hoek om spuit. Op hetzelfde moment steekt er

een kat de straat over. 'Kijk uit!' schreeuwen de jongens.

De chauffeur trapt op zijn rem, maar de auto schiet een eindje door en rijdt de kat aan.

Het beest ligt kermend in de goot.

David en Niels gaan er naartoe.

'Is het erg?' vraagt de bestuurder als hij naar de bloedende kat kijkt.

De kat kijkt hen angstig aan. Als ze dichterbij komen probeert hij te bewegen.

'Volgens mij kan hij niet opstaan,' zegt David.

De bestuurder duwt hen een kaartje in de hand. 'Zouden jullie dat beest even naar de dierenarts willen brengen? Hij kan de rekening hier naartoe sturen. Ik heb heel veel haast.'

Nog voordat de jongens er tegenin kunnen gaan, zit hij alweer in zijn auto en rijdt weg.

'Hé moordenaar!' roept Niels. 'Dat gaat zomaar niet.'

'Daar zitten we mooi mee,' zegt David. 'Ons een beetje met dat klusje opscheppen. Die durft. Dat arme beest, moet je zien hoe bang hij is.'

'Killer!' schreeuwt Niels kwaad, maar de auto is al uit het zicht verdwenen.

'Wat moeten we nou?' zegt David. 'Laten we hem maar ergens voor de deur leggen.'

'Dat kun je niet maken,' zegt Niels. 'Dat beest barst

van de pijn. Nee Smit, zo komen we nooit in de hemel. En die kat wel. Weet jij hier een dierenarts in de buurt?

David knikt. 'De Gier, dat is de dierenarts van mijn oma. Ik ben er weieens geweest met Doerak.'

'Hoe zullen we hem meenemen?' vraagt Niels.

'Hoor hem, zeg nou maar meteen dat ik hem moet dragen. Jij bent doodsbang dat hij doodgaat, dat zie ik aan je kop.' Terwijl Niels hun fietsen pakt, tilt David het beestje voorzichtig op. Het begint angstig te mauwen.

'Hoe hard zou die sucker hebben gereden?'

'Minstens honderd.' Niels kijkt naar Davids handen. 'Hij gaat steeds erger bloeden.' 'Fijne mensen wonen hier,' zegt Niels. 'Moet je ze nou allemaal zien kijken, maar ze steken geen poot uit. Ze kunnen ons toch wel even met hun Cadillac naar de dokter rijden.'

'Hoe kom je daar nou bij, man? Ze zijn veel te bang dat er een druppeltje bloed in hun auto komt.'

'Ja mevrouw, hij heeft zijn poes net proberen te vermoorden,' zegt Niels tegen een vrouw die met een vies gezicht naar Davids handen kijkt. 'Maar het beest was taaier dan hij dacht. Karel de killer,' zegt hij dan kwaad. 'Hij had haast. Geloof jij het?'

'Hèhè, we zijn er,' zegt David als ze voor een wit huis staan. 'Ik voel me wel vies met al dat bloed. Ik denk niet dat ik slager word.'

'Vampier lijkt me meer wat voor jou.' En Niels drukt op de bel.

Na een paar tellen doet een assistente open.

'Deze kat is aangereden,' zegt David. 'We weten niet van wie hij is.'

'Nou, en behoorlijk ook, zo te zien. Komen jullie maar even binnen, dan piep ik de dokter op. Hij moet ergens om het huis zijn.' De assistente neemt de kat van David over. Nu begint hij nog harder te mauwen. Zijn vacht is kletsnat van het zweet.

'Als je je handen wilt wassen?' De assistente wijst David de kraan en bekijkt het kokertje dat aan de halsband van de kat hangt. 'Hij heet Bas en hij heeft ook een telefoonnummer. Laten we eerst maar even op de dokter wachten, dan bellen we daarna de eigenaar wel op.'

'Tjongejonge, het derde verkeersongeval deze maand,' zegt de dokter als hij de spreekkamer binnenkomt. Hij onderzoekt de kat. 'Ja jongen, geen wonder dat je zo kreunt. Dat is een behoorlijke wond, die zal gehecht moeten worden. Maar laat ik je eerst maar even van de pijn afhelpen.' En hij geeft het beestje een verdovingsspuitje.

'Nou eh... dan gaan we maar.' David geeft het kaartje. 'Dit kregen we van de bestuurder.'

'Bedankt,' zegt de assistente. 'Maar ik wil ook even jullie naam en adres noteren. Als de eigenaar jullie soms wil bedanken, weet hij jullie te vinden.'

'Nooit weg,' lacht Niels en hij schrijft hun namen op. 'Zal ik ons bankrekeningnummer er ook maar bij zetten?'

'Nog zin om die cd te kopen?' vraagt David als ze weer bij hun fiets zijn.

'Nee,' zegt Niels, 'maar wel in een patatje. Ik heb honger gekregen van al dat bloed.'

'Hij wel,' lacht David. 'Het valt me mee dat je niet flauwviel.' 'Ik, flauwvallen? Van de honger, ja. Heb jij geen trek?'

'Natuurlijk,' zegt David. 'Geef mij maar een lekkere hamburger.'

'Wat zijn wij toch een goedgezinden, hè?' zegt Niels. 'We kunnen wel bij de dierenbescherming gaan werken.'

'Ja, vertel dat volgende week maar aan Pruiksma.' David neemt een hap van zijn hamburger. 'Zullen we nog een colaatje nemen?' 'Tuurlijk,' zegt David. 'We hebben toch geld genoeg. Wedden dat die eigenaar een miljoentje op onze rekening stort.'

'Dat zal wel,' lacht Niels en hij bestelt twee cola.

David heeft er de hele avond over nagedacht, maar hij kon niets verzinnen om meneer Ruiter mee te chanteren. En met hem praten heeft ook geen zin, hij weet zeker dat Paul Nobbe dat al heeft geprobeerd.

Trouwens, wat zouden ze moeten zeggen? Dat het hen spijt? Alsof Ruiter daar gevoelig voor is.

Nee, hij is bang dat hij in deze situatie niet de heldenrol kan spelen waar Vera voor zal vallen.

Het enige wat hij in de aanbieding heeft, is een dramatisch verhaal over een aangereden kat. Vera houdt erg van dieren, David is ervan overtuigd dat het indruk op haar zal maken. Maar dat heeft hij mis.

Als ze de volgende ochtend over de aangereden kat vertellen, wordt Vera nog kwaad ook. 'En jullie hebben die schoft zo laten gaan?'

'Wat moesten we dan?' vraagt Niels.

'Nou, dat had hij mij niet hoeven flikken.' Manon neemt een vechthouding aan. 'Ik zit niet voor niks op kickboxen.'

En de rest van hun vrienden neemt hen alleen maar in de maling. 'Konden jullie wel slapen na zo'n spannend avontuur?'

'Hoe erg mauwde die kat? Laat eens horen?'

'Hoe groot was die wond wel niet? En kwam er echt bloed uit?'

Nee, ze komen niet bepaald als helden uit de strijd. David is blij als Emiel over het Engelse huiswerk begint. Iedereen heeft het extra goed geleerd.

'Ik heb zelfs het lesje gemaakt,' zegt Niels. 'En nog netjes ook. Wat een saai gedoe is dat trouwens met die Arm en Mitchell.'

'Ann en Mitchell?' vraagt David. 'Die komen er helemaal niet in voor.'

Niels slaat zijn boek open. 'Ik ben toch niet gek. Kijk dan.'

'Die oefening moesten we dus helemaal niet maken,' lacht Vera. 'We zijn al drie lessen verder.'

'Help!' Niels grijpt naar zijn hoofd. 'Wou ik eindelijk eens een goeie beurt maken. Nou ja, dan maar weer zeggen dat ik mijn schrift ben vergeten.'

'Neem mijn schrift maar, van mij vindt hij het niet zo erg als ik het een keer niet gemaakt heb. Ik heb mijn Engels altijd in orde.' Vera doet haar rugtas open.

'Hoe kan ik je bedanken?' Niels kijkt Vera aan.

David kent dat lachje wel. Zo kijkt Niels altijd als hij wil dat een meisje hem leuk vindt. Maar het ergste vindt hij nog dat Vera bloost. Waar is Niels eigenlijk mee bezig?

David krijgt zin om ruzie te maken met zijn vriend. 'Wat ben je braaf, man, met je Engelse lesje. Wat is er met jou? Gisteren wou je ook al per se dat we die kat naar de dokter brachten. Als het aan mij had gelegen was hij ergens voor een deur gedropt.'

Maar Niels laat zich niet uitdagen. 'Ja, deze jongen is veranderd,' zegt hij met een bloedserius gezicht. 'Bereiden jullie je er maar op voor: dit is pas het begin. De band hef ik ook op, er wordt geen gitaar meer gespeeld, alleen nog geleerd. O ja, Youssef, jij mag mijn sigaretten wel hebben. Ik ben met roken gestopt.' Niels haalt het pakje uit zijn zak, maar als Youssef het wil pakken, zegt hij gauw dat het een geintje is.

'Kom, we moeten nu natuurlijk niet te laat bij Ruiter komen.' Niels draait zich om naar David. 'Serieus, hè'?

'Jij bent hartstikke gek, Niels de Bruin.' David slaat zijn vriend lachend op de schouder en loopt de school in. Hij moet niet zo wantrouwend zijn. Niels heeft hem toch gezworen dat hij niet verliefd op Vera is. Hij kan zich beter met Engels bezighouden, want het wordt nog wat als ze geschorst worden.

Als ze de klas binnenkomen, staat meneer Ruiter bij de deur. Hij heeft een streepjesoverhemd aan met een ruitjesstropdas erop. Niels kan het niet nalaten er een grap over te maken. 'Ruiter onweert,' fluistert hij. David

onderdrukt een lachbui, maar de anderen reageren niet.

Het is duidelijk dat de klas iets goed te maken heeft. Zonder commentaar gaat iedereen op zijn plaats zitten en nog voor de tweede bel liggen boeken en schriften open op tafel. Meneer Ruiter hoeft het niet eens te vragen.

David ziet dat Vera zich probeert te verschuilen achter de brede rug van Sjoerd. Vera is altijd een beetje zenuwachtig als er een leraar kwaad wordt. En vooral bij meneer Ruiter. Als die een uitbarsting heeft, durft niemand iets te zeggen, zelfs Sanne niet. In zijn hoofd hoort David meneer Ruiter de redactie van de schoolkrant al uitfoeteren en beschuldigen van verraad en fraude. Als hij Vera op haar nagels ziet bijten, krijgt hij een inval. Als Ruiter uitgeraast is, zal hij opstaan en zeggen: 'U hebt gelijk, meneer, de redactie van de schoolkrant is fout geweest en daar willen we heus wel voor boeten. U mag ons zelfs schorsen, maar het geldt niet voor de hele redactie. Vera Teunisse was er die middag niet bij. Ik vraag u haar erbuiten te houden.'

'Natuurlijk David,' zal meneer Ruiter zeggen. 'Dat spreekt vanzelf.'

Zijn vrienden zullen hem met grote ogen aankijken, maar ze zullen Vera niet verraden. Na afloop zal Vera hem bedanken en vragen waarom hij dat heeft gedaan.

En dan zal hij het haar vertellen, eindelijk, na al die maanden. Hij zal haar zachte handen vasthouden, in haar prachtige ogen kijken en zeggen: 'Babe, I love you!'

David kijkt naar meneer Ruiter. Die begint helemaal niet over de fraude, maar pakt een krijtje en schrijft het woordje *cat* op het bord.

'Het is heel interessant hoe belangrijk een kat voor iemand kan zijn,' zegt hij. 'En dat merk je pas echt als je denkt hem te verliezen.'

Niels en David kijken elkaar verbaasd aan. Wat is dit nu weer voor gezeur?

'Zelfs een gewone straatkat kan heel wat veranderen. Hij kan je voornemens ongedaan maken.'

Meneer Ruiter strijkt een paar keer langs zijn kin en dan gaat hij verder: 'Vijf leerlingen uit deze klas hebben mijn vertrouwen en dat van de heer Nobbe geschaad. Ze hebben tijdens een redactievergadering, waarin ze van de heer Nobbe het volste vertrouwen kregen, het Engelse proefwerk gekopieerd. Maar niet alleen deze vijf leerlingen zijn schuldig. Ook degene die dit proefwerk heeft achtergehouden en aan hen heeft doorspeeld, en de rest van de klas die dankbaar gebruik heeft gemaakt van de kopietjes. Jochem is de enige die wordt vrijgesproken. Dat wijzen niet alleen de fouten uit, maar ineens herinnerde ik me zijn opmerking over dat hij

geen blaadje had gekregen. De vijf hoofdverdachten zouden zeer zeker door de heer Pruiksma worden geschorst. De rest van de klas had minstens drie vrije middagen kunnen terugkomen.'

David overweegt of dit het juiste moment is zijn vinger op te steken, maar meneer Ruiter is nog niet uitgesproken. En David weet dat hij er een hekel aan heeft als je hem onderbreekt.

'Nou vragen jullie je natuurlijk af wat het woordje *cat* hiermee te maken heeft. Welnu, een onfatsoenlijke chauffeur heeft gisteren mijn kat aangereden. Gelukkig waren er twee jongens die de zorg voor ons huisdier op zich namen en hem naar de dierenarts hebben gebracht. Hadden ze dit niet gedaan, dan zou onze Bas, de lieveling van mijn vrouw en kinderen, het niet hebben overleefd. De twee weldoeners zitten in deze klas. Het is moeilijk te begrijpen dat dit dezelfde jongens zijn die mij hebben bedrogen. Op aandringen van mijn vrouw zal ik het voorval met het proefwerk met een sisser laten aflopen. De hele klas komt er met een één af, behalve Jochem, die houdt zijn zes.'

Er gaat een zucht van verlichting door de klas. Ze zijn zo bang dat meneer Ruiter op zijn besluit terugkomt, dat ze allemaal extra goed meedoen met de les.

Iedereen weet dat meneer Ruiter er een hekel aan heeft als ze meteen na de bel weghollen. Daarom pakken ze rustig hun tas in. Pas als meneer Ruiter zelf de deur van de klas openzet, staan ze op.

Als voorbeeldige scholieren groeten ze hun leraar en lopen de klas uit. Er valt werkelijk niets op hen aan te merken. Zelfs op de gang praten ze zachtjes. Maar zodra ze in de aula zijn, barsten ze los.

Om de goede afloop te vieren wil Manon haar haren vanavond rood verven. En Youssef belooft zichzelf een extra computerspelletje.

In feeststemming zit klas 2B bij elkaar aan de grote tafel.

'Houden jullie er wel rekening mee dat jullie dit aan mij te danken hebben,' zegt Niels.

'Pardon?' David kijkt hem verbaasd aan. 'Ik dacht dat wij samen waren.'

'Het was mijn idee om naar de dierenarts te gaan,' zegt Niels pesterig. 'Dat heb je ons voor de les duidelijk gemaakt. Als het aan jou had gelegen, lag de lieveling van de familie Ruiter nu ergens voor een deur te creperen. Waar of niet?'

David heeft zin om zijn cola over Niels' hoofd te gieten, vooral als Vera twee armen om hem heen slaat. 'Niels, held van me, ik weet niet hoe ik je moet

bedanken.' En ze geeft hem een zoen.

En dan begint Youssef ook nog. 'Jongens, ik vind dat we deze superdierenvriend moeten trakteren.' Hij loopt naar de snoepautomaat en trakteert Niels op een KitKat.

Lachend wikkelt Niels het papier eraf. 'Proost,' zegt hij tegen David en hij neemt een hap.

Vera raakt er niet over uitgepraat. 'Die Nielsje, wie had nou gedacht dat jij ooit de kat van meneer Ruiter zou redden.'

Niels vindt die aandacht prachtig.

Hij bedenkt de ene grap na de andere. 'Ik had het kunnen weten. Een echte Engelse kat. Hij liep aan de linkerkant van de weg en hij mauwde op zijn Engels.'

Hou nou maar op, we weten wel hoe leuk je bent, Niels de Bruin, denkt David. Gelukkig begint Manon over de vrouw van meneer Ruiter. Ze vindt dat ze haar moeten bedanken. Sjoerd heeft een idee. Ze kunnen een kilo wijting voor de zieke Bas kopen.

Nu moet David ook lachen. Hij ziet het keurige stresskoffertje van meneer Ruiter al voor zich, vol stinkende vis.

De rest van de klas stemt ook met het plan in.

'Doen,' zegt Youssef. 'Dan hangen we er een kaartje aan, ik verzin wel iets mafs.'

De meesten hebben hun portemonnee al open.

'Wanneer moeten we die vis halen?' vraagt David.
'We hebben zo meteen studiebegeleiding.'

Sanne heeft meteen een oplossing. 'Vetkwab haalt het wel even, die heeft nog wat goed te maken.'

Jochem kijkt haar geschrokken aan. 'Ik heb geen zin om te laat bij Van Dijk te komen.'

Remco en Justin grijpen Jochem vast. 'Heb je het gehoord? Jij haalt een kilo wijting. Je mag weieens iets terugdoen. Wij moeten elke dag tegen die varkenskop van jou aankijken.'

'Ja,' zegt Justin. 'Je mag ons wel dankbaar zijn. Een andere klas had je allang in mootjes gehakt. Opschieten.'

Sanne geeft Jochem zo'n harde zet dat hij van zijn stoel valt.

'Rennen,' zegt Justin en hij geeft Jochem een trap.

'Hij doet het nog ook,' lacht Remco als Jochem wegloopt.

David kijkt naar Jochem. Hij denkt aan die keer dat hij bij hem thuis was. Aan die eenzame blik... Als hij nou eens één keer voor hem opkomt.

'Wacht!' roept David. 'Ik ga met je mee.'

'Dat is helemaal een goeie,' lacht Remco. 'Moet je vetkwab zien, hij blijft nog staan ook. Dacht je soms dat David gek was?'

'Geintje,' zegt Sanne. 'Loop maar gauw door.'

Als David de lachende gezichten van zijn vrienden ziet, durft hij niet te zeggen dat hij het meende.

Tino had geen beter moment kunnen uitkiezen. Onder studiebegeleiding begint hij over een klassenfeest. Iedereen is enthousiast, helemaal als ze horen dat Tino zijn huis beschikbaar stelt. Dan mogen ze tenminste een biertje drinken. Als ze het feest op school houden, krijgen ze dat er nooit door.

'We zullen wel een feestcommissie moeten samenstellen.' Tino kijkt Niels aan. 'Niks voor jou?'

'Best,' zegt Niels. 'En betekent dat dat de feestcommissie de muziek mag uitkiezen?'

'Dat lijkt me wel de taak van de feestcommissie,' zegt Tino.

'Gaaf,' zegt Niels. 'Dan nodig ik mijn band uit.'

'We gaan niet alleen dansen,' zegt Sanne. 'Ik vind een quiz ook leuk.'

'Wat let je?' zegt Tino. 'Je bedenkt maar een leuke quiz.'

'Maar dan wel samen met Justin,' zegt Sanne.

'O, dan word ik er ook weer bij gehaald,' kermt Justin.

'Ja, je bent zielig,' zegt Sanne.

'Goed dan,' zucht Justin.

'Dat zijn er dus al drie,' telt Tino.

'Youssef, niks voor jou?' vraagt Niels. 'Dan doe je nog eens iets anders dan achter die computer zitten.'

'Ik help je wel,' zegt Vera.

'Nou, dat sla ik niet af,' zegt Youssef.

Tino waarschuwt dat het wel wat tijd zal kosten, maar dat vinden ze niet erg. Terwijl ze een datum voor het klassenfeest afspreken, gaat de deur van de klas open.

'Daar hebben we ons feestvarken!' roept Sanne en ze begint keihard te knorren.

'Je stinkt naar vis,' zegt Remco als Jochem langs hem loopt.

'Geef eens hier!' Justin pakt de vis uit Jochems handen en rolt het papier eraf. 'Moet je nou zien wat hij heeft gekocht jongens, wijting.'

'Minstens een kilo,' zegt Justin. 'Dat je dat lust, vetkwab.'

'Ik denk dat de baby niet lang meer op zich laat wachten,' zegt Tino. 'Als je al aan de rauwe vis begint...'

'Hij loopt op alledag,' zegt Justin. 'De kleine zeug kan elk moment geboren worden.'

'Heb je eigenlijk al een naam?' vraagt Sanne.

Justin vindt het een goeie vraag voor de quiz. Hoe heet de big van vetkwab? En wie het raadt, mag moeder zeug slachten.

Het merendeel van de klas schatert het uit. David kijkt naar Tino, en die lacht vrolijk mee.

10

Als David de straat in fietst, ziet hij de rode Golf van zijn moeder voor de deur staan. Het is tien voor half-vijf. Sinds haar nieuwe baan is ze nooit meer zo vroeg thuis geweest. Meestal gaat om zes uur de telefoon: 'Ik moet nog even iets afmaken, zetten jullie vast het eten op?'

'Ben je ziek?' roept David in de gang.

Zijn moeder staat op een trap voor het kamerraam. Als David binnenkomt, knijpt ze net haar spons uit boven een emmer water. 'Ik moest naar een klant, hier vlak in de buurt, en we waren eerder klaar dan ik had verwacht.'

'Mazzel dus.' David zet zijn rugtas neer. 'En zo te zien geniet je echt van je vrije uurtje.'

Zijn moeder droogt de ruit met een zeem na. 'Ik moet wel, papa heeft zaterdag de ramen van buiten gelapt en daar zag je niks van. Moet je dat water zien, het lijkt wel roet.'

'Ach,' zegt David. 'Ik zou oma eens lief aankijken, misschien mag je dan toch een hulp in de huishouding.'

'Pestkop, zet liever thee.'

'Sorry. Ik heb geen tijd, maar een koekje lust ik wel.'

David doet de trommel open.

'Noem je dat een koekje? Je rooft de halve trommel leeg.'

Lachend neemt David een hap. 'Ik ga naar boven.'

'Heb je zoveel huiswerk?'

David trekt zijn neus op. 'Ik moet mijn boekverslag inleveren. En voor zessen moet ik ook nog even naar de bibliotheek om wat informatie over de schrijver te halen.'

'Als je toch gaat, verleng je mijn boek dan ook even?' vraagt moeder.

'Heb jij dan wel tijd om te lezen?' David wijst naar het aanrecht dat vol afwas staat. 'Heeft oma soms ook bezwaar tegen een afwasmachine?'

'Ik heb al een afwasmachine.' Moeder knijpt de spons uit boven Davids hoofd.

'Ja ja.' David pikt nog een koekje uit de trommel en gaat de trap op.

Zuchtend leest hij de vragen over. Wat een onzin. Verklaar de titel. Hij vond het toch al zo'n saai boek, en nou kan hij ook nog bedenken waarom het zo heet. Hij probeert zich te concentreren, maar het lukt niet.

Hij besluit eerst maar even een muziekje te luisteren

en zet zijn cd-speler aan.

David denkt aan het klassenfeest. Hij vindt het wel gaaf dat Punt uit komt spelen. Op het vorige feest heeft hij zich doodgeërgerd aan Niels. Telkens als hij met Vera wilde dansen, was Niels hem voor. Daar heeft hij dus nu geen last van, want Niels moet de hele avond gitaarspelen. Als hij zijn lievelingsnummer hoort, droomt hij weg...

Hij stapt op Vera af. 'Zullen we dansen?'

Hij pakt Vera's hand en voert haar mee naar de dansvloer.

'Wat dans jij gaaf,' zegt Vera.

'Vind je?' vraagt David zo nonchalant mogelijk.

Na het nummer roept hij tegen de band: 'Nou even een rustige song, jongens.'

Zodra de band begint te spelen, slaat hij zijn armen om Vera heen. Hij ziet dat ze bloost.

'Je bent toch niet verlegen?'

'Ik ben zo blij dat je met me wilt dansen,' zegt Vera. 'Op het vorige klassenfeest heb je mij helemaal niet gevraagd.'

'Dat kon niet.' David drukt Vera zachtjes tegen zich aan. 'Jij danste steeds met Niels.'

'Ik wou veel liever met jou dansen.' Vera legt haar hoofd op zijn schouder.

David streelt haar bruine haren. 'Vind je Niels dan niet leuk?' 'Heus wel,' zegt Vera. 'Maar gewoon als vriend, snap je?'

Ze kijken elkaar aan. Hun gezichten gaan steeds dichter naar elkaar toe. En ineens zoenen ze...

David schrikt op. Hoe zouden Vera's lippen smaken? Die vraag heeft hij zichzelf de laatste weken al minstens honderd keer gesteld. Jammer genoeg is hij er nog steeds niet achter.

Hij kan zich maar beter met de vraag van Paul Nobbe bezighouden. Wat voor karakter heeft de hoofdpersoon?

Hij zet zijn cd-speler uit en bijt op de achterkant van zijn pen. Hij leest de vragen nog eens door en begint te schrijven.

Pas als hij de stofzuiger op de overloop hoort, kijkt hij op. Vijf uur, hij moet nog naar de bieb. Hij legt zijn pen neer en staat op.

'Waar ligt jouw boek?' vraagt hij in het voorbijgaan aan zijn moeder.

'Beneden op tafel. Alleen verlengen, hè, niet terugbrengen.'

'Nee, dat snap ik.'

Als David zijn jas aan heeft, pakt hij het boek en stopt het in zijn rugtas. 'Tot zo.' En hij rent de deur uit.

Het is rustig in de bibliotheek. Dat komt goed uit,

dan kan hij mooi even hulp vragen om iets over die schrijver te vinden. Eerst maar het boek van zijn moeder verlengen. Het zou echt iets voor hem zijn om dat te vergeten.

'Dag David,' hoort hij als hij het boek op de balie legt.

David moet even nadenken, maar dan weet hij het weer. De moeder van Jochem staat naast hem.

'Wat doe jij nou hier?' vraagt ze. 'Jochem is toch bij jou?'

David kijkt verbaasd op. Jochem bij hem? 'Wat bedoelt u?'

'Jullie maken toch elke middag samen huiswerk?'

Nu wordt het David duidelijk dat Jochem zijn moeder heeft voorgelogen. Wat is dat nou voor onzin? Maar hij wil Jochem ook niet verraden. Morgen zal hij hem vragen waar hij die leugens vandaan haalt. Hij en Jochem samen huiswerk maken, hoe komt ze erbij?

De mevrouw achter de balie pakt het boek. 'Dit wil je terugbrengen?'

'Ja eh... nee,' zegt David verward. 'Het moet worden verlengd.'

De mevrouw kijkt in de computer. 'Alweer?' vraagt ze. 'Het is al twee keer verlengd.'

Wat een gezeur, denkt David. Hij kan dat mens toch niet uitleggen dat zijn moeder bijna geen tijd meer

heeft om te lezen, omdat zijn oma niet wil dat ze een hulp in de huishouding neemt. Trouwens, wat heeft ze ermee te maken?

'Dat doet mijn moeder wel vaker,' zegt hij. 'Als ze een boek mooi vindt, leest ze het een paar keer.' Als hij ziet dat de moeder van Jochem weer tegen hem wil gaan praten, zegt hij gauw: 'Ik moet nog even snel wat informatie verzamelen over een schrijver.'

'O, ik snap het al, dan zit Jochem nu zeker zijn Duits te leren. Dat vindt hij toch zo'n moeilijke taal. Fijn hoor, dat jij hem zo goed helpt. Jullie kunnen het goed met elkaar vinden, hè? Over twee weken is Jochem jarig. Ik wil je ouders ook uitnodigen voor een borreltje. Het lijkt me leuk om hen te leren kennen. Tenslotte zit Jochem elke middag bij jullie.'

Zijn ouders uitnodigen? Het wordt steeds gekker. Wat heeft Jochem allemaal zitten kletsen tegen zijn moeder? Nou worden zijn ouders er ook nog bijgehaald. Voordat de moeder van Jochem nog meer vragen kan stellen, vraagt David gauw waar hij informatie over schrijvers kan vinden.

'Ik loop wel even mee,' zegt een meneer.

'Sorry,' zegt David tegen de moeder van Jochem. En hij loopt achter de bibliothecaris aan.

'Ik snap het, hoor jongen, ga maar gauw je gang.' En

de moeder van Jochem legt haar boeken op de balie.

'Je kunt het vanavond uitlezen, mam.' David legt het boek van zijn moeder op tafel.

David's moeder kijkt op van haar krant. 'Helaas, ik moet naar een pianorecital.'

'Toch niet van oma, hè?'

Zijn moeder zucht. 'Ze geeft vanavond een concert.'

'Bof jij even.' David loopt weg, maar bij de deur draait hij zich om. 'Heeft oma meneer Deutekom ook uitgenodigd?'

'Nee.'

'En de rest van de burens mag zeker wel komen?'

'Ja.' Zijn moeder zegt het een beetje beschaamd.

'Wat onaardig om die man in zijn eentje in zijn flat te laten zitten. Echt iets voor oma. Alleen omdat ze vindt dat hij een achterbakse grijns heeft. Arme man, het is gewoon zijn gezicht. Maar hij is wel goed genoeg om voor haar plantjes te zorgen als ze met vakantie is.'

'Ach,' zegt moeder, 'zo is ze nou eenmaal. En ik ga er niks van zeggen, hoor, dan wordt het alleen maar erger.'

'Dat weet je niet zeker, je bent nog nooit tegen oma in gegaan. Waarom probeer je het niet?'

'Waarom zou ik nou tegen haar in gaan?'

'Omdat ze die man buitensluit,' zegt David. 'En ze zet iedereen tegen hem op. Ik snap niet dat hij nog niet

verhuisd is. Je zegt tegen mij toch ook dat ik voor Jochem moet opkomen?'

'Dat is iets anders. Het is mijn moeder.'

'Ik zie geen verschil,' zegt David. 'Ze treitert die man al maanden. Je bent zelf schuldig als je er niks tegen doet. Je kunt haar toch opbellen? Al probeer je het maar.'

'Je hebt gelijk, ik zal haar bellen, maar niet waar jij bij bent.' En zijn moeder verdwijnt haar werkkamer

'En?' vraagt David als ze terugkomt.

'Ze was er niet.' David ziet dat zijn moeder rood wordt.

'O.' Hij begint te lachen. 'Je durft het niet, zeg maar eerlijk.'

'Het is geen goed moment, ik had het meteen moeten zeggen. Over twee uur moet ze optreden. Ik wil haar niet van streek maken.'

David haalt zijn schouders op. 'Zo is er altijd wel een excuus. Ik stel het ook steeds uit om Sanne een grote mond te geven als ze Jochem treitert.'

Als ze elkaar aankijken, schieten ze in de lach. 'Wat een schijters zijn wij, hè?' zegt David.

Zijn moeder knikt. 'Wij willen altijd de goeie vrede bewaren. En we willen aardig gevonden worden.'

David loopt naar boven. In zijn hoofd hoort hij de

woorden van zijn moeder. Wij willen altijd aardig gevonden worden. Is dat zo? Hij denkt aan het voorval met de wijting. Waarom ging hij niet gewoon met Jochem mee? Hij weet het antwoord wel. Hij durfde het niet meer, omdat de anderen dachten dat het een grap was. Hij was bang dat ze hem een sappie zouden vinden. Toch kan dat nog weieens meevallen. Hij merkt steeds vaker dat hij niet de enige is die het vervelend vindt hoe ze Jochem behandelen, maar als iedereen zijn mond houdt, verandert er natuurlijk niks. Als hij er nou eens mee begint om er iets van te zeggen, wie weet werkt het.

David bekijkt de informatie die hij heeft meegenomen. Hij leest de eerste bladzij over, maar het dringt niet tot hem door wat er staat. Hij moet telkens aan het gesprek met de moeder van Jochem denken. Waarom vertelt Jochem dat hij elke middag bij hem is? Waar zou hij die uren uithangen? David weet niet zo goed wat hij ermee aan moet. Hij heeft zin om het tegen Niels te vertellen, maar hij wil hem er niet over bellen. Door de telefoon valt er met Niels niet te praten, dat heeft hij al zo vaak gemerkt. Het is beter als hij even bij hem langsgaat. Dat stomme boekverslag maakt hij vanavond wel af en hij trekt zijn jas aan.

'Ik ga nog even naar Niels,' roept hij als hij langs de kamer komt. David haalt zijn fiets uit de schuur. Zijn

trapper blijft achter de spaken van een andere fiets hangen. David snapt niet waarom zijn moeder die oude fiets niet weggooit. 'Onze reservefiets' noemt ze dat ding, alsof je nog een meter op dat krot vooruit komt. Nou ja, het is weer gelukt. Hij springt op zijn fiets en rijdt de straat uit.

Het schiet niet erg op, want elk stoplicht dat hij tegenkomt staat op rood. En als hij de Bilderdijkstraat in rijdt, gaat de brug net open. Bij het viaduct aarzelt hij. Zal hij eerst langs Vera fietsen? Op dinsdagavond is ze niet naar streetdance. Vanaf de straat kun je Vera's kamer zien.

Als hij geluk heeft, zit ze aan haar bureau. Maar dan moet je wel erg veel geluk hebben. Hij is al minstens dertig keer langs haar huis gereden, maar ze zat er nooit.

David slaat de Koninginneweg in. Zijn hart begint nu al sneller te kloppen en hij is nog drie straten van haar huis af. Wat zou hij ook alweer zeggen als hij haar tegenkwam? O ja, hij zou heel verrast zeggen: 'Jij woont hier, hè? Grappig, vlak bij mijn tante. Ik moet even iets bij haar langs brengen.' Wat een doorzichtige smoes. Maar dat is over een poosje voorbij.

Na het klassenfeest hebben ze verkering en dan rijdt hij hier als een vorst door de straat. Nou ja, als een vorst,

een beetje eng blijft het wel. Vooral als hij aan

Vera's ouders denkt. Ze hebben één keer redactievergadering gehad bij Vera thuis. Mevrouw Teunisse is echt de vrouw van de notaris. Ze sprak zo bekakt dat David haar bijna niet kon verstaan.

En het huis is net een museum. Alleen de wc al. David durfde er amper in te piesen, zo chique zag die eruit.

Nee, dan die rammelende pot bij hun thuis. Elk jaar zegt zijn vader dat ze de badkamer gaan verbouwen, maar 's zomers wil hij toch liever naar Frankrijk.

David rijdt de Vossiusstraat in. Er staan bijna geen auto's langs de stoep geparkeerd, want iedereen heeft hier een garage. Hij voelt zijn hart in zijn keel kloppen. In het volgende huis woont Vera. Uit zijn ooghoeken gluurft hij naar het onderste raam en slikt van schrik bijna zijn kauwgum door.

Voor het huis staat een groene fiets met rode snelbinders. Die is van Niels.

Wat moet Niels bij Vera?

David krijgt een naar gevoel in zijn buik en fietst met een vuurrood hoofd door. Bij de hoek steekt hij de straat over en rijdt naar huis terug.

David heeft nauwelijks geslapen en is van ellende vroeg opgestaan. Zijn moeder keek hem onderzoekend aan toen ze hem kwam wekken en hij al aangekleed op bed zat, maar gelukkig vroeg ze niks, anders was hij ontploft.

Voor de zoveelste keer die ochtend draait hij zijn lievelingsnummer, maar het helpt niet. Het liefst zou hij alles in elkaar willen trappen. Het is toch niet te geloven dat hij nu pas doorheeft dat er iets tussen Niels en Vera is. En dat moet al een tijdje aan de gang zijn. Waarom gaf ze hem anders haar Engelse schrift? En Niels biedt ook niet zomaar een gedeelte van zijn zakgeld aan.

David geeft een schop tegen zijn bureau. Vannacht wist hij het ineens zeker: die fiets stond daar niet zomaar. Niels is verliefd op Vera, terwijl hij gezworen heeft dat het niet zo was.

David wacht tot hij de voordeur hoort dichtslaan en gaat dan pas naar beneden. In de kamer staan de ontbijtspullen nog op tafel, maar hij heeft geen trek. Gisteravond kon hij ook geen hap door zijn keel krijgen.

Eerst begon zijn moeder te zeuren over wat er was en daarna deed zijn vader er nog een schepje bovenop. Die noemt alles de puberteit, dat is lekker makkelijk. Zit zijn

vader hem eerst te jennen dat hij chagrijnig is en als hij dan kwaad naar boven loopt, is hij ineens een puber.

De laatste tijd ergert David zich dood aan zijn vader. Vooral als hij zit te zwammen over scholieren die zo'n lui leventje hebben. Nee, zijn vader is zeker zielig met zijn snoepreisjes naar Amerika.

Eigenlijk moesten ouders verplicht hun kop houden als je je rot voelt. Ze zouden een lampje moeten uitvinden dat je aan kunt zetten, net zoals zijn vader op kantoor heeft als hij niet gestoord wil worden. Het zou David niks verbazen als zijn vader tijdens het werk computerspelletjes speelt en dan zijn rode lampje aanzet. Nou nou, wat heeft die man toch een zwaar leven.

David voelt aan de theepot. Die is lauw, maar dat maakt hem nu ook niet meer uit. Ja, hij boft maar met zo'n vriend die telkens je vriendin afpikt. En denk maar niet dat er met hem te praten valt. Dat is ook zo fijn aan Niels; die doet alles af met een grap. Net als vorig jaar toen hij Maaïke voor zijn neus inpikte. 'Ach Smit, verkering is toch niks voor jou. Jij wilt toch iets voor de mensheid betekenen? Later ben je me er dankbaar voor.' Toen zag David er nog wel de humor van in, omdat hij niet zo erg verliefd was. En het was nog waar ook, want hij had het ook altijd over Greenpeace. Dat is ook zoiets:

door die stomme verliefdheid op Vera heeft hij zijn post van Greenpeace al in geen tijden opengemaakt.

David neemt een slok van zijn thee en moppert in gedachten verder. Niels hoeft niet te denken dat hij gek is. Deze keer pikt hij het niet. Zodra hij hem met Vera betrapt, gaat de beuk erin. Dan kan hij voorgoed opdonderen. Het klassenfeest kunnen ze wat hem betreft ook schrappen. Vera zal wel de hele avond om de band heen hangen. En dan mag hij zeker toekijken hoe ze in de pauzes met Niels staat te zoenen. Mooi niet. Hij verzint wel iets, dat hij hoofdpijn heeft of zo. Trouwens, zijn kop barst nu ook bijna uit elkaar.

David lost een aspirientje op in een glas water en rilt als hij het bittere drankje doorslikt. Hij spoelt de vieze smaak met een slok thee weg. Hij heeft zin om van school te gaan. Dan wordt hij maar vakkenvuller. Het interesseert hem niet.

Niks interesseert hem meer, zelfs niet dat de schoolkrant vandaag uitkomt.

Met een chagrijnig gezicht komt David bij de brug aan. Niels staat al te wachten. Meestal is hij niet erg aanspreekbaar op de vroege morgen, maar vandaag ziet hij er stralend uit. Hij fluit zelfs een of andere hit. Als die niet verliefd is dan weet David het niet meer.

'Ik heb iets heel gaafs,' zegt Niels. 'Maar je mag het

tegen niemand zeggen.'

Zie je wel, denkt David, daar heb je het al. 'Je hoeft het niet meer te vertellen, ik weet het al.'

'Hoe kan dat nou?' Niels kijkt David verbaasd aan en dan heeft hij een idee. 'Jij hebt gisteren van mijn moeder gehoord waar ik heen was.'

David schudt zijn hoofd. 'Ik zag je fiets staan. Ik eh... ik reed toevallig langs.'

Niels geeft David een klap op zijn schouder. 'Maar dan weet je nog niet hoe het is afgelopen.'

'Nee,' zegt David. En dat hoeft ik ook niet te weten, denkt hij bij zichzelf.

David is zo in gedachten dat hij bijna tegen een vrachtwagen op knalt. Niels trekt nog net op tijd aan zijn stuur. 'Ik wist dat ze me graag mocht,' zegt hij. 'Anders vraag je zoiets natuurlijk niet.'

'Zei ze meteen ja?' wil David weten als ze bij het stoplicht staan.

Niels knikt. 'Ze had het me zelf al willen vragen, maar ik was haar voor. Niet gek, hè? We hebben afgesproken voor zaterdagmiddag. Voorlopig houden we het op een keer in de week. Maar als het goed gaat, mag ik vaker komen.' 'Zo,' zegt David.

'Gaaf hè?' zegt Niels. 'Maar je mag het aan niemand vertellen. Ik wil het nog even geheim houden.'

David knikt. Hij voelt zich zo rot dat hij niet eens meer zin heeft om ruzie met zijn vriend te maken.

'Weet je hoeveel ik ervoor krijg?' vraagt Niels.

'Wat bedoel je?'

'Wat ik ermee verdien natuurlijk. Of dacht je soms dat ik voor niks elke zaterdag al die bestellingen ga rondbrengen. Ik vind die mevrouw van Edelweiss best een aardig mens, maar ik doe het voor de poen.'

Ineens begint er iets bij David te dagen. 'Heb je het over Edelweiss, die bloemenwinkel aan de Vaart?'

'Wat dacht jij dan,' zegt Niels.

David zucht opgelucht. Hij heeft zin om zijn fiets neer te smijten en elke voorbijganger te omhelzen.

'Maar je houdt het geheim, hè?' dringt Niels aan.

'Gisteren was ik even bij Vera om haar Engelse schrift terug te brengen, maar ik heb niks gezegd. Het was wel moeilijk hoor, vooral toen ze vroeg waarom ik zo'n goeie bui had. Ben je blij voor me?'

'Je weet niet hoe blij ik ben,' lacht David. Maar waarom hij zo blij is, hoeft Niels niet te weten.

Misschien vertelt hij het hem later nog weieens.

Als David zijn fiets in de stalling heeft gezet, ziet hij Jochem staan. Jochem schrikt als hij op hem afstapt.

'Bedankt dat je me niet hebt verraden,' zegt hij gauw. En voordat David iets kan vragen, verdwijnt Jochem

tussen de stroom leerlingen de school in. David wil hem achterna gaan, maar Youssef trekt aan zijn jas.

'Hé wanbeter, ik krijg nog twee-vijftig van je voor de klassenavond.'

David doet zijn portemonnee open. 'Ben je gepromoveerd tot penningmeester?'

Als Youssef knikt, komt Niels er ook bij staan. 'Dus de rekening van de band moet naar jou.'

'Ja ja,' lachen de anderen. 'Wat krijgen we er eigenlijk voor dat we ons gehoor laten verpesten?'

'En onze smaak,' lacht David.

Niels wil revanche nemen, maar Manon komt met een stapel schoolkranten naar buiten. 'Kijk eens, van Paultje gekregen.'

'Laat zien!'

'Je strip staat er mooi in, Manon,' zegt Youssef.

Ze lachen om een klaagbrief van de vijfde over meneer Braai, die altijd geld van hen leent omdat hij gokverslaafd is.

'Help, de bel.' Vera is al twee keer te laat gekomen bij Engels. In haar haast vergeet ze dat haar rugtas openstaat. Als ze hem oppakt, vallen haar boeken op de grond.

David wil haar helpen en duikt voorover om de multomap te pakken. In zijn enthousiasme ziet hij niet

dat Vera hetzelfde plan heeft. Ze stoten keihard met de hoofden tegen elkaar aan.

'Au!' Met een pijnlijk gezicht wrijft Vera over haar hoofd.

'Sorry,' zegt David. Hij laat niks merken, maar de tranen springen in zijn ogen. Terwijl Niels Vera's boeken opraapt, kijkt hij met een rood hoofd naar de grond. Wat een blunder weer. De rest van de dag kan hij maar beter uit Vera's buurt blijven.

'Arm hoofdje.' Youssef streelt Vera's hoofd.

David grijnst. Zolang het Niels niet is die dat doet, vindt hij alles best.

Als ze het Engelse lokaal in komen, zien ze het meteen: meneer Ruiters heeft zijn grijze pak aan. Dat is geen goed teken. En dat blijkt zodra ze met de les zijn begonnen. De jongens worden bij hun achternaam genoemd en de meisjes heten juffrouw.

Zou hij thuis ook zo zijn? vraagt David zich af. Lijkt me gezellig als je vader je Smit noemt. Wat zou hij tegen zijn vrouw zeggen? Misschien wel taartje, of nog erger: tuttemerulletje. David moet opeens aan oom Karei denken; dat is net zo'n type. Tantetje noemt hij zijn vrouw. 'Ga je mee, tantetje?' vroeg hij laatst. Het was geen gehoor. David keek zijn vader aan omdat hij weet dat die zo iets ook belachelijk vindt. En tante Ans stond

nog op ook. Echt een zus van zijn moeder. Het woord van man- of moederlief is wet. Vorige week had zijn moeder ook weer zo'n goeie. Op zondagmorgen ging al heel vroeg de telefoon. David dacht dat het Niels was die wilde hardlopen, maar toen hij opnam kreeg hij zijn oma aan de lijn.

'Mama slaapt nog,' zei hij. 'Het is acht uur.'

'Maak haar dan maar wakker,' zei zijn oma. 'Het is niks gezond om zo lang in je bed te liggen.'

'Nee oma,' zei David, 'dat doe ik niet. Laat mama maar lekker uitslapen.' En hij knalde de hoorn erop.

'Is ze nou helemaal gek,' zei zijn vader toen hij het hoorde. En zijn broer Rolf vond het ook brutaal, maar toen zijn moeder opgestaan was en hij het hele verhaal vertelde, belde ze haar moesje braaf terug. 'Ja, het is gisteravond laat geworden, mam.'

Welja, dacht David, verontschuldig je maar. Je bent ook pas veertig, dan moet je nog doen wat je mammie zegt!

'Goed hè, van mijn baantje,' fluistert Niels.

'De Bruin,' buldert de stem van meneer Ruiters door het lokaal, 'u kent de regels: Als ik mijn mond open heb, hebben jullie hem dicht.' Zijn ogen glijden door de klas. 'Juffrouw Teunisse, wilt u verdergaan?'

Van schrik schiet Vera een halve meter omhoog. Met

een rood hoofd leest ze de Engelse zinnen op.

'En nu in het Engels,' zegt meneer Ruiter als ze klaar is. 'Misschien helpt het als je wat dichterbij me komt staan.' Hij wenkt Vera voor de klas te komen.

Nu wordt Vera's gezicht zo rood als haar lippen. Sadist, denkt David, zo slecht was het heus niet. Vera heeft alleen moeite met de th. Alsof dat zo'n ramp is, in Engeland verstaan ze haar heus wel.

Als Vera klaar is met lezen, pakt meneer Ruiter haar boek en leest de zinnen hardop voor. 'Dit is Engels,' zegt hij.

'O,' zegt David, 'ik dacht dat het plat Amsterdams was.' Het floept er zomaar uit. De klas schiet in de lach, maar meneer Ruiter wijst naar de deur. 'Ja Smit, u kunt vertrekken.'

David pakt balend zijn rugtas in. Dit kost hem dus een vrije middag. De deur van meneer Zwart staat open, maar hij klopt toch maar even aan.

'Ja,' roept Zwart zonder op te kijken. David loopt de kamer van de conrector in en het gaat precies zoals hij verwachtte. Meneer Zwart laat hem niet eens uitpraten. Hij moet donderdagmiddag terugkomen en de rest van het uur kan hij in de aula doorbrengen. David haalt zijn geschiedenisboek tevoorschijn. Als hij hier dan toch moet zitten, dan kan hij beter iets nuttigs doen.

Een paar minuten na de bel stroomt de aula vol. Vera komt meteen naar hem toe. 'Het was wel een goeie van je.' En ze lacht naar David.

David smelt.

'Moet je terugkomen?' vraagt Niels.

David knikt stralend. Het kan hem niks meer schelen nu Vera naar hem heeft gelachen. Voor die lach heeft hij wel een middagje over.

Als David Jochem de aula ziet binnenkomen, loopt hij naar hem toe. 'Jou moet ik hebben. Je liep vanochtend wel weg, maar ik wil toch weten waarom je die leugens ophangt.'

Jochem slaat zijn ogen neer. 'Dat gaat jou toch niks aan?'

'O nee?' vraagt David verontwaardigd. 'Je moeder wil mijn ouders uitnodigen. Wat denk jij nou, als ze elkaar spreken komt het toch meteen uit.'

'Dat is pas over twee weken,' zegt Jochem. 'Dan is het allang voorbij.'

'Wat is dan voorbij?' wil David weten.

'Ik kan er niet over praten,' zegt Jochem. 'Je hoeft niet verder te vragen, ik zeg toch niks.'

David probeert het nog een paar keer, maar Jochem laat niets los. Als Remco eraan komt, schrikt hij zelfs. 'Ga alsjeblieft weg,' zegt hij paniekerig.

Oké, denkt David. Maar hij is niet van plan het erbij te laten zitten.

'Heb je zin om naar mijn nieuwe cd te komen luisteren?' vraagt Niels als ze na schooltijd nog even op het plein staan.

'Ik moet om vier uur bij de tandarts zijn,' verzint David.

Terwijl Niels en Youssef een sigaretje opsteken, houdt David Jochem in de gaten.

'Tot morgen.' Zodra Jochem de fietsenstalling uit komt, rijdt David achter hem aan.

David heeft nog nooit iemand achtervolgd en het is moeilijker dan hij gedacht had. Hij wil niet vlak achter Jochem rijden, maar als de afstand te groot wordt, verliest hij hem misschien uit het oog.

Ineens heeft David in de gaten dat Jochem naar huis fietst. Dat maakt het een stuk makkelijker. Voor de bibliotheek, op de hoek van de Emmastraat, blijft hij staan. Hier vandaan kan hij Jochems voordeur in de gaten houden. En als Jochems moeder toevallig langs zou komen, kan hij zo de bibliotheek in vluchten.

David kijkt naar de lucht. Hij heeft wel een fijne dag uitgezocht voor zijn achtervolging. Donkere wolken hangen dreigend boven de huizen. Het ziet ernaar uit dat het elk moment kan gaan plenzen. Maar als het goed

is zal Jochem er zo wel aankomen, want gisteren om deze tijd zat hij zogenaamd bij hem thuis huiswerk te maken.

'Wat sta jij hier nou?'

David kijkt in het gezicht van Manon. 'Ik eh... ik moet even naar de bieb.'

Manon kijkt hem verbaasd aan. 'En je durft niet naar binnen?'

'Ik heb een afspraak,' zegt David. Op het moment dat hij de smoes verzint, heeft hij spijt. En inderdaad, Manon begint hem meteen te pesten.

'O, je hebt een afspraakje. Ik dacht al dat je verliefd was. Het druipt al een tijdje van je gezicht af.'

David wil er tegenin gaan, maar ziet dan Jochem langs fietsen. Wat moet hij nou? Als hij nu wegrijdt, snapt Manon er natuurlijk niks van.

'Ik mag je madeliefje zeker niet zien, hè?' pest Manon. 'Maak je maar niet bezorgd, ik ben al weg.'

'Dat hoeft niet.' David wil uitleggen dat het niet is wat ze denkt, maar Manon heeft geen aandacht meer voor hem. 'Daar gaat Rick van kickboxen, die moet ik even laten schrikken. Veel plezier met je liefje.' En ze rent achter de jongen aan en geeft hem een klap op zijn schouder. 'Raad eens met hoeveel ik dit weekend heb gewonnen?'

Pas als ze door de klapdeuren zijn verdwenen, durft David Jochem te volgen. Hij springt op zijn fiets en racet de straat uit, maar Jochem is nergens meer te bekennen.

12

Terwijl David een hap van zijn brood neemt, leest hij zijn Duitse woorden nog een keer over. Elk woord dat hij mist, kruist hij aan. Honderdtwintig Duitse woordjes moeten ze kennen! Dat is echt weer iets voor Dick Braai. Braai staat met tachtig punten op de derde plaats in de leraren-toptien. Hij zou veel hoger scoren als hij niet altijd zoveel huiswerk opgaf.

Achteraf bezien had David gisteravond toch beter geen gedicht over Vera kunnen schrijven. Er staan minstens twintig kruisjes in zijn schrift. Zouden die woorden wel allemaal op de binnenkant van zijn vingers passen?

David pakt een pen en probeert zo klein mogelijk te schrijven. Als hij klaar is, doet hij zijn vingers bij elkaar. Het is een superuitvinding van Manon, je ziet er niks van. Dick Braai zal raar op zijn neus kijken; hij beweert dat niemand bij hem kan spieken. Wie het toch gelukt is, mag zich aan het eind van het proefwerk melden en

krijgt een reep. Er heeft nog nooit iemand op school een reep verdiend. Dick Braai ziet alles, zelfs toen er aan het begin van het jaar een piepklein spiekbriefje in Davids etui zat. Bij het vorige proefwerk hadden ze de binnenkant van hun handen vol geschreven. Ze hadden niet verwacht dat Dick Braai bij zijn inspectie ook de andere kant van hun handen wilde zien. Dat viel flink tegen en ze liepen niet alleen hun reep mis, maar ze moesten Braai nog een zak drop geven ook.

David kijkt tevreden naar zijn vingers. Geen mens kan hier achter komen, zelfs Dick Braai niet. Hij schrikt als hij op zijn horloge kijkt. Het is al tien voor halfnegen. Het is hem nog nooit gelukt in tien minuten op school te zijn, zeker niet met zijn bestelfiets. Hij overweegt even de racefiets van zijn vader te nemen. Die uitslover moest zo nodig een gloednieuwe racefiets om zijn buikje weg te werken. Als hij er twee keer op heeft gereden is het veel.

Laatst sprong de knoop van zijn vaders broek. David schoot in de lach en zei: 'Je kunt wel zien dat je een racefiets hebt, pa.'

Zijn vader werd nog kwaad ook en snauwde: 'Wanneer wou je dat ik daarop reed, 's nachts misschien?'

Als David het schoolplein op racet, gaat de tweede

bel. Hijgend rent hij de trappen op en zwaait de deur van het Duitse lokaal open. Dick Braai kijkt op zijn horloge. 'Heb je een briefje?'

David schudt zijn hoofd. 'Ik dacht dat ik er nog wel in zou mogen.'

'Vooruit, ga maar gauw zitten,' zegt Dick.

David ploft naast Niels neer. Die zegt er niet eens meer wat van dat hij voor niks heeft staan wachten.

'Mag ik even jullie handen zien?' Dick Braai loopt gniffelend langs de tafels.

'Ja hoor, kijk maar.' Ze houden hun vingers tegen elkaar en laten hun handen aan beide kanten zien.

'Braaf.' Terwijl Dick Braai de papieren uit zijn tas pakt, valt zijn oog op de voorpagina van de krant. Geschrokken kijkt hij de klas in. 'Hebben jullie dat gelezen? Vannacht is er weer een brandbom in een asielzoekerscentrum in Duitsland gegooid.'

'Erg hè?' zegt Manon. 'Ik hoorde het vanochtend op het nieuws. Zes doden. Ik geloof dat er twee kinderen bij zaten.'

'Eigen schuld,' vindt Sjoerd. 'Die gasten moeten ook in hun eigen land blijven.'

'Wat is dat nou voor een belachelijke opmerking,' zegt Youssef fel.

'Ik snap wel wat Sjoerd bedoelt,' zegt Kim. 'Ze hebben

daar zelf niet eens werk.'

Nu bemoeien de andere leerlingen zich er ook mee. De meesten zijn het er absoluut niet mee eens.

'Die mensen zijn niet zomaar gevlucht, hoor,' zegt Niels. 'Dacht je soms dat ze voor hun plezier alles achterlieten?'

Het wordt een felle discussie waarbij Dick Braai er steeds weer op hamert dat de wereld van iedereen is en dat de mensen elkaar moeten leren respecteren. Na drie kwartier heeft het tweetal hun mening gewijzigd.

'Nou jongens zegt Dick terwijl hij de papieren weer in zijn tas stopt, 'het proefwerk schuiven we maar op naar volgende week. Toch vond ik dit een heel nuttig uur, veel nuttiger dan Duitse woordjes toetsen. Wie vindt dat ook?'

Bijna de hele klas steekt zijn vinger op.

'Geef ons dan maar allemaal een acht,' zegt Manon.

Dick Braai schudt zijn hoofd. 'Dat mochten jullie willen. Ik krijg van jullie een zak drop.' Hij wijst op de binnenkant van de opgestoken vingers. 'Ik zei toch dat niemand bij mij kan spieken. Jullie zijn eigenwijs en dat kost geld.' Lachend slaat hij het klassenboek open en verplaatst het proefwerk naar de volgende les.

Het gaat precies zoals David verwachtte. Manon heeft aan iedereen verteld dat hij gistermiddag een afspraakje

had. Youssef is de eerste die erover begint. 'Waarom mogen we haar niet zien?'

'Dat snap ik nou ook niet,' zegt Niels. 'Je eigen vrienden nog wel, waarom moet het allemaal zo stiekem?'

David gooit twee kwartjes in de automaat en haalt er een zakje chips uit. 'Jullie krijgen haar heus nog weleens te zien. Het gaat nooit meer uit, dat weet ik zeker. Het is liefde op het eerste gezicht.'

'Waar heb je haar ontmoet?' vraagt Manon.

'Bij mijn oma.' David houdt zijn vrienden het zakje voor.

'Is ze knap?' wil Niels weten.

'Ik vind haar heel knap, dat is logisch, anders zou ik niet op haar vallen.' David trekt zo'n serieus gezicht dat ze hem geloven.

'Heb je al met haar gezoend?' wil Youssef weten.

David knikt. 'We hebben ook al gevreeën.'

'Waar?'

'In de kamer bij mijn oma. Je had ons moeten zien, we rolden over de grond. En daarna hebben we door het park gewandeld.'

'Romantisch.' Vera loopt naar een tafel en houdt hem bezet. David gaat tegenover haar zitten. Hij wil weten of ze jaloers is. Maar Vera's gezicht verradt niets.

Niels trekt een blikje cola uit de automaat en schuift daarna bij zijn vrienden aan. 'Vertel nog eens iets over haar.'

'Ze houdt van wandelen,' zegt David. 'En ik ook, dus dat komt goed uit.' 'Neem je haar mee naar het klassenfeest?' vraagt Manon. 'Dan kunnen we haar zien.'

'Ik denk het niet, ze is echte muziek gewend, zie je.'

Niels geeft zijn vriend een trap. 'Heb je een foto van haar?'

Als David knikt, rukken ze zijn rugtas bijna uit zijn handen. 'Maak open!'

'Wacht even,' zegt David. 'Eerst moet Niels zweren dat hij haar niet afpikt. Het is helemaal jouw type, De Bruin.'

'Je weet dat ik op meisjes met rood haar val,' zegt Niels.

'Ja,' lacht Vera. 'En op meisjes met zwart haar en met blond haar en met bruin haar.'

'Ogen dicht.' David slaat zijn agenda open en geeft een kus op de foto. 'Kijk maar!'

Als ze hun ogen opendoen, schieten ze in de lach. 'Doerak, jongens... we hadden het kunnen weten.'

'Dus jij denkt dat ik op honden val.' Niels schudt lachend zijn hoofd.

Manon pikt een paar chippies van David. 'Ik dacht

echt dat je een afspraakje had.'

'Echt weer Manon, hoor,' zegt David. 'Ik sta alleen even bij de bibliotheek te wachten en ze denkt dat ik verliefd ben.'

'Je ziet er de laatste tijd wel verliefd uit,' zegt Vera.

David kijkt haar aan. Natuurlijk zie ik er verliefd uit wil hij zeggen. Dat komt door die prachtige rode lippen van jou en je bruine krullen. Ik kwijn al weken weg van verliefdheid. Babe, kom in mijn armen, ik wil je zoenen...

Maar het enige wat hij zegt is: 'O.' En van de zenuwen begint hij nog stom te lachen ook. Wie wil er nou verkering met zo'n sukkel? Hij kan Vera maar beter vergeten, die kan wel wat beters krijgen.

'Zullen we buiten een peuk roken?' vraagt Niels.

Youssef schudt zijn hoofd. 'Ik rook niet meer.'

'En ik ook niet,' zegt Vera. 'Weet je dat je tien jaar eerder doodgaat als je rookt? Dat vertelde een longarts op de televisie.'

'Wat een mazzel.' Niels staat meteen op.

Youssef propt zijn lege broodzakje in elkaar. 'Ik wil ook wel een beetje frisse lucht, dan word ik misschien wakker.'

'Maar je gaat niet roken,' zegt Vera. 'We zouden samen stoppen.'

David ziet dat ze Youssef in zijn nek knijpt en voor het eerst heeft hij spijt dat hij niet rookt.

Onder studiebegeleiding wordt het programma voor het klassenfeest doorgepraat.

'Luister,' zegt Tino, 'Youssef en Niels hebben een drankenlijst bij mij ingediend.'

'Ja,' zegt Niels. 'We dachten aan wortelsap.'

'Wortelsap?' De halve klas begint te kokhalzen.

'Voor degenen die niet van wortelsap houden, hebben we bietensap,' vult Youssef aan.

'Ja,' zegt Niels, 'en voor het voer dachten we aan bloemkoolroosjes, koude zuurkool en natuurlijk een lekker worteltje om onder het housen op te knabbelen.'

'Ik hoor het al,' lacht David. 'Het wordt dus een konijnenparty.'

Niels knikt. 'Dat past echt bij onze housemuziek.'

'Kunnen jullie ook wel een beetje romantische muziek spelen?' vraagt Sanne. 'Ik wil schuifelen.'

'Toch niet met mij, hè?' kreunt Justin.

'Nee,' zegt Sanne. 'Met zeug. Ik wil eindelijk weleens een lekkere sappige tongzoen van Knorretje.'

'Pas maar op dat je geen varkenspest krijgt,' zegt Remco. 'Vinden jullie ook niet dat zeug er de laatste tijd een beetje ziek uitziet?'

'Misschien moeten we er een dokter bij halen,' zegt

Sanne.

'Welnee,' zegt Justin. 'Er is al niks meer aan te doen. Kijk zeug allemaal nog maar eens goed aan, jongens. Hij is in de terminale fase.'

'Snik,' zegt Sanne. 'Wat zal ik je missen.'

'Jullie klas heeft meteen geen kans meer tijdens het volleybaltoernooi, jongens,' doet Tino er nog een schepje bovenop.

David kijkt naar Jochem, maar die vertrekt geen spier. In het begin lachte hij nog weieens mee, maar nu kijkt hij ongeïnteresseerd voor zich uit. David vraagt zich af hoe het zou zijn als Jochem nu zou opstaan en hen allemaal verrot schold. Hij weet niet wat er zou gebeuren. En dat komt hij ook nooit te weten, want zo is Jochem niet. Hij is nog nooit voor zichzelf opgekomen, helemaal nooit.

David wil nog steeds de reden van Jochems leugens weten. Als de school is afgelopen, rijdt hij achter hem aan. Deze keer blijft hij niet bij de bibliotheek staan wachten, maar gaat de straat in waar hij Jochem gisteren in zag verdwijnen en houdt zich schuil achter een geparkeerde auto.

Hij hoeft niet lang te wachten. Na tien minuten komt Jochem langs. Hij rijdt onder het viaduct door en aan het eind van de brede weg slaat hij links af de

nieuwbouwwijk in. Voor een soort loods houdt Jochem stil. Hij zet zijn fiets tegen een boom en gaat naar binnen. Als David dichterbij komt, weet hij het ineens: Jochem heeft een krantenwijk. In de loods staan nog meer jongens en meisjes te wachten. Af en toe komt er iemand met een fietstas vol kranten naar buiten. Jochem loopt dus een krantenwijk, maar waarom moet hij daar zo geheimzinnig over doen? Jochems moeder lijkt helemaal niet zo streng en ze zal hem zoiets toch niet verbieden? Justin heeft ook een krantenwijk, dat weet de hele klas.

Als David bij de loods komt, hoort hij een mannenstem zeggen: 'Van de Lek.' Dat is de achternaam van Justin. Maar als David naar binnen gluurt, ziet hij dat Jochem naar voren stapt. Dan snapt David opeens waarom Jochem het geheim wil houden. Dit baantje doet hij niet voor de lol. Ze hebben hem gedwongen de krant voor Justin te lopen. En het geld moet hij natuurlijk afstaan.

Zodra Jochem naar buiten komt, stapt David op hem af.

'Dus jij hebt een baantje in de tijd dat je zogenaamd bij mij huiswerk maakt.'

'Nou en?' Jochem hangt de fietstas vol kranten over zijn bagagedrager. 'Dat moet ik toch weten? Ik heb geld

nodig.'

'O ja, en waarom lieg je dan tegen je moeder dat je bij mij bent? Dit is jouw krantenwijk niet, mannetje, jij brengt de kranten van Justin van de Lek rond.'

Jochem schuift zenuwachtig met zijn voet over de grond. 'Is dat soms verboden?' 'Spreek nou maar de waarheid, Jochem. Anders ga ik even bij je moeder langs.' Pas als David wegfietst, roept Jochem hem terug.

'Als ik twee weken voor Justin de krant rondbreng, houden ze op met pesten.'

David kijkt Jochem aan. 'En dat geloof jij?'

Jochem knikt. 'Ze hebben het gezworen.'

'Wanneer zijn die twee weken om?' vraagt David.

'Over een week,' zegt Jochem. 'De dag van het schoolfeest ben ik ervan af. Dat komt goed uit, anders zou ik echt niet gaan. Wat kijk je nou, man. Je snapt toch zeker wel dat ik van dat gepest af wil, of niet soms?'

'Ja,' zegt David. 'Maar ik vind het wel walgelijk van die drie. Ze hebben je gewoon in hun macht.'

'Dat hebben ze allang,' zegt Jochem. 'Moet je mijn dagboek maar eens lezen. Het staat vol getreiter.'

David knikt. 'Dat weet ik. Ik baal dat ik er nooit iets van heb gezegd. Maar als ze zich nu niet aan hun woord houden, kun je op mijn steun rekenen.'

'Echt?' Jochem kijkt David aan.

'Ik zweer het.' David steekt twee vingers op, daarna stapt hij op zijn fiets en rijdt weg. De hele weg is hij woedend. Ze zijn te ver gegaan. Veel te ver. Hij heeft zin om naar Justins huis te rijden, maar dan verpest hij het misschien voor Jochem. Hij besluit zijn mond te houden, maar als ze hun belofte breken, gaat hij tot de aanval over. En deze keer durft hij het ook, dat weet hij zeker, ook al is hij de enige.

13

David ligt al de hele middag met een stripboek op zijn bed. Hij heeft toch geen huiswerk voor morgen, omdat ze vanavond hun klassenfeest hebben. Hij zucht. Het is pas vier uur. Hij heeft het gevoel dat de middag voorbij kruipt. Hij heeft nog geen letter gelezen. Dat gaat gewoon niet, want hij kan alleen aan vanavond denken, de grote avond waarop hij verkering aan Vera gaat vragen. Als ze er tenminste is. Vanochtend klaagde ze over hoofdpijn en na de gymles was ze ineens naar huis. Volgens Manon komt ze in elk geval op het feest, maar dat weet je natuurlijk nooit zeker.

David bedenkt wat hij zou kunnen gaan doen. Hij heeft wel zin in biljarten, maar met wie? Youssef hoeft

hij niet te bellen, die zit in de feestcommissie en Niels ook. Die heeft trouwens generale repetitie met de band. David bergt zijn strip op. Hij kan beter iets zinnigs gaan doen, anders gaat die middag nooit voorbij. Hij zou zijn post van Greenpeace eens kunnen doornemen, want die ligt al weken op zijn bureau. Op het moment dat David een envelop wil openscheuren, gaat de telefoon.

Het is toch niet oma, hè? denkt David. Zijn hoofd staat echt niet naar een of ander zeurverhaal. Als hij de telefoon opneemt, hoort hij de sombere stem van Niels.

'Smit, je moet me helpen, ik zit in de problemen. De repetitie is uit de hand gelopen.'

'Wat bedoel je?' vraagt David. 'Jullie hebben toch niet weer ruzie, hè?'

'Veel erger,' antwoordt Niels met een grafstem. 'We zijn opgeheven, de band bestaat niet meer.'

David wordt kwaad. 'Dat kunnen jullie toch niet maken, een paar uur voor het feest.'

'Ik kan er ook niks aan doen,' zegt Niels. 'Nou is John er weer mee gekapt.'

'Dan spelen jullie zonder John,' zegt David.

'Dat heb ik al voorgesteld, maar dat willen ze niet. En Rianne was al weg, dus we hebben ook geen zangeres.'

'Het is toch niet te geloven, hè?' zegt David. 'Het lijkt wel een mop.'

'Zo grappig is het niet, Punt uit is dood en begraven,' zegt Niels dramatisch. 'Ik denk dat ik maar wat muziek meeneem voor vanavond. Zou jij ook een paar gave cd's bij mij langs kunnen brengen?'

'Nou, wel een aanradertje hoor, die Punt uit,' zegt David.

'Zeur nou niet, man. Alsof ik het zo leuk vind. Weet je wel hoe veel energie ik erin heb zitten? Ik ben begonnen met...'

'Ja, laat maar.' Dit verhaal kan David dromen. Zodra de band van Niels explodeert, krijgt hij de hele geschiedenis te horen. 'Ik kom mijn cd's wel brengen.' Voordat Niels verder kan vertellen, hangt David op. Hij baalt ervan dat ze nu geen live muziek hebben, maar het is nog erger dat Niels de hele avond vrij rondloopt. Nou ja, hij heeft geen zin om zijn humeur door dat stelletje baby's te laten verpesten.

David gaat naar zijn kamer en zoekt wat muziek uit. Bij elk nummer dat hij tegenkomt, ziet hij zichzelf met Vera dansen. Hij stopt de cd's in zijn rugtas en pakt zijn fiets. Onderweg denkt hij: dit wordt een te gekke avond, band of geen band. En Niels de Bruin blijft uit de buurt van Vera, daar zal ik persoonlijk voor zorgen.

Terwijl hij beneden de nieuwslezer hoort, staat David voor de spiegel. Wil je verkering met me? Nee, zo moet

hij het niet zeggen, dat klinkt veel te zielig. Hij gaat er niet om bedelen. 'Ik zou best verkering met je willen,' zegt hij hardop. Of klinkt dat weer te nonchalant? David aarzelt. Hij moet er natuurlijk niet als een schijter bij staan, maar ook weer niet te cool. Hij spreekt zichzelf streng toe. Er is geen smoes mogelijk. Hij mag vanavond niet eerder zijn bed in voor hij verkering aan Vera heeft gevraagd. Zou dat helpen? Niet echt, hij kan altijd nog op de grond slapen. Hij moet iets anders verzinnen. Terwijl hij de volumeknop van zijn cd-speler wijdoopen zet, krijgt hij een idee. Hij mag drie zaterdagavonden niet weg. Dat maakt indruk. Het zal hem toch gebeuren dat hij drie zaterdagavonden voor de buis zit, tussen zijn pappie en mammie in. Eén avond is al niet vol te houden omdat zijn vader alleen naar saaie programma's kijkt.

'Blijf toch eens een avondje gezellig hier,' zei zijn moeder laatst. Nou, dat was reuzegezellig. Er moest een of andere politiek debat op en als hij iets wilde vertellen, zei zijn vader: 'Ssst...' En zijn moeder hing anderhalf uur met haar vriendin aan de telefoon. Van ellende is hij maar vroeg naar bed gegaan. Nee, die drie avonden huisarrest zullen wel werken.

Hij kijkt tevreden in de spiegel. Als hij Niels nou ook onder controle weet te houden, kan zijn avond niet stuk.

Opeens herinnert hij zich dat ze pen en papier moesten meenemen, omdat Niels een of ander geinig spel had bedacht. Nou, Niels kennende zal dat wel wat zijn... David stopt ze in zijn rugtas, loopt de trap af en steekt zijn hoofd om de kamerdeur. 'Ik ga.'

'Doet je licht het weer?' vraagt zijn vader.

David zucht geërgerd. 'Dat was Rolfs fiets, pa, waarvan het licht kapot was.'

'Heb je je sleutel bij je?' vraagt zijn moeder. 'Je vader gaat vanavond bridgen en ik heb een vergadering.'

'Nog meer interessante vragen?' David kijkt zijn ouders lachend aan.

'Nee. Veel plezier,' zeggen ze en hun hoofden draaien richting beeldbuis.

David fietst over de kade. Hij gaat expres door de Koninginneweg, maar Vera komt hij natuurlijk niet tegen. Wel ziet hij in de verte Jochem rijden die hij herkent aan de rode rugtas. Hij heeft geen zin om hem in te halen, zo onderhoudend is Jochem nou ook weer niet.

Op de hoek van de Blekerskade kun je al zien dat er feest is bij Tino. De stoep ligt bezaaid met fietsen en drie huizen van de hoek hoort hij de muziek al. Tino is zo handig geweest om zijn burens een kaartje voor de bioscoop te geven, zodat je geen last hebt van gezeur.

David's ogen glijden langs het hek en hij ziet tot zijn opluchting de fiets van Vera staan. Manon had dus gelijk. Ze wist zeker dat Vera zou komen, ziek of niet ziek. Waarom zou het feest zo belangrijk voor haar zijn? Komt dat misschien door hem? Af en toe lijkt het erop dat ze verliefd op hem is, maar het kan ook dat hij het alleen denkt omdat hij het zo graag wil.

De buitendeur staat op een kier. David loopt de gang in. Hij hoeft zich niet af te vragen in welke ruimte het feest wordt gehouden. Het gelach hoort hij door de deur heen.

'Hé, Smitje!' De halve klas begint te klappen. 'Mag ik u even voorstellen,' zegt Niels, 'dit is mijn grote vriend, David Smit, bij u allen bekend als de droom van de meiden.' David schiet in de lach. Niels is weer lekker melig.

Bij de bar ziet hij Vera staan. Ze ziet er nog mooier uit dan hij in zijn hoofd had. Ze heeft blauwe nagellak op en dat zwarte bloesje heeft hij nog nooit gezien. David schuift een beetje haar kant op.

Als hij bij haar in de buurt staat, kan hij ook makkelijker met haar dansen.

'Leuk versierd, hè?' zegt hij.

'Gaaf,' zegt Vera. 'Ik hoorde van Youssef dat ze de hele middag bezig zijn geweest. Tino ook.'

'Tof van hem.' Het zweet breekt David aan alle kanten uit. Hij is blij dat Niels de microfoon pakt.

'Hallo hallo,' roept Niels door de microfoon. 'De feestcommissie heet jullie allemaal van harte welkom. We zijn blij dat iedereen is gekomen. Helaas zullen we met cd's moeten werken, want Punt uit is vanmiddag uit elkaar gevallen. Het is heel vervelend dat het nu juist vandaag moest gebeuren, maar daar is niks aan te doen. Ik zal niet te lang praten, want dan krijgen we ons programma niet af. Aan de berg rugtassen in de gang te zien, hebben de meesten aan papier en pen gedacht. Want zoals jullie weten gaan we niet alleen dansen, maar zijn er ook een quiz en spelletjes. En Youssef is iets lekkers aan het brouwen, vandaar dat hij er nog niet is. De feestcommissie wenst jullie een te gekke avond en dan komt hier het eerste nummer. Daar gaat-ie...'

David kijkt naar Vera en haalt diep adem. Als hij haar ten dans wil vragen moet hij het nu doen, anders is Niels hem weer voor.

'Gave muziek, hè?' zegt Vera.

'Zullen we dansen?' vraagt David.

'Straks,' zegt Vera. 'Ik moet even naar Youssef, maar Manon heeft wel zin.'

'Prima.' En Manon begint al te housen.

'Heeft Vera het je verteld?' brult Manon boven de

muziek uit.

'Wat moest ze vertellen?' vraagt David.

'Je krijgt het nog wel te horen,' zegt Manon. 'Ze is verliefd.'

David lacht verlegen. Bedoelt Manon dat Vera op hem verliefd is?

'Dat wordt het eerste schoolkrant-huwelijk,' lacht Manon. 'Samen in de redactie, zo gaat dat.'

David schrikt. 'Is ze verliefd op Niels?'

'Nee,' antwoordt Manon. 'Ik heb eigenlijk al te veel gezegd, maar Niels is het niet.'

Nu weet David het zeker: Vera is verliefd op hem.

'Ze zal het je zo wel vertellen,' zegt Manon.

David zou het wel door de microfoon willen schreeuwen: 'Mijn droom is uitgekomen! Vera is verliefd op mij!'

Van blijdschap begint hij heel wild te dansen. En zijn geluk kan niet op, want net als Manon wil gaan zitten, komt Vera de kamer in. Nu hij weet dat ze verliefd op hem is vindt hij het veel minder eng.

'O ja, wij zouden nog dansen,' zegt Vera.

David begint te housen. Hij doet net of hij van niks weet. Ze moet het hem zelf maar vertellen en als ze het niet durft, vraagt hij aan het eind van de avond verkering aan haar. Maar dan weet hij het antwoord

tenminste al. Het zal wel niet zolang duren. Nu housen ze nog, maar Niels heeft ook een paar langzame nummers bij zich. En als ze eenmaal schuifelen dan komt het vanzelf. David kijkt naar Vera's lippen. De laatste weken heeft hij er een studie van gemaakt. Hij kan ze zo tekenen, maar vanavond zal hij ze ook proeven. Bij de gedachte alleen al valt hij bijna flauw.

'De quiz begint,' zegt Vera als de muziek stopt. 'Dat wordt lachen, jongens. Sanne heeft onwijs gave vragen bedacht.'

Als iedereen iets te drinken heeft ingeschonken beginnen ze gelijk. Het schijnt echt grappig te zijn. De hele klas schatert het uit. Maar David heeft niks gehoord, die denkt alleen maar aan Vera. En als ze opeens de kamer uit loopt, kan hij het niet meer uithouden en gaat hij haar achterna.

De klas let niet op David, want Niels kondigt het volgende programmapunt aan.

'We hebben verschillende spelletjes. In de achterkamer staat een tafelbiljart. Maar je kunt ook roulette spelen en dobbelen. En in de hoek bij Sanne kun je kaarten.'

'Ik doe niet mee,' zegt Tino. 'Ik moet nog even iets regelen in de keuken.'

Zodra Tino de kamer uit is, haalt Justin een fles

likeur uit zijn rugtas.

'Hé, Jochem,' roept hij. 'Wij hebben samen nog iets te vieren. Zullen we een kaartje leggen?'

Jochem is blij dat hij eindelijk mee mag doen. Met een stralend gezicht gaat hij bij Sanne en Justin aan tafel zitten.

Sanne legt de regels van het spel uit, schudt de kaarten en geeft ze daarna aan Jochem. 'Deel maar uit.'

Trots legt Jochem een harten aas op tafel. Hij heeft niet in de gaten dat Remco achter hem staat en in zijn kaarten kijkt. Door zijn vingers op te steken, maakt Remco de andere twee duidelijk welke kaarten Jochem heeft, zodat ze hem kunnen laten winnen.

Jochem legt zijn laatste kaart neer. 'Ik ben uit.'

'Gefeliciteerd,' zegt Justin. 'Als beloning krijg je een glaasje likeur.'

'Ik drink nooit likeur,' zegt Jochem.

'Dat hoort erbij als je gewonnen hebt.' Sanne schenkt het glas vol.

Jochem schudt zijn hoofd. 'Sorry, ik lust het echt niet.'

'Varkens lusten alles,' zegt Sanne. 'We zullen je wel even helpen.'

Terwijl Remco en Justin Jochems armen straks langs zijn lijf houden, knijpt Sanne zijn neus dicht. Met haar

arm duwt ze zijn hoofd naar achteren en met haar andere hand giet ze de likeur in zijn keel. Jochem kokhalst, maar ook als hij begint te hoesten, gaat ze gewoon door. Jochem probeert zich los te rukken, maar de jongens houden hem zo stevig vast dat hij geen kant op kan. En als hij naar Sanne probeert te trappen, knijpt ze nog harder in zijn neus.

'Omdat je het zo lekker vindt, mag je nog een glaasje.' Sanne giet het tweede glas likeur naar binnen.

Jochem wordt spierwit. 'Laat hem los,' zegt Sanne ineens. 'Zo meteen kotst hij over me heen, dankjewel.'

Justin legt de kaarten voor Jochem neer. 'Nog een spelletje, of wil je liever strippokeren?'

Jochem geeft geen antwoord, maar strompelt krijtwit de kamer uit.

Intussen is David op zoek naar Vera. In de keuken ziet hij alleen Tino. Ineens bedenkt hij verschrikt dat ze misschien naar huis is. Hij loopt de gang in en ziet dat haar jas gelukkig nog aan de kapstok hangt. Maar het volgende moment ziet hij iets wat in één klap al zijn dromen kapotslaat. Bij de voordeur staat Vera met haar armen om Youssefs hals. Hun hoofden zijn heel dicht bij elkaar en David ziet dat ze zoenen...

Alles begint voor zijn ogen te draaien. Zijn hele wereld stort in. De laatste maanden is Vera geen minuut

uit zijn hoofd geweest. Hij is al minstens dertig keer langs haar huis gefietst, maar hij durfde nooit aan te bellen omdat hij te verlegen was. En altijd hoopte hij maar dat ze ook op hem verliefd was. Het enige gevaar kwam van Niels, dacht hij. Maar Vera wil helemaal geen verkering met hem en ook niet met Niels. Ze is verliefd op Youssef. Bij de kapstok hoort David ze fluisteren.

Hij krijgt een benauwd gevoel, alsof hij geen adem kan halen. Hij moet weg uit die gang, de frisse lucht in. In paniek rent hij de tuin in.

Tegen de boom hangt Jochem, voorovergebogen. Een paar minuten later klinken er stemmen in de tuin, maar wat er gebeurt gaat langs David heen.

'Moet je kijken!' Sanne wijst naar de boom. 'Die viezerik heeft in de tuin gekotst. Zoiets doe je toch in de plee.'

'Vieze vetzak,' zegt Justin. 'Je gaat toch niet de tuin van je klassenleraar onderkotsen. Varken dat je bent.'

'Het varkentje moet rollen,' zegt Sanne. 'Het wil in zijn eigen kotsie-kotsie rollebollen. Kom hier!' En ze willen Jochem pakken.

Jochem weet te ontsnappen en rent op David af. 'David, help!' roept hij angstig. Maar David merkt niks, die denkt alleen aan zijn eigen verdriet.

'Rot op,' zegt hij en hij duwt Jochem weg.

Wat David betreft mag het feest wel afgelopen zijn, maar hij wil zich ook niet laten kennen door naar huis te gaan. Als hij de kamer in komt, is iedereen aan het dansen.

'Hé mister!' roept Niels vrolijk en hij schenkt voor zijn vriend een biertje in. David weet niet dat ze Jochem in de tuin door zijn eigen braaksel rollen. Hij let ook niet op Sanne, Justin en Remco, die even later gierend van het lachen binnenkomen.

Ze genieten van de nieuwe cd van Niels, vertellen elkaar grappen en doen spelletjes. En af en toe komt Youssef langs met een blad Marokkaanse hapjes die hij zelf heeft gemaakt.

Er is niemand die de voordeur hoort dichtslaan. Er is niemand die Jochem mist.

Van ellende heeft David een paar biertjes te veel gedronken. Hij merkt het als hij 's avonds laat op de fiets zit. Het lijkt of de weg een beetje schuin loopt en hij ziet niet alles even duidelijk en dat komt niet alleen omdat het donker is. Morgen zal hij wel een kater hebben, maar dat kan er nog wel bij.

Niels was ook weer lekker tactisch. 'Vind je ze niet goed bij elkaar passen?' vroeg hij toen Youssef met Vera schuifelde. Die botterik is natuurlijk allang vergeten dat hij verliefd op Vera is. Niels snapt niet dat je zo lang van hetzelfde meisje kunt dromen. David liet maar niks merken. Waarschijnlijk had Niels er dan nog een slappe grap over gemaakt ook en daar had hij dus helemaal geen zin in. Niels kan zich toch altijd zo goed in een ander verplaatsen, die moet later maar psycholoog worden.

Niels moest nog opruimen omdat hij in de feestcommissie zit en David heeft niet op hem gewacht. Niet dat hij het zo gezellig vindt om in zijn eentje in het donker te rijden, maar hij kon het niet opbrengen nog een minuut langer tegen dat verliefde stel aan te kijken. David heeft het gevoel dat zijn fiets opeens heel licht trapt. Of lijkt dat maar zo omdat hij een beetje dronken

is? Hij schrikt als hij bijna een vrouw omverrijdt op het zebrapad. Het is ook zo donker, er staan nergens lantaarnpalen. Eigenlijk zouden voetgangers ook een lamp moeten hebben, bedenkt David. Trouwens, hij mag zijn eigen licht ook weleens aanzetten.

David voelt aan zijn haar en merkt dat het drijfnat is.

Door alle ellende komt hij er nu pas achter dat het regent en dat zijn T-shirt kletsnat is. Even overweegt hij om zijn jack dicht te doen, maar dan laat hij het maar. Wat kan hem dat beetje regen schelen. Hij wilde dat hij nu wakker schrok en dat het een nare droom was.

David zucht. Dat is het juist: het was geen droom, Vera is echt verliefd op Youssef.

Hij hoopt dat zijn ouders nog niet thuis zijn, of al naar bed. Maar dat zal wel niet. Hij ziet nog het meest op tegen dat gevraag: 'En? Hoe was het feest?' Wat willen ze nou dat hij antwoordt? 'Klote, het was klote.'

David heeft zin om iedereen wakker te schreeuwen. Hij duwt het tuinhek open en zet zijn fiets tegen de schuur. Hij heeft geen zin in het donker de sleutel van de schuur te zoeken. Het zal hem een rotzorg zijn of zijn fiets wordt gejat.

Als hij binnenkomt, ziet zijn moeder meteen dat er iets met hem aan de hand is, maar ze vraagt gelukkig niets. En hij heeft ook geen zin om het te vertellen. Hij

voelt dat hij dan gaat janken. Nee, hij vertelt het pas als hij er overheen is, als hij om zichzelf kan lachen. Hij, David, de stommerd die niet eens in de gaten had wat er tussen Vera en Youssef groeide. Die twee zitten nota bene bij hem in de redactie. En hij maar denken dat Youssef zich alleen voor computers interesseert.

'Ik barst van de koppijn,' zegt hij en hij loopt naar boven. Hij heeft zin om heel hard te huilen. Hij kent dit gevoel. Het is de derde keer dat hij liefdesverdriet heeft. Gek is dat, bij hem schijnt het nooit te mogen lukken. Of hij is verliefd op een meisje dat al verkering heeft, of Niels kaapt zijn vriendin voor zijn neus weg. En deze keer heeft hij zo lang gewacht met verkering vragen dat Youssef hem voor was. Voorlopig wil hij niet meer verliefd worden. De meiden moeten hem maar versieren en anders blijft hij alleen. David voelt onder zijn kussen en bekijkt het fotootje van Vera. Eigenlijk zou hij het moeten verscheuren, dat zie je altijd in films, maar dat kan hij niet. Daar vindt hij haar nog veel te lief voor. Hij kan het beter ergens verstoppen waar hij het nooit meer kan vinden. Hij pakt het fotootje en stopt het in een boek. Zo, de kans dat hij die saaie pil ooit nog openslaat, is minimaal.

Uren ligt David wakker. Hij heeft een hoofd alsof hij drie dagen in de achtbaan heeft gezeten. Telkens

verschijnt het beeld van Vera en Youssef op zijn netvlies. Toch is hij niet kwaad op Youssef, dat zou onredelijk zijn. Alsof Youssef niet net zoveel recht op Vera heeft als hij.

Pas tegen de ochtend wordt hij een beetje rustig. Misschien komt het daardoor dat hij in een flits Jochem voor zich ziet.

'David, help!' klinkt het in zijn hoofd.

Langzaam dringt het tot David door wat er in de tuin gebeurde, wat ze met Jochem wilden uithalen. Hij ziet de bange ogen van Jochem die hem aankijken, bijna smekend, en het enige wat hij zei was: 'Rot op.'

David kan zich niet herinneren dat hij Jochem daarna nog heeft gezien. Sanne, Remco en Justin waren er wel, dat weet hij zeker, want Sanne draaide een joint en dat wilde Tino niet hebben. Bij de gedachte daaraan wordt David weer kwaad. Echt weer iets voor Sanne. Het was al zo tof dat ze bier mochten drinken, want dat is eigenlijk verboden op een klassenfeest. En zij gaat het weer verpesten door een joint te draaien. Nogal logisch dat Tino kwaad werd.

Maar waar was Jochem dan? Zou hij de rest van de avond in de tuin zijn gebleven of is hij naar huis gegaan? Wat erg! Ineens beseft David hoe eenzaam Jochem zich gevoeld moet hebben. Hoe wanhopig. En hij, David,

heeft niet op hem gelet, terwijl hij plechtig beloofd had voor hem op te komen. Hij heeft zijn woord verbroken, alleen maar omdat hij het te druk had met zijn eigen verdriet. Stom dat hij niet aan Jochem heeft gedacht.

Morgen zal hij meteen naar hem toe gaan. Hij zal Jochem uitleggen dat hij zich ook rot voelde en dat hij het niet in de gaten had, maar dat hij van nu af aan op zijn steun kan rekenen. Waarschijnlijk zal Jochem hem niet meer geloven, maar dan zal hij het wel merken. Hij zal alles doen om dit goed te maken. David voelt dat zijn oogleden steeds zwaarder worden en wonder boven wonder valt hij in slaap.

Als David de volgende ochtend wakker wordt, heeft hij spijt van dat laatste biertje. Hij heeft een barstende koppijn en absoluut geen zin om naar school te gaan. Hij vindt het moeilijk Vera samen met Youssef te zien. Even overweegt hij zich ziek te melden, maar daar schiet hij ook niets mee op. Hij zal er toch doorheen moeten.

Vorig jaar in de brugklas was dat nog veel moeilijker. Toen ze met de klas op Texel waren, versierde Niels ineens Maaïke, terwijl hij wist dat David verliefd op haar was. De hele middag had Niels aan Maaïke zitten plukken en toen ze 's avonds gingen wandelen, liepen die twee hand in hand. David had wel naar huis willen

zwemmen op dat moment. En 's nachts, toen ze naar de kamer van de meisjes gingen, kon hij tegen dat gezoen aan zitten kijken. Hij dacht dat hij het niet zou overleven. Wat dat betreft is het nu een stuk makkelijker. Hij zit weliswaar met Vera in de redactie maar de schoolkrant is net uit en dus hebben ze de eerste twee weken geen vergadering.

David pakt zijn tas. Zijn moeder is gelukkig naar haar werk, zodat hij geen vragen hoeft te beantwoorden. Hij propt een boterham in zijn mond en gaat de deur uit, expres een beetje laat, zodat Niels al weg is.

Zodra David op school komt, zoekt hij Jochem op, maar hij kan hem nergens vinden en als het eerste lesuur begint, is Jochems plaats leeg. Er is niemand die er iets over zegt; ze hebben het veel te druk met het feest. Niels spreekt over een onwijs gave superavond. Daar kan David het jammer genoeg niet mee eens zijn, maar hij wil hun lol niet verpesten. De rest van de klas denkt er net zo over als Niels, en Vera en Yous-sef bevestigen het met een zoen. David vindt het moeilijk om aan te zien, maar om het te verbergen, doet hij extra vrolijk.

Van mevrouw Bouwma krijgen ze tien minuten om na te praten.

David wil over Jochem beginnen. Nu Jochem er niet

is lijkt het hem een geschikt moment. En met Worteltaartje kun je zo iets wel bespreken. Beter dan met Tino, want die maakt toch overal een grap van. Bovendien heeft hij een hekel aan Jochem.

Op het moment dat David zijn vinger opsteekt, gaat de deur open en stapt meneer Zwart de klas in. Meestal betekent dat een uurtje vrij. Sommigen slaan hun agenda's al open om het betreffende lesuur door te strepen.

Maar meneer Zwart vraagt of hij tien minuutjes van haar les mag hebben. Als mevrouw Bouwma knikt, kijkt hij de klas rond. David voelt onmiddellijk dat er iets mis is, dat er iets heel erg mis is.

Meneer Zwart vertelt de klas dat hij net een telefoontje van de ouders van Jochem heeft gehad en dat hij zich daar ernstig zorgen over maakt.

'Wat kinderachtig,' zegt Sanne voordat meneer Zwart verder kan praten. 'We wilden alleen maar even weten hoeveel slokjes likeur hij op kon.'

'Ja,' zegt Remco, 'het waren maar een paar slokjes en toen ging hij kotsen. Dat kon nooit van de likeur zijn.'

'En even later gleed hij uit,' zegt Sanne. 'Hij viel in zijn eigen kots. En nou beweert hij natuurlijk dat wij hem erin hebben gegooit en dan laat hij gauw pappie

en mammië opbellen.'

'Ik wou dat het waar was dat Jochem zijn vader en moeder heeft laten bellen,' zegt meneer Zwart. 'De vader van Jochem belde om te zeggen dat Jochem gisteravond niet is thuisgekomen.'

Het bericht van meneer Zwart maakt indruk op de klas. Er valt een diepe stilte. Zelfs Sannes gezicht betreft.

'Het is te hopen dat het goed afloopt,' zegt meneer Zwart. 'Maar jullie drieën kunnen vast naar mijn kamer gaan.' Hij wijst naar Sanne, Remco en Justin.

Zodra meneer Zwart weg is, praten ze met mevrouw Bouwma over Jochem door. David zegt dat Jochem al veel langer wordt gepest en dat hij niet de enige is die zich daaraan ergert. De meesten vinden dat het gepest allang afgelopen had moeten zijn, maar zeggen dat ze er niks tegen durfden te doen omdat ze, net als David, bang waren om zelf slachtoffer te worden.

Mevrouw Bouwma is verbaasd te horen dat Jochem wordt gepest. Ze heeft er eigenlijk nooit iets van gemerkt. Ineens herinnert ze zich dat Jochem een keer huilend in de klas zat. Nu schaamt ze zich omdat ze daar toen zo gemakkelijk overheen is gestapt.

De klas merkt dat Jochems verdwijning haar verwart. Als Niels een stukje kauwgum in zijn mond stopt,

waarschuwt ze niet eens voor de kleur- en smaakstoffen die erin zitten. En Sjoerd heeft al vier hoestaanvallen gehad, zonder dat ze over haar favoriete kamillethee en stoombadjes begint.

Als iedereen heeft gezegd wat hij ervan vindt, rondt mevrouw Bouwma het gesprek af. 'Ik stel voor dat we de sfeer in deze klas nog eens uitgebreid bespreken als Jochem erbij is.'

Dat vindt iedereen een goed idee. Met de redactie spreken ze af hem na schooltijd te gaan zoeken.

Maar zolang kan David niet wachten. Zijn geweten laat hem geen seconde met rust. In de pauze gaat hij naar de conciërge en meldt zich ziek. Daarna pakt hij zijn fiets en rijdt naar de bieb. Hij moet het telefoonnummer van Nienke hebben, die vriendin van Jochem. Hoe heette ze ook alweer? Ze woonde in Zandvoort, dat heeft hij onthouden. Het was een bekende naam voor hem... Ineens herinnert hij het zich: ze heet De Graaf, net als de collega van zijn vader. David gaat bij een computer zitten en zoekt op internet.

David weet zeker dat Jochem bij Nienke is. Waarschijnlijk is hij gisteravond naar haar huis gelift, of anders met de trein. Stom joch, als hij niet voor zijn ouders had verborgen dat hij zo gepest werd, dan had hij gewoon naar huis kunnen gaan. Maar nu durfde hij

zich natuurlijk niet te vertonen. Wat zal hij eruit hebben gezien! Zijn gezicht en zijn haren zaten vast ook onder. Wat vernederend moet dat voor hem zijn geweest.

Aha, hier staat het: De Graaf. Nou moet hij nog uit zien te vissen welk telefoonnummer van Nienke is. Er zijn er vier. David schrijft de nummers op zijn hand. Gelukkig is hier een telefoon. Welk nummer zal hij eerst proberen? De Turfweg of woont Nienke op de Trambaan? De Pimpelmeesstraat en de Merelstraat vallen af. Dat zijn meestal straten in nieuwbouwwijken. Elk dorp of stad heeft wel een Pimpelmeesstraat. Jochem heeft verteld dat Nienke een erf om haar huis heeft en daarom lijkt die Turfweg wel een kanshebber.

David draait het nummer en hij heeft geluk; hij krijgt Nienke meteen aan de lijn.

'Je spreekt met David Smit, is Jochem Steenman soms bij jou?'

'Nee,' zegt Nienke, 'die zit op school. Wij hebben hier krokusvakantie, maar Jochem moet nog een paar weken.'

'O,' zegt David. 'Heb je misschien iets van hem gehoord?'

'Jawel,' zegt Nienke, 'afgelopen zondag heb ik Jochem nog gesproken, maar daarna niet meer.'

David zucht. Hier heeft hij dus niks aan. Hij wil ophangen, maar dan vraagt Nienke wie hij is en waarom hij Jochem moet hebben.

'Ik zit bij Jochem in de klas,' zegt David. 'We hadden gisteravond een feest en nou blijkt dat Jochem vannacht niet is thuisgekomen.'

Nienke schrikt. 'Hij heeft toch geen ongeluk gehad?'

'Ik denk het niet.' David vertelt over de pesterijen en zijn belofte voor Jochem op te komen en wat er op het klassenfeest is gebeurd.

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn.

'Hoe kunnen ze...' zegt Nienke dan. David hoort aan haar stem dat ze het heel erg vindt. 'Hoe kunnen ze zo wreed zijn! Weet je dat ik er weleens over heb gedacht jouw klas een brief te schrijven? Jochem liet mij laatst een stuk van zijn dagboek lezen en toen werd ik zo giftig. Maar daar hebben we nu niks aan. We moeten hem vinden. Ik heb wel een vermoeden waar hij kan zijn. Ongeveer vijf kilometer van jullie stad is een camping. Er is ook een gedeelte met oude caravans die niet meer worden gebruikt. Een ervan kun je zo in, dat doen we wel vaker. Jochem is weleens kwaad van huis weggelopen en toen zat hij daar ook. Maar hij heeft de plek nooit aan zijn ouders verraden, dus die weten dat niet.'

'Waar kan ik die camping vinden?' vraagt David. 'Wil je het mij uitleggen?'

'Nee,' zegt Nienke, 'dat hoeft niet. Ik kom naar je toe. Hoe laat is het nu? Halfelf, dan neem ik de trein van tien voor elf, dan ben ik om tien voor halftwaalf op het station.'

'Waar zullen we afspreken?' vraagt David. 'Bij de kaartjesautomaten?'

'Prima,' zegt Nienke, 'maar dan hang ik nu op, anders mis ik de trein.'

15

David staat voor de brug te wachten. Hij fluit zenuwachtig tussen zijn tanden. Dit is zo ongeveer de gekste afspraak die hij ooit met een meisje heeft gemaakt. Hij voelt zich onzeker. Wie haalt er nou iemand van de trein die hij helemaal niet kent?

Dit zou meer iets voor Niels zijn, die kickt op zulke situaties. Maar David moet er niks van hebben, daar is hij veel te verlegen voor. Hij heeft allang spijt van deze afspraak. Hij had liever gehad dat ze hem het adres van die camping had gegeven. Vijf kilometer is nog een aardig eind, zeker als je de hele weg niks weet te zeggen.

David kijkt op zijn horloge. Gaan die slagbomen nog eens omhoog, of hoe zit dat? Zo meteen komt hij nog te laat. Hij heeft ook zo lang in de bieb staan treuzelen. Volgens zijn moeder kun je haar altijd op haar werk bellen, en wordt ze meteen opgepiept. Nou, dat heeft hij gemerkt. Voor hij haar aan de lijn kreeg, was zijn geld bijna op. Maar hij moest zijn moeder toch even melden dat hij zogenaamd ziek naar huis is gegaan. Stel je voor dat meneer Zwart naar haar werk belt als hij thuis geen gehoor krijgt. Hij is er gek genoeg voor. De laatste weken heeft hij weer zo'n belachelijke aanval om het spijbelen tegen te gaan. David kreeg zelfs een brief thuis, terwijl hij de biologieles wel had gevolgd.

Echt Hoek weer. Niels had een uurtje vrij genomen, maar omdat David op zijn plaats was gaan zitten, dacht hij dat David spijbelde. Die man kent nog steeds hun namen niet. Hij moet vooral veel kinderen nemen, dan kan hij thuis ook een plattegrond ophangen.

Hèhè, de brug gaat naar beneden. David crost tussen de sliert fietsers door. Als hij opschiet, haalt hij het nog. Nou ja, het is ook weer geen ramp als hij een paar minuten te laat komt. Nienke zal niet meteen weg zijn. Hij scheurt de Stationsstraat in, smijt zijn fiets tegen de eerste beste lantaarnpaal en schiet door de schuifdeuren de hal in. Bij de roltrap ziet hij een meisje van zijn

leeftijd staan. Ze is net zo dik als Jochem, dat kan niet missen. Hij stapt op haar af. 'Hallo, ik ben David.'

Het meisje kijkt hem vijandig aan. 'Wat moet je van me?'

'Eh...' David wil uitleggen dat hij zich vergist heeft, maar het meisje wordt kwaad en roept: 'Rot op!'

'Valt hij je lastig?' vraagt een voorbijganger en hij kijkt David vuil aan. 'Laat dat kind met rust, of ik roep de spoorwegpolitie. Als je verkering wilt, ga je maar in het café aan de overkant zitten.'

Met een rood hoofd loopt David naar de kaartjesautomaten. Er staat een heel slank meisje. Ze heeft kort blond haar en een gezicht vol sproeten. Ze draagt een stoer leren jasje. Dat kan nooit een vriendin van Jochem zijn, veel te wijs. Trouwens, hij durft niets meer te vragen. Eén keer voor gek staan is wel genoeg.

Het meisje blijft een beetje in zijn buurt staan dralen. 'Ben jij soms David?' vraagt ze ineens.

David's mond valt open. 'Ben jij de vriendin van Jochem?' Hij herstelt zich snel. 'Sorry, ik durfde niemand meer wat te vragen. Ik sprak net de verkeerde aan. Lekker snugger, hè?'

'O, zoiets gebeurt mij nou ook altijd,' zegt Nienke. 'Soms denk ik dat ik iemand ken en roep heel hard "Hoi" en dan is het een vreemde.'

Ze staan een beetje ongemakkelijk tegenover elkaar.

'Ik heb er in de trein nog eens over nagedacht, maar als we Jochem vinden moet het getreiter echt afgelopen zijn, al moet ik die drie persoonlijk in elkaar slaan.'

'Dat hoeft niet,' zegt David. 'We hebben er al met de klas over gesproken. En Sanne, Justin en Remco moesten bij Zwart komen, dat is onze conrector.'

Ze lopen het station uit. 'Zullen we met de bus gaan?' vraagt David. 'Ik heb wel een strippenkaart.'

'Je kunt er niet met de bus komen,' zegt Nienke. 'Heb je geen fiets?'

'Kijk,' zegt David en hij wijst naar zijn bestelfiets. 'Dan moet je wel voor op het rek.'

'Gaaf!' zegt Nienke.

Terwijl David zijn fiets van het slot haalt, vertelt Nienke hoe ze moeten rijden. David vindt het wel een komisch type. Ze zit voorop en kletst aan één stuk door alsof ze elkaar allang kennen.

Ze vertelt dat Jochem een heel goeie vriend van haar is en dat ze vroeger ook werd gepest omdat ze het altijd voor hem opnam, maar dat het haar niks kon schelen. Ze kon wel tegen die pestkoppen op. En dat ze bij haar in het dorp ook denken dat ze verliefd op elkaar zijn. Nienke haalt haar schouders op. 'Ze denken maar, ik weet dat het niet zo is. Jochem is een goeie vriend, bijna

een broer, maar verliefd, nee dat gevoel heb ik niet voor hem. Trouwens, ik ben niet zo gauw verliefd.'

Het is ontzettend druk op straat! Voordat ze eindelijk het centrum uit zijn is er al een kwartier verstreken.

'En nu?' vraagt David als ze bij een viaduct aankomen.

'De polder in,' zegt Nienke.

Als ze op de open vlakte rijden, merkt David pas hoe hard het waait. Ze hebben wind tegen en hij moet hard trappen om vooruit te komen.

'Leuk hè?' Nienke wijst naar de krokussen die uit het gras steken. 'Echt lente.' En een eindje verderop zien ze zelfs lammetjes.

Als David even stopt om zijn neus te snuiten, springt Nienke van de fiets. 'Nou is het jouw beurt om lekker uit te rusten.'

'Dat hoeft niet,' zegt David. 'Ik ben nog lang niet moe. Je bent helemaal niet zwaar.'

'Je hoeft niet zo stoer te doen. Jongens moeten altijd stoer doen en dat vind ik zo'n onzin.' Nienke legt haar hand op het stuur. 'Eraf en zitten jij!'

David moet lachen om het strenge gezicht. Er is geen ontkomen aan: hij zal voorop moeten gaan zitten, dat ziet hij wel.

'Gek hè?' plaagt Nienke als hij voorop zit. 'Durf je het wel? Ik vind je wel een watje, hoor.'

David krijgt er lol in. Nienke is heel anders dan de andere meisjes die hij kent.

David kijkt om zich heen. Hij wordt altijd een beetje somber van een polderlandschap. Dat er hier ergens een camping is! Wie wil nou op zo'n kale vlakte kamperen?

'Wat zal Jochem opkijken als hij ons samen ziet, daar snapt hij natuurlijk niks van. Hij is vast allang vergeten dat hij mij over jou verteld heeft.'

'En dat jij zo slim bent geweest om mijn naam te onthouden,' zegt Nienke.

'O, ik ben zo slim,' lacht David.

'Niet slim genoeg,' zegt Nienke. 'Anders had je die pestkoppen wel eerder aangepakt.'

Nienke wijst naar een boerderij langs de weg. 'Daar hebben Jochem en ik in de vakantie bollen gepeld.'

David moet lachen. 'Dat heb ik met Niels ook een keer gedaan. Niks voor mij. Ik ben veel te onhandig. Het duurde uren voordat ik eindelijk een mand vol had.'

'Wat stinkt het hier!' zegt Nienke.

'Die bollenboer van jou is aan het gieren,' lacht David.

Nienke knijpt haar neus dicht.

'Pas op!' roept David. Te laat, er komt een rukwind en

het volgende moment liggen ze in het gras.

'Je kunt wel lachen met jou,' zegt David.

'Met Jochem heb ik ook altijd zo'n lol,' grinnikt Nienke. 'Jullie kennen hem niet, maar je zult merken dat hij echt leuk is.'

David knikt. 'Ik kan hem in elk geval vertellen wat we met Bouwma hebben besproken, dat zal hij wel fijn vinden.'

'Je moet er niet te makkelijk over denken.' Nienke gaat de bocht om. 'Als dit soort dingen gebeurd zijn, duurt het lang voor je weer een beetje normaal kunt doen.'

'Als we hem eerst maar vinden,' zegt David.

'Zie je dat zandpad? Daar moeten we in en aan het eind ligt de camping.'

Ineens voelt David zich ongemakkelijk. Hij vindt het best moeilijk om Jochem na het klassenfeest onder ogen te komen.

'We zetten de fiets hier neer.' Nienke wijst naar een huis. 'Daar woont de beheerder en hij moet ons niet zien natuurlijk. Hij heeft twee herders, die ik liever niet tegenkom.'

Als ze een eindje doorlopen, komen ze langs een hoog hek. Het is afgezet met prikkeldraad.

'Ik weet niet hoe lenig jij bent, maar ik kom hier

nooit overheen,' zegt David.

Nienke pakt zijn hand. 'Ik weet een plek waar we er onderdoor kunnen. Ssst...'

Gebukt sluipen ze langs het huis van de beheerder.

Wat een grote camping! David heeft het gevoel dat hij een kilometer heeft gelopen als Nienke eindelijk stilstaat.

'Hier,' zegt ze.

'Je weet toch wel zeker dat het veilig is?' vraagt David. 'Zodat die twee schattige herdertjes ons niet kwijlend op staan te wachten.'

'Ik ga wel eerst.' Nienke kruipt onder het prikkeldraad door.

'Pas op! Zo meteen zit je vast.' David houdt het prikkeldraad omhoog, daarna kruipt hij er ook onderdoor.

Als ze een paar passen hebben gelopen, duwt Nienke de struiken opzij. Ze gebaart naar David dat de kust veilig is.

'Daar moeten we zijn, achter dat speeltuintje,' fluistert ze. 'Maar we kunnen niet midden over het veld, dan ziet hij ons. We rennen naar dat bosje daar. Eén, twee, drie...'

David holt achter haar aan. Zijn hart klopt in zijn keel. Hij heeft het gevoel dat hij elk moment kan

worden aangevallen door een grommende hond. Hij zucht opgelucht als ze in de bosjes zijn.

'En nu?'

'Zie je die bruine caravan?' vraagt Nienke. 'Die is van Jochem.'

Als David in de lach schiet, zegt ze: 'Ja, Jochem noemt hem altijd "mijn caravan". Weet je dat we er weleens stiekem pannenkoeken hebben gebakken? Ik denk dat Jochem nu ook wel een blik heeft opgewarmd. Hij moet toch eten.'

'Ja, en niet zo weinig ook,' lacht David.

'Ssst...' Met haar vinger op haar mond sluipt Nienke om de caravan heen. Ze legt haar oor tegen het wc-raampje, maar ze hoort niks. 'Misschien slaapt hij nog.' Ze zoekt een ijzerdraadje en steekt het in het slot. 'Jochem,' roept ze als de deur opengaat, 'niet schrikken, ik ben het: Nienke.'

Als ze niets horen gaan ze een klein vertrek in. Er staat een tv en een oude bank en een tafel, maar Jochem is er niet. En het bed ziet er ook niet naar uit dat er iemand in heeft geslapen.

David krijgt een onbehaaglijk gevoel. En als hij de bezorgde ogen van Nienke ziet, wordt het erger.

'Is dit de enige plek die jij weet?' vraagt hij.

Nienke schudt haar hoofd. 'Ik weet nog een plek. Een

eindje hier vandaan, bij het meer. Daar zit Jochem vaak met Simbad als hij verdrietig is.'

'Denk je dat hij daar kan zijn?'

'We moeten gaan kijken en als hij daar ook niet is...'

Nienke plukt zenuwachtig aan haar haar.

'Laten we maar gauw gaan,' zegt David. 'Jochem heeft ons hard nodig.'

Nienke loopt zwijgend naar buiten. Bij de deur draait ze zich om. 'Ik heb ineens zo'n naar gevoel.'

'Wat bedoel je?' vraagt David.

'Ik weet niet wat ik bedoel, maar het overvalt me ineens, een heel zwaar gevoel, bijna dreigend.'

'Kom mee,' zegt David 'We moeten gauw gaan.'

Het zware gevoel blijft. Zoveel ze op weg naar de camping spraken, zo stil zijn ze nu. David heeft maar één gedachte. Ze moeten Jochem bij het meer vinden. Hoe dichterbij ze de plek naderen, hoe sterker dat gevoel wordt.

'Hier naar rechts. Rechtdoor. Linksaf.' Het is zo'n beetje het enige wat Nienke nog zegt. David heeft geen idee waar ze langs zijn gekomen. Hij weet niet eens hoe lang ze fietsen, het kan een halfuur zijn, maar ook twee uur.

Hij denkt aan Jochem die hier na het klassenfeest gelopen heeft, helemaal alleen, in dit mistroostige

landschap. Tot nu toe zijn ze nog geen voorbijganger tegengekomen, alleen een boer op een trekker. Wat moet het hier in het donker onheilspellend zijn. Hoe verloren moet je je voelen als je je niet eens omdraait en toch maar kiest voor de warmte van je bed, voor je veilige eigen kamer.

'Hier is het,' zegt Nienke.

David legt zijn fiets in het gras en volgt Nienke over een smal pad. Af en toe snijdt er een tak langs zijn gezicht, maar dat voelt hij niet eens. Hij ziet alleen de open plek aan het eind van het pad dat uitzicht geeft op het meer.

Als ze Jochem niet zien, zetten ze hun handen aan hun mond. 'Jochem!' schalt het over het water.

Terwijl ze voortdurend zijn naam roepen zoeken ze de omgeving af. Overal waar Nienke ooit met Jochem is geweest, kijken ze. Ze slaan geen plekje over. Na een tijdje kijkt Nienke David wanhopig aan. 'Hij is hier echt niet.'

'We kunnen naar zijn huis bellen,' zegt David.
'Misschien weten zijn ouders inmiddels meer.'

'Laten we maar gaan. Deze kant op, dan hoeven we niet helemaal om te lopen.'

'Jochem!' roept Nienke nog een keer en ze tuurt over het water. Dan pakt ze Davids hand. 'Daar...!' Haar stem

klinkt hees en haar gezicht is spierwit. Ze wijst naar het water. 'Daar drijft Jochems tas...'

David weet niet wat er gebeurt. Hij voelt een enorme paniek opkomen. Hij schreeuwt om hulp en roept Jochems naam. En Nienke kan alleen maar huilen.

David durft het gevoel niet toe te laten. Hij wil dat Jochem uit de struiken komt. Dat ze alles goed kunnen maken wat ze hem hebben aangedaan. Hij weet niet hoe lang ze daar staan, klappertandend in de ijzige stilte.

De stilte die hen doodsbang maakt en waar ze niet voor kunnen wegrekken. Die Nienke de beperkingen van haar vriendschap laat zien en die David aan zijn eigen fout op het klassenfeest herinnert. Een fout die hij misschien nooit kan herstellen, nooit meer.

Ze zijn er allemaal. De ouders van Jochem, Nienke, de klas, Tino van Dijk en meneer Zwart. Alleen Sanne, Justin en Remco ontbreken, want die zijn voorlopig geschorst. Ook Simbad is aanwezig. Hij ligt naast Nienke, met zijn kop op de kletsnatte rugtas van Jochem.

Met ingehouden adem zien ze hoe de duikers onder water gaan, steeds op andere plekken. Steeds wanneer ze met lege handen bovenkomen, gaat er een zucht van opluchting over het meer. Driekwart gedeelte van het water is al afgezocht. Bij elke volgende duik krijgen ze

meer hoop. Zou Jochem dan toch nog leven? David knijpt in Nienkes hand. Het mag niet, het mag nu niet meer misgaan. Ze schatten de afstand. Misschien moeten de mannen nog twee keer duiken. Van de spanning schuiven ze steeds dichterbij de waterkant. En dan komen de duikers boven met het verstijfde lichaam van Jochem.

De leerlingen van klas 2B doen een stap achteruit. Ze willen het niet geloven. Sommigen houden hun handen voor hun ogen om de waarheid niet te hoeven zien. Anderen zoeken steun bij elkaar en bij hun klassenleraar. Maar Tino, die de gevolgen van zijn plagerijen niet heeft overzien, is net zo geschokt als zijn leerlingen. Hij heeft al zijn kracht nodig om zijn eigen emoties in bedwang te houden.

Ze zien dat de ouders van Jochem zich krijtwit aan elkaar vastklampen en dat een reddingswerker zich over hen probeert te ontfermen. Maar de diep geschokte ouders merken hem niet eens op; ze hebben alleen oog voor het levenloze lichaam van hun zoon dat door twee mannen op een brancard wordt gelegd.

In een paar minuten is de wereld van klas 2B veranderd: de bomen, het meer, alles lijkt omhuld door een donker waas. Zelfs de lucht die ze inademen voelt zwaar.

Plotseling klinkt het schrijnende gejang van Simbad over het meer. Hij staat met de rugtas in zijn bek op en legt zijn kop op de brancard, naast Jochem. Hij is niet van plan zijn baasje in de steek te laten, zelfs niet als de duikers hem voorzichtig proberen weg te halen. Het wachten is op Nienke die het verdrietige beest meeneemt. Dan worden de deuren van de ambulance gesloten en rijdt Jochem voorgoed van hen weg.

Huilend blijven de leerlingen van klas 2B achter. Ze kunnen hun emoties niet aan. Om hun geweten te sussen, krijgen Sanne, Justin en Remco de schuld van het drama. Maar daarmee kan David zich niet troosten. Hij weet dat iedereen schuldig is, iedereen die het gepest heeft toegelaten.

Niet alleen klas 2B, alle leerlingen en docenten van de scholengemeenschap zijn verslagen. Het schoolfeest dat elk jaar vlak voor de krokusvakantie wordt gehouden is afgelast.

Op het podium in de aula staat een lange tafel. Er branden kaarsjes en er liggen gedichten. En midden op tafel ligt een boek waarin iedereen die dat wil iets kan schrijven.

Om een goed inzicht in de zaak te krijgen, heeft meneer Zwart de leerlingen van 2B om de beurt gehoord. Omdat het dagboek van Jochem hem daarbij kan helpen, hebben mevrouw en meneer Steenman het aan de school uitgeleend.

Onder de les van Dick Braai stapt de conrector binnen. Hij vertelt hun dat hij Jochems dagboek vol afgrijzen heeft gelezen. En dat Sanne, Justin en Remco een zeer groot aandeel in het drama hebben en dat het bestuur daarom heeft besloten hen van school te sturen. Een poosje blijft het stil en dan gaat hij verder: 'Het bestuur is ook van mening dat jullie allemaal schuldig zijn, omdat niemand het getreiter heeft gestopt en het gewoon hebben laten gaan. Daarom wordt de hele klas voor deze dag geschorst. Jullie kunnen je rugtas pakken

en hier thuis over nadenken. Om jullie daarbij te helpen, wil ik dat jullie een opstel schrijven over wat er is gebeurd. Morgen moeten jullie het bij mij inleveren.'

Hoewel ze anders verontwaardigd zouden zuchten, brengt nu niemand er iets tegenin. Zwijgend worden de tassen gepakt en een paar tellen later verlaten ze geruisloos het lokaal.

Niels stelt de redactie van de schoolkrant voor met elkaar één lang verhaal te maken en dat later in de schoolkrant af te drukken. Maar David wil liever alleen zijn.

Juist nu hij zich zo verdrietig voelt, doet het pijn Vera en Youssef samen te zien. Hij is bang dat hij er ineens niet meer tegen kan en ruzie met zijn vrienden zoekt, net als gisteravond met zijn ouders.

'Het is jouw schuld!' begon hij ineens tegen zijn moeder. 'Jij hebt mij nooit het goeie voorbeeld gegeven. Jij hebt mij nooit laten zien hoe je dapper moet zijn, met je geslijm tegen oma. "Ja ma, natuurlijk ma. Nou, dan sluit u meneer Deutekom toch gewoon buiten, wat maakt dat nou uit..."'

David wist dat hij onredelijk was, maar hij ging door en uiteindelijk liep hij met ruzie de kamer uit.

Toen zijn vader even later boven kwam om met hem te praten, kreeg die ook een sneer. 'Wat nou praten,

alsof jij dat kan. Jij preekt alleen maar.' En David was opgestaan en had zijn jas aangetrokken. Weg wilde hij, ver weg, alsof hij voor zijn schuldgevoel kon vluchten.

Hij weet niet hoe lang hij heeft rondgereden. Hij weet niet eens waar hij allemaal is geweest, maar plotseling stond hij in de Emmalaan, voor Jochems huis. Hij had het gevoel dat hij het verdriet van Jochems ouders kon horen. De stilte van Jochems lege kamer gonsde in zijn hoofd. Het schuldgevoel, dat elke seconde groter werd, maakte hem bang. Hij moest er met iemand over praten. David stapte op zijn fiets en ging naar de bieb. Daar toetste hij het nummer van Nienke in.

Hij hoefde niets uit te leggen. Hij huilde alleen maar en zei dat hij zo'n spijt had. En Nienke begreep hem. Hij kreeg geen slappe opmerkingen te horen om hem te troosten zoals zijn ouders hadden gedaan. 'Je moet het je niet te erg aantrekken, jongen. Het was Jochems eigen keus.'

Maar ze bevestigde zijn eigen idee dat hij heel stom is geweest en dat dat pijn doet. Nienke gaf hem ook goeie raad. 'Weet je, David,' zei ze. 'Je moet iets doen met je schuldgevoel. Als je er niet uitkomt, wil ik je wel helpen.' En het luchtte David op dat er tenminste iemand was bij wie hij terechtkon, met wie hij zijn

verdriet kon delen.

'Weet je zeker dat je alleen wilt zijn?' vraagt Niels nog als ze buiten staan.

'Ja, heel zeker.' David stapt op zijn fiets en rijdt weg.

Als hij bij het viaduct is, slaat hij ineens rechts af. Hij besluit niet naar huis te gaan, maar naar de plek waar Jochem is verdronken. De hele ochtend heeft hij zich flink gehouden, maar nu hij alleen is, durft hij zijn tranen te laten gaan. Hij is bang dat hij nooit meer gelukkig zal kunnen zijn; dat hij de rest van zijn leven, net als vannacht, door de schreeuw van Jochem wakker schrikt. 'David, help!'

Terwijl de wind zand in zijn gezicht waait en hij moeite moet doen om vooruit te komen, begint hij te snikken. 'Ik wou je ook helpen...'

Een tijd later legt hij zijn fiets in het gras en loopt het zandpad op. Als hij daar staat, aan de kant van het meer, wordt hij weer rustig. Hij kijkt naar de plek waar ze de rugtas zagen drijven en waar Jochem een paar uur later uit het water werd gehaald. En dan begint hij zomaar tegen Jochem te praten, alsof hij voor hem staat.

'Ik vind mezelf een zak, Jochem, een slappe lui. Ik had veel eerder voor je moeten opkomen. Maar toen ik je die middag mijn woord gaf, meende ik het echt. Je zult wel denken: Ja, dat kim je nu mooi zeggen, maar het

is waar. Ik was die avond in de war omdat ik Youssef en Vera samen zag. Het valt natuurlijk niet goed te praten, maar ik was serieus van plan het gepest niet meer te pikken. Dat een meisje je zo gek kan krijgen dat je zelfs je woord verbreekt, dat snap ik zelf ook niet. Maar het gebeurde. Ik wou verkering aan Vera vragen en toen stond ze met Youssef te zoenen. Nu kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan. Ik zie nu steeds voor me hoe jij naar me toe kwam en om hulp riep, maar die avond zag ik niks, alleen mijn eigen verdriet om Vera. Ik heb jou laten barsten, dat is niks voor mij. Ik denk dat zoiets alleen door Vera kan gebeuren. Die is ook zo bloedmooi! Nou ja, ik hoef je niks te vertellen, je kent haar. Eén glimlach is genoeg om volkomen uit je dak te gaan.' David zucht. 'Weet je, Jochem, we zijn allemaal geschorst en die drie pestkoppen zijn van school getrapt. Iedereen heeft spijt, maar daar hebben we jou niet mee terug. Als ik ooit nog een pestkop tegenkom, sleep ik hem mee naar deze plek en dan vertel ik wat er is gebeurd en hoe veel spijt ik ervan heb dat ik niet dapper genoeg was. Alleen maar omdat ik bang was geïsoleerd te komen staan. Maar nu voel ik me nog veel eenzamer, misschien wel net zo eenzaam als jij in de klas, omdat er niemand is die mij kan troosten. Alleen Nienke. Je hebt een goeie smaak, Jochem. Wat een

kanjer is dat! Ze zei dat ik iets met mijn schuldgevoel moet doen. En nu ik hier ben, weet ik zeker dat het moet, voor jou en voor mezelf.'

Terwijl de tranen over Davids wangen stromen, haalt hij zijn map en zijn pen uit zijn rugtas...

Hij gaat op een boomstronk zitten. En daar, heel dicht bij de plek die Jochem uitzocht om voorgoed van het getreiter bevrijd te zijn, schrijft David zijn verhaal.

Vandaag wordt Jochem in stilte gecremeerd, dat is de wens van zijn ouders.

De leerlingen van klas 2B vinden het moeilijk dat ze er niet bij mogen zijn, daarom heeft meneer Zwart bedacht hoe ze toch afscheid van hun klasgenoot kunnen nemen.

Twee aan twee fietsen ze naar het meer. Hoewel het niet is afgesproken, wordt het een stille tocht. Je hoort alleen het gekletter van de regen en af en toe een passerende auto die door een plas rijdt. Een vrachtwagen raast zo dicht langs hen dat ze nat worden, maar niemand vloekt of wordt kwaad. Het is best een eind fietsen, vooral omdat ze wind tegen hebben en de regen in hun gezicht slaat, maar ze klagen niet. Deze ongemakken zijn niets vergeleken bij de pijn van het afscheid.

Behalve David is niemand meer bij het meer geweest. Je kunt merken dat ze het eng vinden de plek terug te zien. Hoe dichterbij ze het meer naderen, hoe langzamer ze gaan rijden, alsof ze de confrontatie zo lang mogelijk willen uitstellen.

Davids gedachten zijn bij de plechtigheid die in het crematorium plaatsvindt. Hij denkt aan Jochems ouders

en Nienke en aan Simbad die al twee dagen in zijn mand ligt, zijn kop verstopt tussen zijn voorpootjes. De moeder van Jochem vertelde dat Simbad de avond van het klassenfeest ineens begon te janken. Het was tegen twaalf en ze wist niet wat er met hem aan de hand was. Later hoorde ze van de dokter dat Jochem om die tijd moet zijn verdronken.

Als ze bij het zandpad aankomen, is het gelukkig droog. Er vallen alleen nog een paar druppels van de bomen. Geruisloos leggen ze hun fiets neer, bang om de beklemmende stilte te doorbreken. Dan krijgen ze van meneer Zwart allemaal een witte lelie.

In een lange rij, heel langzaam, lopen ze naar het meer. Daar gaan ze naast elkaar staan met hun gezicht naar het water.

Ze houden twee minuten stilte. Als die voorbij zijn, draagt meneer Zwart een gedicht voor. Daarna komt David naar voren en leest een bladzij voor uit het dagboek van Jochem.

20 januari

Ik ben bang om naar school te gaan. Het gepest wordt steeds erger en dat komt omdat ze me haten.

Maar ik weet nu waarom: ze denken dat ik een monster ben dat hen ziek maakt. Eerst dacht ik dat ze dat zomaar zeiden, om me te jennen. Maar nu ze het

steeds vaker zeggen, word ik er bang van omdat ik denk dat ze misschien gelijk hebben. 'We worden misselijk van die kop van jou,' zei Justin. Iedereen hoorde het, maar niemand ging er tegenin. Helemaal niemand, dus misschien is het wel waar.

Toen ik vanmiddag thuiskwam, heb ik een tijd in de spiegel gekeken en ineens moest ik kotsen. Het kan van de zenuwen komen, maar ik heb nog nooit van de zenuwen gekotst, dan krijg ik meestal hoofdpijn. Morgen ga ik maar een beetje achteraf zitten in de aula, dan zien ze mij tenminste niet. Ik hoop dat het helpt. Nou snap ik ook waarom Nienke zaterdag plotseling moest overgeven. Ze zei dat het van de patat kwam, maar het kwam door mij. Ze kan niet meer tegen mij, maar durft dat niet te zeggen omdat we vrienden zijn. Of misschien weet ze het wel niet, dat kan ook.

Ik vind het heel erg dat iedereen ziek van mij wordt. Dat wil ik niet, als dat echt zo is ben ik liever dood. Ik wou dat er iemand was die me kon helpen, want ik weet het niet meer. Ik weet niet hoe lang ik dit nog volhoud...'

David slaat het dagboek dicht en gaat weer tussen zijn vrienden staan.

Tino van Dijk is de eerste die naar voren stapt en zijn bloem neerlaat. 'Dag Jochem,' zegt hij. 'Ik hoop dat je me ooit kunt vergeven. Zelf vind ik dat ik zo'n grote fout

heb gemaakt dat ik het niet langer verdien met jonge mensen te mogen werken. Maar meneer Pruiksma zegt dat ik het kan leren en dat onze school, die jouw verdriet met zich meedraagt, daar de beste plek voor is. Ik zal alles doen om te bewijzen dat ik een goeie gymnastiekleraar kan zijn, ook voor leerlingen die een hekel aan mijn vak hebben of er niet goed in zijn, dat beloof ik je.'

Daarna stapt Niels naar voren. 'Hoi Jochem,' zegt hij. 'Ik ben geen prater, daarom wou ik iets voor je spelen. Mijn gitaar heb ik niet bij me, maar ik denk dat je dit ook wel mooi vindt.' Hij haalt zijn mondharmónica uit zijn zak en begint te spelen.

'Dag Jochem, het spijt me,' zegt Manon.

En Youssef zingt een lied dat ze in Marokko zingen als er iemand gestorven is.

Iedereen die de bloem neerlaat, probeert iets tegen Jochem te zeggen, ook al is het nog zo moeilijk omdat ze moeten huilen.

Als de laatste bloem op het water drijft, geeft meneer Zwart het teken om te vertrekken. Terwijl ze 'We are the world' zingen, lopen ze een rondje om het meer. Het water draagt hun stemmen ver weg. Bij het zandpad kijken ze nog één keer om naar het meer, doodstil en bezaaid met lelies.

Als ze terug op school zijn, wil meneer Zwart de verhalen horen die ze van de week voor hem hebben moeten schrijven. Ze zijn heel aangrijpend geworden, vooral dat van David, maar hij heeft er dan ook heel lang aan gewerkt. Pas tegen etenstijd fietste hij weg van het meer. Die avond heeft hij meteen Nienke gebeld en zijn verhaal voorgelezen. Af en toe werd het hem te veel, dan moest hij even stoppen, vooral als er aan de andere kant van de lijn werd gesnikt.

Nienke vond zijn verhaal prachtig. Ze vroeg of hij haar een kopie wilde sturen, zodat ze het kon laten afdrukken in de schoolkrant. Daar is David best een beetje trots op. Ze hebben ook afgesproken dat ze nog een keer bij elkaar langsgaan om samen over Jochem te praten. Dat heeft David maar niet tegen Niels verteld.

Hij weet precies hoe het gaat, Niels denkt dan meteen dat hij verliefd is op Nienke.

David zucht. Was hij maar verliefd op Nienke, dan kon hij Vera tenminste vergeten. Nu ontloopt hij haar steeds, maar dat kan natuurlijk niet zo blijven. Over een week hebben ze weer redactievergadering. David draait zijn hoofd voorzichtig naar rechts. Voor het eerst sinds het klassenfeest durft hij naar Vera te kijken. Hij krijgt een warm gevoel. Nee, zijn verliefdheid is nog niet over, nog lang niet.

David is niet de enige die een mooi verhaal heeft geschreven. Er is niemand die er zich makkelijk van heeft afgemaakt. Aan het eind concludeert meneer Zwart dat helemaal niemand Jochem kende. Dat ze niets van hem weten, terwijl ze toch meer dan anderhalfjaar met hem in de klas hebben gezeten. En dat ze hem vanaf de eerste dag hebben buitengesloten.

'In het begin was dat wel gek,' zegt Manon. 'Maar later vond ik het heel gewoon.'

'Jochem was meer iets waarmee we ons vermaakten,' zegt Youssef. 'Als we ons verveelden, lachten we hem uit en als we boos waren, kon hij een trap krijgen.'

Meneer Zwart knikt. 'Dat Jochem ook een mens was met gevoel, die net als jullie vriendschap en liefde nodig had, daar dacht niemand aan.' Even blijft het stil en dan gaat hij verder. 'Het drama heeft zich voltrokken, maar het gaat er nu om dat zoiets nooit meer gebeurt. Wij zijn allemaal schuldig, ook de leraren, dat beseft iedereen. We zijn aan Jochem verplicht dat dit een school wordt waar nooit meer wordt gepest. Ik wil dat iedereen daaraan meewerkt, de leerlingen, leraren en ikzelf natuurlijk ook. Ik geloof dat het kan.' En met die zin besluit hij zijn betoog.

Afgelopen zondag waren Nienke en Simbad bij de ouders van Jochem. Omdat Nienke toch in de stad was, heeft ze meteen een afspraak met David gemaakt. David vond het fijn Nienke terug te zien. Ze kennen elkaar wel niet zo lang, maar de uren dat ze samen waren hebben ze iets heel indringends meegemaakt.

Zondagmiddag zijn ze naar het meer gefietst, dat wilde Nienke graag. Ze was er sinds de crematie niet meer geweest en ze had een bloem voor Jochem bij zich.

Toen ze bij het meer aankwamen, wees Nienke naar de waterkant. 'Wie is dat?'

'Tino van Dijk,' fluisterde David. Hij zag hoe zijn klassenleraar een hand witte bloemen in het water neerliet, even bleef staan en daarna wegliep.

David had Nienke gauw de struiken in getrokken. Hij wilde niet dat Tino wist dat ze hem hadden gezien.

'Nou snap ik het,' zei Nienke toen Tino op zijn racefiets wegreed. 'De ouders van Jochem vertelden dat er, telkens als ze bij het meer komen, verse witte bloemen in het water drijven. Ze vroegen zich af van wie die waren, maar nu weten we het. Dat doet die gymleraar van jou. Zoiets had ik nooit van die macho verwacht.'

'Hij zit er heel erg mee,' zei David. 'Dat kun je echt merken. Tijdens de laatste lessen is hij heel neerslachtig. Het heeft hem echt veranderd.'

'Jochems dood heeft ons allemaal veranderd.' Nienke brak een takje doormidden. 'Dag Jochem, ik mis je zo' schreef ze in het zand.

Ze gingen zwijgend aan de waterkant zitten. Na een poosje legde Nienke de bloem in het water en begon toen vanzelf over Jochem te vertellen.

David heeft veel aan die middag gehad. Er is niemand die zijn schuldgevoel zo goed begrijpt als Nienke. Ze hebben er samen iets op bedacht.

Die avond is hij meteen naar Niels gereden. Gelukkig was die ook gelijk enthousiast. David is dagen druk geweest om zijn plan uit te werken. Hij had niet eens tijd om aan Vera te denken en dat kwam goed uit, want vanmiddag hebben ze redactievergadering. Een week geleden zag David daar nog als een berg tegenop, maar nu kan hij niet langer wachten om het plan aan zijn vrienden voor te leggen.

Meestal is Niels degene die de vergadering leidt, maar deze keer geeft hij het woord aan David.

David krijgt meteen een kleur. 'Jij mag het ook wel vertellen.'

'Schijtzak,' zegt Niels. 'Het is jouw plan, ga je gang.'

'Nou eh... dan moet het maar.' David kijkt zijn vrienden aan. 'We zijn er allemaal kapot van wat er met Jochem is gebeurd. Achteraf zouden we het echt wel anders hebben gedaan, maar daar hebben we nu niks aan. Ik dacht zo van eh... Jochem is vast niet de enige die wordt gepest. Op elke school zit wel iemand die net zo wanhopig is als Jochem.'

'Dat is rot genoeg,' zegt Youssef, 'maar daar kunnen wij toch niks aan doen.'

David speelt zenuwachtig met zijn pen. 'Ik denk dat wij daar als redactie van de schoolkrant wel iets aan kunnen doen. We kunnen een rubriek oprichten waar iedereen in kan schrijven die iets over pesten wil zeggen. Slachtoffers kunnen daar een brief heen sturen, al vragen ze maar raad aan iemand die ooit is gepest of zo. Boven de rubriek wou ik een stukje uit Jochems dagboek afdrukken.'

'David heeft het al met Paul Nobbe besproken,' zegt Niels. 'Die vond het een goed idee.'

Als de anderen het ook een goed plan vinden, gaat David verder. 'Nou hebben we het alleen over onze eigen school gehad, maar dat is mij te kleinschalig. Ik wil contact opnemen met de schoolkrantredacties van andere scholen in onze stad. Het zijn er vijf, dus dat moet te doen zijn.'

'Wat een goed idee,' vindt Vera. 'Ik denk vast dat ze enthousiast zijn. Iedereen weet wat er met Jochem is gebeurd, het heeft uitgebreid in de krant gestaan.'

David knikt. 'We moeten een brief aan de redacties schrijven en een afspraak met ze maken.'

'We kunnen ons opsplitsen,' zegt Niels. 'Dan hoeven we niet steeds alle vijf ergens op af.'

'Wat ben jij toch slim,' zegt David. 'Dat zo'n briljant idee uit die houten kop van jou komt rollen...'

Niels geeft zijn vriend een stomp.

'Wat dachten jullie van een pestlijn?' vraagt Manon.

'Ja,' zegt Vera, 'net zoiets als de kindertelefoon. Daar kunnen ze dan naartoe bellen als ze in nood zijn of erover willen praten.'

'Hoe zie je dat voor je?' vraagt Youssef. 'We kunnen toch niet het hele weekend naast de telefoon gaan zitten?'

'Dat hoeft ook niet,' zegt David. 'We kunnen toch een bepaalde tijd afspreken dat de lijn open is. Bijvoorbeeld elke avond van zeven tot acht en dan wisselen we gewoon af.'

'Hoe nemen we dan op?' vraagt Niels. 'Hallo, met de pestlijn. Dat zal mijn vader leuk vinden, die wordt na het eten vaak door klanten gebeld. Ze bestellen meteen niks meer bij hem.'

'Nou, dan heb je pas echt een pestlijn geopend,' lacht Vera. 'Maar wel voor je vader. Nee, dat is niks. We kunnen toch gewoon onze naam zeggen, dat zetten we er wel bij.'

'Is iedereen het er in principe mee eens?'

Als ze allemaal knikken, pakt David potlood en papier. 'Ik vind dat we dit zo snel mogelijk moeten opstarten. Je weet hoe het gaat, over een paar maanden is iedereen alweer vergeten wat er met Jochem is gebeurd.'

Dat vinden de anderen ook, ze moeten nu meteen aan de slag.

'Oké,' zegt David. 'We vragen of ze net als wij een rubriek pesten in hun schoolkrant willen opnemen en of ze onze telefoonnummers erbij willen zetten. Als het eenmaal goed loopt, kan elke school natuurlijk zijn eigen pestlijn instellen, maar ik denk dat we het nu nog even zelf moeten doen.'

'Er is nog iets,' zegt Manon. 'De kinderen die gepest worden hebben hulp nodig, maar als je echt iets wilt bereiken moeten we die grote groep aanpakken die het toelaat. Jullie weten hoe het met ons is gegaan.'

'Gaaf!' Niels steekt zijn duim op. 'We kopiëren onze opstellen, niet allemaal natuurlijk, maar die van David bijvoorbeeld. Die maakt echt wel indruk.'

'En die leraren moeten ook wakker geschud worden,' vindt Manon. 'Dat suffice zootje. Hoe vaak is Jochem niet in de aula gepest? En die keer dat hij onder Frans zat te huilen ging Worteltaartje nergens op in. Ze zei alleen dat iedereen bladzijde vijfendertig voor zich moest nemen.'

'Ik hoor het al,' zegt Youssef. 'Telefoonlijn, leraren informeren, verhalen kopiëren en verzenden... Het klinkt allemaal fantastisch en ik sta er ook helemaal achter, maar het kost veel tijd.'

'Wat zou dat nou?' vraagt Vera.

'Johan en ik hebben afgesproken de komende maand nieuwe computerprogramma's te maken. We hebben een werkschema opgesteld, ik zit stampvol en dan nog mijn huiswerk. Het spijt me, maar die afspraak met Johan was eerst.'

'Wat nou eerst?' roept Vera. 'Daar gaat het toch niet om? Het gaat erom wat je belangrijker vindt.'

'Nou eh... eerlijk gezegd vind ik die afspraak met Johan belangrijker,' zegt Youssef.

'Dit snap ik dus niet,' zegt Vera. 'Lekker makkelijk, hoor. Wel staan huilen bij het meer, maar nu je er iets aan kunt doen om het te voorkomen, vind je het te veel werk.'

'Ik vind het niet te veel werk,' legt Youssef uit. 'Ik heb

geen tijd.'

Vera streelt zijn wang. 'Het komt wel goed, ik bewerk je wel.'

'Nou moet je oppassen, Youssef,' lacht Niels. 'Zo begint het. Als je niet uitkijkt, zit je onder de plak. Daarom wil ik geen verkering. Voor je het weet, sta je ingeschreven bij de een of andere dansles.'

'Youssef zit helemaal niet onder de plak,' zegt Vera. 'Die moet je af en toe een beetje oppompen.'

'Precies.' Youssef staat op. 'Zullen we ergens een colaatje drinken?'

'Eerst wil ik de taken verdelen.' David zet alle dingen die moeten gebeuren onder elkaar. Dan leest hij het lijstje door. 'Nou, als ik dit zo zie, mogen we wel elke dag bij elkaar komen.'

'Kijken.' Terwijl Vera de punten voorleest, legt ze haar hand op Davids schouder.

David voelt dat hij rood wordt. Hij moet ervan zuchten. Is die verliefdheid nou nog niet over?

En dat is hij zeker niet. Als ze een kwartier later een colaatje drinken, voelt hij Vera's hand nog steeds.

Als David thuiskomt, staat er een taart op tafel. Hij kijkt zijn moeder verbaasd aan. 'Heb je feest?'

'Ja,' zegt ze triomfantelijk en ze schenkt een kop thee voor hem in.

'Gaan jullie scheiden?' plaagt David.

'David toch,' zegt zijn moeder bestraffend.

David denkt na. 'Je hoeft deze zomer eens niet naar Frankrijk.'

'Wat zijn dit allemaal voor toespelingen?' vraagt zijn moeder.

'Ik weet het al,' zegt David. 'Je hebt je ontslag genomen. Je gaat je nu vol overgave op het moederschap storten.'

Zijn moeder schudt lachend haar hoofd. 'Ik heb iets heel knaps gedaan, vind ik zelf.'

'Dan weet ik het,' zegt David. 'Je hebt oma de waarheid gezegd.'

'Goed geraten.' Moeder snijdt een stuk taart voor hem af. 'Ze was hier om me uit te nodigen voor vanavond.'

'Toch niet weer zo'n recital?'

Moeder knikt. 'Meneer Deutekom mocht natuurlijk weer niet komen, als enige. En toen heb ik haar verteld wat ik daarvan vond.'

'Is ze kwaad weggelopen?'

'Nee, ze zat maar een beetje te mokken. Zo van "Eh... nou nou, nou nou..." En toen zei ik: "Je kunt nou wel boos op mij worden, maar het lijkt me beter als je eens over mijn woorden nadenkt. Iedereen moet altijd doen

wat jij wilt en dat is meneer Deutekom niet van plan, daarom heb je hem de oorlog verklaard.'"

'Zo.' David draait zich om. 'En de ruiten zitten er nog in.'

'Toen ging ze weg,' zegt moeder. 'Ik dacht: nou, dat wordt wat. Ik ben benieuwd of ze mij vanavond binnenlaat. Maar ik had geen zin om mijn woorden terug te nemen. Wat denk je? Een halfuur geleden ging de telefoon: Oma. Ze was bij meneer Deutekom geweest en had hem uitgenodigd. Hij was zo aardig. Ze hadden heel gezellig thee met elkaar gedronken.'

'Nou nou,' zegt David. 'Wat een mens is het toch, hè?' Hij wil er nog meer over zeggen, maar dan gaat de telefoon.

'Laat mij maar.' Zijn moeder neemt op.

'Hallo mam,' hoort David haar zeggen. 'Nee, ik kan nu geen cake meer bakken, dat red ik nooit. Nou, dan haal je er toch een bij de bakker, die is tot zes uur open en dan kun je je belofte toch nakomen. Tot vanavond dan, hè?'

Als zijn moeder de telefoon neerlegt, pakt David de theepot. 'Wil je nog een kopje, of moet je de plee boenen?'

Zijn moeder zakt onderuit. 'Dat hoeft gelukkig niet meer. Ik heb net de krant gebeld. Morgen komt er een

advertentie in voor een hulp in de huishouding.'

'Klasse, mam, ik ben trots op je!' En David neemt een hap van zijn taart.

De plannen van de redactie zijn niet bij plannen alleen gebleven. Ze hebben al gesprekken gevoerd met de redacties van andere schoolkranten en die waren heel enthousiast. Sommige hebben de nieuwe rubriek direct ingevoerd.

Hun eigen schoolkrant is vorige week uitgekomen en er zijn al heel wat reacties binnengekomen, waaronder twee ingezonden brieven. Een van een meisje uit de brugklas, dat schrijft dat ze zo wordt gepest dat ze denkt dat ze beter van school kan gaan. En een brief van een jongen uit 4C die vertelt dat hij vroeger ook werd gepest en wat hij eraan heeft gedaan.

De redactie komt nu twee keer per week bij elkaar. Ze hebben ook zoveel te bespreken. David vindt het prima: ze lachen veel. Hij vindt het alleen wel lastig dat hij Vera vaak ziet. Zijn liefdesverdriet is er niet minder op geworden en hij baalt nog altijd als hij haar samen met Youssef ziet. Hij vraagt zich af of het ooit nog overgaat. Gelukkig slaat Youssef nogal eens een vergadering over, zodat hij niet elke keer naar hun geplak hoeft te kijken.

Volgens Manon staat hun verkering op knappen, maar daar gelooft hij dus niks van. Een paar dagen geleden zag hij hen nog zoenen in het fietsenhok. Nou,

dan zou je niet zeggen dat het slecht gaat met die twee.

David pakt een pen. Wat glimt zijn bureau! Trouwens, zijn hele kamer is onherkenbaar netjes. De hulp is vandaag voor het eerst geweest. Rietje heet ze. David vond haar meteen heel aardig. Hij schaamt zich een beetje; ze heeft zijn kamer niet alleen schoongemaakt, maar ook uitgemest. In de tuin staan vier vuilniszakken vol lege colablikjes, mandarijnenschillen en snoepapiertjes.

'Je hoeft dat niet op te ruimen, hoor,' zei hij vanochtend toen ze zijn kamer in kwam. 'Dat kan ik zelf wel.'

'Ben je gek, jongen, dat heb ik zo klaar.'

Toen David uit school kwam, was ze al weg. Het hele huis blonk. Het is hem een raadsel hoe ze dat voor elkaar heeft gekregen in een dag.

David leest het briefje dat ze op de hoek van zijn bureau heeft gelegd. *Deze spulletjes vond ik onder je bed.*

'Spulletjes' noemt ze dat! Ze heeft een halve container onder zijn bed vandaan gevist. Van de meeste dingen wist hij niet eens meer dat hij ze nog had. Een zelfgemaakt boekje van de club van tien, dat is nog uit de achtste groep, **STRIKT GEHEIM**, staat erop. David bladert het door.

13 oktober. Vandaag heeft Peter een sigaret van huis meegepikt. We hebben hem helemaal opgerookt.

David schiet in de lach, vooral om dat 'helemaal'! Hij herinnert het zich nog goed. Eén sigaret met zijn tien en wat hebben ze ervan genoten. Daarna hebben ze een rol snoep gegeten om de vieze smaak weg te werken.

David herkent ook een beplakt lucifersdoosje. Als hij het openschuift, ziet hij een fotootje van Annabel. Op haar was hij verliefd in groep vier, alleen maar omdat ze zo'n mooie varkentjesclip in haar haar had. En hij spaarde toen varkentjes. Op een dag was ze de clip verloren en zijn liefde was meteen over.

David zucht. Was het nu maar zo eenvoudig. Vandaag had Vera haar haar in een staart en ze kreeg toch een hoop commentaar! 'Zonde' en 'Los haar staat je veel beter'. Hij vond het onzin. Als ze haar haren los heeft, is ze inderdaad Miss Universe, maar met een staart is ze nog altijd Miss World. David slikt. Jammer genoeg niet zijn Miss World maar die van Youssef. Hij kijkt op zijn horloge. Het is drie minuten voor zeven. Hij heeft telefoondienst, dus elk moment kan de telefoon overgaan.

Ze hebben al verschillende jongens en meisjes aan de lijn gehad. Een meisje heeft al een paar keer gebeld. Toen Niels vroeg wat er was, begon ze te huilen. Maar

gisteren heeft ze alles aan Vera verteld. Ze wordt gepest door een groepje in de buurt. Ze schoppen en slaan haar en ze durft bijna niet meer naar buiten. Maar nu stonden ze ook al bij haar school. Vera wist niet zo gauw wat ze eraan moest doen. Ze zei dat ze het zou bespreken en dat ze de volgende dag terug kon bellen.

Ze hebben met elkaar besloten eens een kijkje in die buurt te nemen, maar dan moeten ze wel weten waar ze woont.

David slaat zijn Engelse boek open en begint te leren. Misschien belt ze wel helemaal niet.

Hij heeft nog maar twee woordjes gelezen als de telefoon gaat. 'Hallo, met David Smit.'

'Hoi,' klinkt het aan de andere kant, 'ik ben Karin. Ik heb gebeld omdat ik steeds word gepest.'

'Ja, daar weet ik van,' zegt David. 'We willen weten waar je woont, dan komen we even kijken.'

'Dat hoeft niet,' zegt Karin blij. 'Ze pesten me niet meer. Vanmiddag kwamen ze naar me toe en we hebben vrede gesloten. Ik kwam net van gitaarles en omdat ze een band hebben, vroegen ze of ik soms bij hen wou spelen. Nou, dat wil ik natuurlijk wel. We hebben meteen afgesproken voor morgenavond. Leuk, hè?'

David vindt het maar een beetje raar verhaal. 'Waar is de repetitieruimte precies?' vraagt hij.

'Laudelsweg nummer drie,' zegt Karin. 'Het is een oud huis. Ik ken het wel; het staat al bijna een jaar leeg.'

'Nou, gefeliciteerd en succes met de band. Dag Karin.' En David hangt op.

Vreemd, denkt hij. Eerst pesten ze dat kind en nu mag ze opeens in hun band spelen. Het doet hem denken aan het kranten bezorgen van Jochem, dat was ook een truc. Dit moet hij morgen met de anderen bespreken.

'Heb je het al gehoord?' zegt Niels als ze de volgende dag naar school rijden. 'Het is uit tussen Youssef en Vera.'

'Hoe weet je dat?' vraagt David.

'Van Youssef. Ze hadden de laatste tijd al steeds ruzie. Vera is enthousiast voor ons plan en Youssef heeft zijn hoofd alleen maar bij zijn computer, daar baalt ze van. Maar dat is niet de enige reden.'

'Wat dan nog meer?'

'Het schijnt dat Vera verliefd is op een ander.'

'Op wie dan?' wil David weten.

Niels zegt dat hij het niet weet, maar David vertrouwt het niet. Hij ziet aan Niels' gezicht dat hij iets achterhoudt.

Zou hij Vera van Youssef hebben afgepikt?

'Vond jij dat ze bij elkaar pasten?' vraagt Niels.

Zie je wel, denkt David, dat is het bewijs.

'Ik vond van wel,' zegt hij expres.

Zwijgend fietsen ze verder. David vindt het nog steeds moeilijk als hij Vera's naam hoort. Vannacht heeft hij ook weer van haar gedroomd. En Vera weet van niks. Die is alweer verliefd op de volgende en natuurlijk weer op Niels de Bruin.

David wil Niels over Karin vertellen, maar hij wacht toch liever tot ze op school zijn. Dan kunnen de anderen ook hun mening geven.

'Waren er nog telefoontjes?' vraagt Vera meteen.

'Die Karin weer,' zegt David en hij vertelt het verhaal.

'Nou, gelukkig voor dat meisje.' Manon hangt haar jas aan de kapstok. 'Dat is dus opgelost.'

'Zo is dat,' zegt Niels. 'Verder nog iets?'

Maar het zit Vera niet lekker. 'Ik vind het vreemd. Denk nou even na, jongens, dat klopt toch niet. Waarom zouden ze haar ineens in hun band willen hebben? Alsof er geen andere gitarist te vinden is. Volgens mij is dit een valkuil.'

'Dat denk ik nou ook,' zegt David.

'Kom nou, jongens,' zegt Niels. 'Als het een valkuil is, dan merkt ze dat wel. We hebben een pestlijn in het leven geroepen, geen detectivebureau.'

'Ja, dat vind ik ook,' zegt Manon.

'Goed dan,' zegt David en hij stapt het practicumlokaal binnen.

'We hoeven toch geen mossel te ontleden, hè?' zegt Vera als ze de instrumentjes op de tafels ziet liggen.

'Nee, geen mossel deze keer, maar een koeienoog,' zegt meneer Hoek.

'Gadver...' De halve klas begint te kokhalzen. Maar meneer Hoek trekt zich er niks van aan en legt op elke tafel een koeienoog neer.

'Ik doe het niet, hoor, dan maar een één.' Vera staart met een wit gezicht naar haar tafel.

'Kom maar naast mij zitten, ik help je wel.' David staat van zichzelf te kijken. Wat een lef ineens.

Vera neemt zijn aanbod meteen aan. 'Ik schrijf alles wel op,' zegt ze en ze haalt twee blaadjes uit haar map.

Griezelend pakt David het mesje. Wat een glibberig ding is zo'n oog. Maar met Vera naast zich vindt hij het lang niet zo vervelend.

'Wat moet ik nou opschrijven?' vraagt ze telkens en elke keer raakt ze zijn hand even aan.

I love you, denkt David, dat moet je opschrijven, maar hij weet dat dat er niet in zit. Ja, voor Niels.

Hij wordt meteen kwaad. Laat Niels haar koeienoog ontleden! Wat een sappie is hij toch. Hij schuift zijn stoel een stukje van haar weg. Laat ze Niels' hand maar

aanraken, wat moet hij ermee?

Als David na het eten aan zijn huiswerk zit, heeft hij geen rust. Hij denkt aan Karin. Niels kan nou wel vinden dat ze geen detectivebureau zijn, maar als er iets misgaat, is hij wel verantwoordelijk. Die blunder met Jochem is genoeg voor de rest van zijn leven. Het is of Vera zijn gedachten kan raden, want op dat moment gaat de telefoon.

'Ik denk dat ik weet waarover je belt,' zegt David. 'Jij maakt je ook zorgen om die Karin.'

'Ja,' zegt Vera. 'Het is tien voor halfzeven, om zeven uur gaat ze dat huis in. Ik wil toch liever gaan kijken.'

'Mijn idee,' vindt David. 'Je weet nooit waar die rotzakken toe in staat zijn. Spreken we af bij het viaduct?'

'Dat vind ik zo'n enge plek,' zegt Vera. 'Het is daar zo stil.'

'Zal ik je komen halen?'

'Weet je nog waar ik woon?' vraagt Vera. 'Het is minstens een jaar geleden dat je bij mij was.'

'Woon je niet in de Vossiusstraat?' vraagt David. Hij kan moeilijk zeggen dat hij dit jaar wel dertig keer langs haar huis is gereden. Hij kent elk huis, elke boom in die straat.

'Goed dat je het nog weet,' zegt Vera. 'Tot straks.'

David rent fluitend de trap af. Maar ineens corrigeert hij zichzelf. Zo vrolijk hoeft hij nou ook weer niet te zijn. Hij mag Vera ophalen omdat ze het eng vindt en hij doet net of het een romantisch afspraakje is.

'Ga je nog weg?' vraagt zijn moeder.

David knikt. 'Ik ga naar de Laudelsweg.'

'Wat moet je daar nou?'

'Het schijnt dat daar een band speelt,' zegt David. 'Ik wil even uitzoeken wat voor band.' En hij trekt de voordeur achter zich dicht.

20

Voor het eerst rijdt David zonder smoes in zijn hoofd de Vossiusstraat in. Hoe vaak heeft hij hier niet van gedroomd wanneer hij stiekem langs Vera's huis fietste? Maar toen stelde hij het zich wel anders voor.

'Hoi, je bent er al.' Vera rijdt haar fiets het tuinhek uit.

Ze vond het blijkbaar niet nodig dat hij binnenkwam. Waarom zou ze ook? Ze gaan samen een missie uitvoeren, meer niet.

De vlammen slaan David nu al uit en Vera staat alleen nog maar naast hem.

'Ik heb de Laudelsweg op de plattegrond opgezocht,' zegt Vera. 'Hij ligt achter het station.'

'Hoe zullen we rijden?' vraagt David. 'Door het park?'

Vera haalt haar schouders op. 'Dat maakt mij niks uit.'

Nee, denkt David, met Niels zou je het wel weten. Dan wilde je per se door het park en dan af en toe even stoppen zeker.

'We gaan door het centrum,' zegt hij beslist. Hij moet ophouden met zeuren. Misschien helpt het als hij net doet of Vera Manon is.

'Spannend, hè?' Bij het stoplicht legt Vera haar hand op Davids schouder.

Davids hart begint sneller te kloppen. Al doet hij nog zo zijn best om te denken dat het de hand van Manon is, het lukt gewoon niet.

Als ze doorrijden spreekt hij zichzelf streng toe. Hij moet zich concentreren op wat ze gaan doen. Het is veel te belangrijk. Hoe zat het ook alweer? Die Karin is uitgenodigd bij een band in een leeg huis. Misschien is er niks aan de hand en gaan ze inderdaad muziek maken. Maar als het wel een val is, zal hij zijn hoofd erbij moeten houden. Hij kent dat stel niet, misschien hebben ze wel messen bij zich. Als hij niet oplet, loopt Vera ook nog gevaar. Die gedachte helpt.

De rest van de rit denkt hij na over hoe ze het moeten aanpakken.

'Is het hier?' Vera en David staan voor een leeg huis.

'Wat een krot,' zegt David. 'Het verbaast me dat het nog niet is ingestort. Moet je zien: de voordeur is al half weggerot.'

'De tuin lijkt ook wel een oerwoud. Echt een griezelplek,' zegt Vera. 'Wat doen we?'

'Naar binnen,' zegt David. 'We verstoppen ons in het huis. Als er iets misgaat, komen we tevoorschijn.'

In de verte zien ze twee jongens en een meisje aankomen.

'Dat zouden ze kunnen zijn.' Voor de zekerheid trekt David Vera achter een muurtje. 'Vlug!'

Ze rennen langs de zijkant van het huis naar de achtertuin, maar halverwege blijven ze staan. In de zijmuur zit een kozijn waar geen glas meer in zit. De plank die er ooit tegenaan gespijkerd zat, ligt in de kamer.

Na elkaar klimmen ze naar binnen. Gelukkig is het nog niet donker en kunnen ze genoeg zien. In een grote ruimte die waarschijnlijk de huiskamer was, ontdekken ze een diepe kast.

'Hier in.' David duwt Vera naar binnen en houdt de deur dicht.

Door een kier in het hout kunnen ze zien wat er in de kamer gebeurt.

'Lekker luchtje.' David trekt een vies gezicht. 'Volgens mij zit dit ding onder de schimmel.'

'Ssst...' Vera legt een hand op zijn mond. 'Daar zijn ze.'

Ze horen gestommel en gelach en even later zien ze de twee jongens en het meisje de kamer binnenstappen.

'Zo.' Een lange jongen gaat op de grond zitten, met zijn rug tegen de muur. 'Kijken of dat trientje zo stom is om hierheen te komen.'

'Wedden van wel?' Het meisje haalt een pakje sigaretten tevoorschijn, steekt een sigaret op en gooit er een naar de lange jongen. 'Alsjeblieft, Peet.'

'Moeten ze weer paffen.' Een kleinere jongen begint overdreven te hoesten. Hij kijkt op zijn horloge. 'Ons muzikantje heeft nog twee minuten de tijd. Als ze te laat is, moet ze voor straf met haar blote billen naar bed.'

Het meisje schiet in de lach. 'Echt weer iets voor Adje.' Ze loopt naar het raam. 'Dacht ik het niet: ze is braaf.' Ze houdt de kamerdeur open en zegt schijnheilig. 'Hierheen, we zitten al met smart op je te wachten.'

Een paar tellen later zien ze een meisje de kamer in komen. Ze heeft haar haren in twee staartjes en lacht een beetje zoetig, alsof je haar van alles kunt wijsmaken.

Dat moet Karin zijn. Ze haalt trots haar gitaar uit de hoes en laat hem zien. 'Dit is hem. Mooi hè?'

De jongen die Adje heet, pakt hem uit haar handen en bekijkt de gitaar. 'Dat is zeker een mooi dingetje. Nou maar hopen dat hij ook lekker fikt.' Hij knipt zijn aansteker aan en houdt hem vlak onder het hout.

'Pas op!' Karin verschiet van kleur. Ze wil haar gitaar terugpakken, maar Adje loopt ermee weg. Als de andere twee beginnen te lachen, kijkt Karin hen angstig aan. 'Jullie hebben helemaal geen band.'

'Goed geraten.' Peter springt op, trapt zijn sigaret uit en doet zijn arm om Karins schouder.

'Hoepel op!' Karin slaat de arm weg.

'Rustig, we hoepelen zo op, maar eerst moeten we nog een klusje doen.' Peter haalt een touw uit zijn zak en houdt het omhoog.

'Dat mochten jullie willen.' Karin rent naar de deur, maar Adje trapt hem dicht en gaat ervoor staan. Hij pakt haar armen en draait ze naar achteren.

'Laat me gaan.' Karin probeert te schoppen, maar ze maakt geen schijn van kans; de jongen is veel sterker. En als Karin een beetje wild wordt, komt Peter te hulp. Hij knoopt het touw aan een haak die in de vensterbank zit.

Vera kan het niet langer aanzien. Ze wil de kastdeur opentrappen, maar David houdt haar tegen. Als ze nu

tevoorschijn komen, wordt het vechten en dat verliezen ze zeker. Vol afschuw zien ze hoe Karin aan de vensterbank wordt vastgebonden.

'Wat zijn jullie van plan?' vraagt Karin bang.

Een van de jongens haalt een doosje lucifers uit zijn zak. Hij rammelt ermee voor Karins gezicht. 'Eén lucifertje is genoeg om dat prachtige gitaartje in de fik te steken. Dat doen we niet hier, maar in de achtertuin. Daarom hebben we jou aan het raam vast gemaakt.

Dan kun je het goed zien.'

'Niet doen!' gilt Karin. 'Ik heb hem pas nieuw!'

'We doen het niet meteen, hoor,' zegt Peter. 'Dat zou zonde zijn. Eerst speel ik nog een liedje voor je, helemaal gratis. Aardig hè?' Met een grijns op zijn gezicht begint hij op de snaren te rammen.

'Hou op!' roept Karin. 'Zo maak je hem vals.'

'Dat moet juist,' lacht Adje. 'Dan smeult hij lekker.' Hij raapt een leeg blikje op. 'Hier doen we de as voor je in. Dan kun je je gitaar thuis bewaren, op het plankje boven je bed. Wedden dat hij 's nachts om twaalf uur begint te tokkelen? Kom mee, jongens!' En ze lopen grinnikend de kamer uit.

'Geef terug!' gilt Karin. 'Geef mijn gitaar terug.'

Zodra ze de kamer uit zijn, komen David en Vera tevoorschijn. Ze leggen een vinger tegen hun lippen

zodat Karin hen niet verraadt. 'Ze willen mijn gitaar in de fik steken...' fluistert ze.

David en Vera gluren door het raam de achtertuin in. Het meisje houdt inderdaad een lucifer onder de gitaar. Karin houdt haar adem in, maar voordat de gitaar begint te fikken, blaast Adje de lucifer uit. 'We steken hem niet in de fik, jongens!' horen ze hem roepen. 'We rammen hem in elkaar.'

Adje neemt het instrument over en loopt naar een stapeltje keien. Hij houdt de gitaar boven zijn hoofd en zwiept hem omlaag. Van angst geeft Karin een gil. Maar vlak boven de stenen houdt Adje hem stil. Gierend van het lachen kijkt het drietal naar het raam. 'Bedankt, hè?' En ze rennen met de gitaar weg.

Zo snel als David en Vera kunnen, maken ze Karin los.

'Erachteraan!' Met zijn drieën rennen ze de tuin in en turen de straat door. Ze zien de treiterkoppen nog net de snackbar op de hoek binnengaan.

'Vlug!' Als ze vlak bij de snackbar zijn, duwt David Karin achter een auto. Ze wachten tot het drietal naar buiten komt en dan stappen David en Vera op hen af.

'Dat was jullie laatste patatje,' zegt David.

'Hoezo?' Peter doet een stap in zijn richting.

'Jullie hebben die gitaar gepikt.'

'Hoe kom je erbij, man, die is van ons.'

'Karin, wil je even tevoorschijn komen?' roept David.

'Dat is haar gitaar en die hebben jullie gejat.'

'Jullie wilden hem in de fik steken,' zegt Karin.

'Wat nou in de fik steken? Dat was maar een geintje.

We hadden hem heus wel teruggegeven.'

'Lekker geintje,' zegt David. 'Ik hoop voor jullie dat de politie er ook om kan lachen.'

'Wat nou politie?' vraagt Adje.

'O, dat zullen jullie wel merken.' David haalt onverschillig zijn schouders op.

'Wat bedoel jij?' Adje zet zijn vuist onder Davids kin.

'Wij gaan een verklaring afleggen dat jullie die gitaar hebben gejat. Drie van onze vrienden zijn al onderweg naar de politie. Geinig, hè?' zegt David. 'Ik lach me rot.'

'Waaat... Dus jullie willen dat wij hangen?' roept Peter en hij trekt zijn mes.

'Hou op,' zegt het meisje. 'Zo maak je het alleen maar erger.'

Adje spuugt David in het gezicht. 'Ik heb schijt aan kakkerlakken zoals jij.'

David blijft heel rustig. Hij veegt met zijn mouw langs zijn gezicht. 'Het is blijkbaar de enige manier om Karin rustig over straat te laten lopen.'

'Dacht je soms dat je ons bang maakt met die onzin?'

snauwt Peter.

'Ze zijn wel met zijn vijven, hoor,' waarschuwt het meisje. 'En die trut kan het natuurlijk ook vertellen.'

'Nou, we zullen wel merken wie de politie gelooft. Kom mee.' En David gebaart naar Vera en Karin dat ze door moeten lopen.

'Hé!' Als ze bij de hoek zijn, worden ze ingehaald. 'Hier is je gitaar!'

'En wat gaan jullie morgen weer voor leuks verzinnen?' vraagt David als Karin de gitaar in de hoes doet.

'We halen geen geintjes meer uit,' zegt het meisje.

'Nou, dat horen we dan wel van Karin. Nog één keer zoiets en we staan op het bureau.'

'Maak je maar niet bezorgd,' zegt Adje. 'We doen dat tutje niks meer.'

'Dat is je geraden.' David draait zich om en loopt weg. Voor het lege huis halen ze hun fiets van het slot.

'We rijden wel even met je mee,' zegt Vera tegen Karin.

Onderweg spreken ze af dat Karin hen voorlopig op de hoogte zal houden. Maar David en Vera verwachten niet dat ze haar nog zullen lastigvallen.

'Goed van je,' zegt Vera als ze samen met David naar huis fietst. 'Ik zou het verhaal van Jochem aan ze hebben

verteld.'

'Dat helpt niet bij zulke schatjes,' zegt David. 'Ze lachen je gewoon in je gezicht uit, dat weet ik zeker.'

'Goh, dapper hoor.' Vera pakt Davids hand en knijpt erin.

Er gaat een rilling door David heen. Hou nou eens op, zegt hij bij zichzelf. Ze bedoelt er echt niks mee. Maar hoe hij zichzelf ook toespreekt, het helpt niet.

Hij kijkt steeds naar zijn hand. Die voelt heel anders, veel lichter. David zucht. Nou dat weer. Hij wil nooit meer verliefd worden, nooit meer.

21

Het project draait op volle toeren. Er wordt veel gebruikgemaakt van de pestlijn en ze hebben al heel wat slachtoffers geholpen.

David zit in zijn kamer. Hij verheugt zich op vanavond. Ze hebben huiswerkvrij en dat komt goed uit, want op de televisie komt een spannende film.

'David!' roept zijn moeder. 'Manon aan de lijn.'

David rent de trap af. Manon heeft telefoondienst, misschien is er iets waar ze over wil praten.

'Heb jij vanavond even tijd?' vraagt Manon als ze

David aan de telefoon krijgt.

'Hoezo?'

'Ik heb een afspraak gemaakt met een meisje. Ze vroeg om raad.'

'Wordt ze gepest?' vraagt David.

'Nee,' zegt Manon. 'Ze heeft een heel ander probleem waar ze vreselijk mee zit. Een jongen uit haar klas was smoorverliefd op haar, maar die was zo verlegen dat hij nooit iets liet merken en toen nam ze verkering met een ander. Ineens werd ze toch heel verliefd op die eerste jongen. Ze heeft haar verkering ervoor uitgemaakt, maar nou durft ze het hem niet te zeggen. Ze is bang dat hij boos is en haar niet meer wil. Ik heb met haar afgesproken in de Spijker, maar ik kan helemaal niet, omdat ik moet kickboxen. We trainen voor een landelijk toernooi, dus ik wil het niet missen. En ik kan haar ook niet afbellen, want ik heb haar nummer niet gevraagd. Stom hè?'

'En nou kan ik daar naartoe,' zegt David. 'Wat een flauwekul, we zijn toch geen huwelijksbureau!'

'Ik weet dat het stom van me is,' zegt Manon. 'Maar ze klonk zo wanhopig.'

'Nou, dan zit er niks anders op,' zegt David. 'Maar ik baal wel. Hoe laat zit ze daar?'

'Acht uur,' zegt Manon.

'Nou, om drie over acht sta ik weer buiten. Wat een waanzin.'

'Bedankt,' zegt Manon en ze hangt op.

Ruim op tijd zit David in de Spijker. Hij zit zich op te vreten. Waar slaat dit nou op? Heeft hij eindelijk een avondje vrij, kan hij zich met zoiets belachelijks bezighouden.

Morgen moet hij dat meteen met de redactie bespreken.

Hij kijkt naar de deur. Het meisje is er nog steeds niet. Je zult zien dat ze niet eens komt opdagen. En daar mag hij zijn film voor laten schieten. Hij snapt Manon niet, meestal is die niet zo sentimenteel. Dat grietje moet wel erg zielig hebben geklonken.

Als de deur opengaat, is zijn boze humeur meteen over. Hij wist niet dat Manon Vera ook had gevraagd...

'Ga zitten.' Hij schuift een stoel naast zich. 'Dat kind met die liefdesproblemen is er nog niet.'

Vera gaat naast hem zitten. 'Ik ben het meisje met liefdesproblemen en ik heb Manon om raad gevraagd. Ze zei dat jij mij waarschijnlijk beter kon helpen.'

'Waarom ik?' vraagt David.

'Jij kent hem heel goed,' zegt Vera. 'Hij zit namelijk ook in de redactie.'

David voelt dat hij kwaad wordt. Moet hij nu gaan

koppelen tussen Niels en Vera! Dat gaat hem toch echt te ver. Hij heeft zin om het tafeltje om te keren en weg te lopen, maar hij laat niks merken.

'Is het Niels?' vraagt hij.

Vera schudt haar hoofd.

David snapt er niks meer van. 'En je zei dat hij in de redactie zat en mijn vriend was.'

Vera speelt met haar ring. 'Nee, ik zei dat je hem heel goed kende.'

David kijkt verward. Wie kan dat nou zijn? Langzaam begint hij iets door te krijgen, maar hij durft het niet te zeggen. Pas als hij Vera's rode gezicht ziet, weet hij het zeker. Van de zenuwen begint hij te lachen.

'Ik ben al een poosje verliefd op je,' zegt Vera. 'Heb je niks gemerkt?'

'Ik hoopte het wel,' zegt David blozend. Een tijdje kijken ze elkaar aan. Hun gezichten gaan steeds dichterbij elkaar toe. David ruikt de zoete geur van Vera's hals en voelt haar zachte hand die over zijn wang streelt.

En dan zoenen ze, van de schrik eerst heel kort, maar daarna lang.

'Gefeliciteerd!'

Als ze opkijken, staan Manon en Niels naast hen.

'Wanneer is de bruiloft?'

'Je mag ons wel een rondje geven, Smit.'

'Wat willen jullie drinken?' vraagt David.

'Een wit biertje,' zegt Niels, 'om dit heuglijke feit te vieren.'

En dat willen de anderen ook.

David loopt naar de bar en bestelt vier bier. Terwijl hij wacht, kijkt hij het café rond. Hij ziet nog veel meer meisjes van school, maar zo mooi als Vera is er niet een.

'Waar denk je aan?' vraagt Vera als ze aan het eind van de avond voor haar huis staan te praten.

David zucht. 'Aan Jochem. Had ik maar eerder verkering aan je gevraagd, dan had Jochem nog geleefd.' En voor het eerst durft hij te vertellen wat hij Jochem had beloofd.

Vera streelt Davids hand. 'Volgens mij had het voor Jochem geen verschil gemaakt. Dan hadden wij dus samen staan zoenen. Nou en?'

'Dan had ik nooit "Rot op" tegen Jochem gezegd,' legt David uit.

'Natuurlijk niet,' zegt Vera. 'Dan had hij ook nooit naar je toe durven komen.'

David knikt. 'Toch voel ik me schuldig.'

'We zijn allemaal schuldig,' zegt Vera. 'Maar daar doen we toch iets aan.'

'Je hebt gelijk. En nu doe ik hier iets aan.' Davids vinger glijdt over Vera's neus en langs haar mond.

Vera glimlacht. 'Je wilt iets zeggen, dat zie ik.'

David drukt haar tegen zich aan. 'Babe, I love you,'
fluistert hij in haar oor. En eindelijk weet hij hoe Vera's
lippen smaken: SUPER.